

Giới thiệu Nhớ Mãi Không Muốn Quên

Với những con người đang yêu và đã yêu thì mỗi tình đầu vẫn còn đọng lại trong chúng ta một chút gì đó ngọt ngào, lãng mạn và có phần cay đắng một chút.

Tình huống truyện này cũng vậy, mỗi tình đầu vẫn còn lắng đọng chút gì đó khiến nhân vật của chúng ta có chút tiếc nuối, và một chút tự ti khiến cô ấy vụt mất tình cảm của mình.

Mời bạn đến với truyện Nhớ Mãi Không Muốn Quên của tác giả Mặc Bảo Phi Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Muộn, vẫn bị muộn.

Mỗi lần đều là tính toán chuẩn thời gian để ra khỏi cửa nhưng luôn không thể đến đúng giờ. Lúc Tư Niệm vào studio thì tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Trình Thần đang nói chuyện với người mẫu đại diện Trần Văn.

Bởi vì quay về khoai tây chiên nên anh còn đặc biệt ăn mấy miếng, diễn xuất biểu cảm lúc ăn đồ ăn.

Hai người dường như đã quen nhau từ trước, sau khi hàn huyên hai ba câu thì bắt đầu anh một miếng em một miếng khoai tây chiên nói chuyện rôm rả. Catse của A Văn mấy năm nay tăng cao, quay quảng cáo một ngày giống như này thì giá cả chính là nghìn vạn tệ, đương nhiên tính tình cũng trào dâng, lần trước hợp tác cùng một đạo diễn nọ, để cô ấy làm một động tác nhảy, mặt lập tức liền đen xỉ, nói gì đó không phù hợp với hình tượng công chúng của cô nàng.

Xem xem hôm nay kia?

Quả thực là cô gái nhiệt tình nhà hàng xóm.

Phòng chừng lát nữa yêu cầu cô ấy trèo lên cây tre thì cô ấy cũng vui vẻ mà gật đầu ừ ừ...

“Văn là mời đạo diễn nổi tiếng tốt,” trợ lý bên cạnh cảm thán, “Khó mời được Trần Văn xuất hiện, chị xem hôm nay phối hợp chưa kia?”

Tư Niệm ờ một tiếng, trợ lý lại hiểu kì hỏi: “Chị Miss, nhìn bọn họ hình như rất thân nhau, không phải sẽ có tin đồn gì đó chứ?”

Cô nhe răng cười, chỉ chỉ vào cổ họng.

Trợ lý búng tỉnh: “Văn chưa khỏi ợ? Không phải ăn kẹo ngậm ho rồi sao chứ?”

... Kẹo ngậm ho cũng không phải là thuốc.

Cô nhìn về mặt “ăn kẹo ngậm ho của đạo diễn Trình, trị bách bệnh” của trợ lý, quyết định giữ im lặng.

Vì vậy bắt đầu từ bảy giờ sáng ngày thứ bảy này cô đứng trong studio vừa giả vờ bệnh vừa quan sát Trình Thần làm việc.

Phải thừa nhận rằng anh không phải không có thực lực.

Đối với kiểu đạo diễn này như anh, rất có khả năng là nhận lời giúp đỡ bạn bè mới nhận loại quảng cáo thương mại này, nhân tiện kiếm chút tiền tiêu vặt. Nhưng thấy anh giảng giải cho Trần Văn nhiều lần, thậm chí với mỗi diễn viên quần chúng cũng kiên trì hướng dẫn diễn xuất, không hề bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Lúc này đây, anh đang ngồi trên ghế, một tay giở kịch bản, không ngừng nhìn vào hình ảnh trong màn hình.

Cái nhú mày nhẹ cũng quen thuộc đến vậy.

Lúc Trần Văn ăn miếng khoai tây thứ 107, cuối cùng nhịn không được ưỡn oai cúi mặt xuống, Trình Thần vẫn nhìn vào đoạn phim phát lại trên màn hình: “Biểu cảm càng ngày càng cứng nhắc, phải tưởng tượng ra cảm giác mỗi tình đầu,” Anh ngừng một lát rồi tiếp tục nói, “không có kinh nghiệm gì nên sẽ căng thẳng, vô cùng cẩn thận, có thể bất an nhưng cũng sẽ chờ mong cho dù là đắng hay là ngọt.”

Anh nói vô cùng trịnh trọng, nhà sản xuất ở bên cạnh lại không ngừng nhướn mày.

Tư Niệm chột dạ liếc nhìn Trình Thần.

Đây là ý tưởng sáng tạo quái gì chứ, tại sao hết lần này đến lần khác cứ là chủ đề mối tình đầu thế.

Hai ngày nay cũng đã quá khó chịu, không phải chỉ là một lần tình cảm ngây thơ hồi nhỏ đại hay sao?

Trong lòng có hai giọng nói ra sức tranh cãi, một giọng nói là nhận đi, hai người đều đã là người trưởng thành rồi, ai còn có thể tính toán chuyện lúc mười mấy tuổi chứ? Một giọng nói khác lại kiên trì chống lại, kiên quyết không thể nhận, quá xấu hổ, người không biết còn tưởng rằng mình nhìn thấy người yêu đầu thành đạt, có ý định dựa vào ấy chứ...

Nếu như bây giờ anh chỉ mà một nhân viên bình thường, phấn đầu làm việc để kiếm tiền mua nhà, bản thân nhất định sẽ rất bình tĩnh mà thừa nhận thân phận, hẹn anh đến một quán cà phê lãng mạn nào đấy nói cho anh những sai sót năm đó.

Có thể hai người sẽ cười cười, nhớ về ngày xưa một chút sau đó sẽ cười mà cho qua.

Nhưng tại sao cứ nhắm vào lúc anh thuận lợi, anh thành công để hai người đụng nhau cơ chứ? Lại cứ có thành tựu nổi bật trong lĩnh vực có vô số lần cùng xuất hiện với bản thân.

Không phải đều nói gặp mối tình đầu thì ảo tưởng nhất định tan vỡ sao?

Tại sao định luật này đến cô thì đều trở thành nghịch lý chứ?

Tư Niệm càng nghĩ càng buồn bực, cảm thấy bản thân không có bất cứ động tác nào, nhiều nhất cũng chỉ là oán giận trong lòng mấy câu nhưng Trình Thần không hiểu sao lại quay đầu lại, cô sững sốt, lập tức dịch tầm mắt đi mấy độ giả vờ như đang nhìn màn hình.

Trình Thần tiện tay cầm một chai nước lên mở nắp rồi uống một ngụm “Em cảm thấy như thế nào?”

Anh hỏi cô.

Đúng lúc một cảnh quay đã quay xong, đèn đạo cụ lập tức chiếu vào, bắt đầu dựng một cảnh khác.

Nhà sản xuất ngồi giữa hai người còn tưởng rằng là hỏi ông ấy, liên tục nói tuyệt vời, lúc nói đến tuyệt vời lần thứ ba mới phát hiện là tự mình đa tình.

(Vi trong Tiếng Trung xưng hô chỉ dùng là 你 và 我 nên nhà sản xuất mới hiểu nhầm là đang hỏi mình ^^)

Tư Niệm vốn tưởng nhà sản xuất trả lời như vậy, cô biết thời biết thế là có thể giả chết rồi, ai dè đôi mắt ấy vẫn nhìn vào cô, dường như thực sự rất để ý đến ý kiến của cô.

Bất đắc dĩ chỉ đành làm một động tác tay ok.

Sau đó lập tức lấy ra hộp sắt nhỏ kia, mở hộp rồi ăn kẹo ngâm ho.

Studio giống như một hang động thời gian, không nhìn thấy mặt trời lặn mặt trời mọc gì hết nên đương nhiên không ai để ý đến thời gian cả.

Đến lúc trợ lý lấy com hộp mọi người mới phát hiện ra đã đến một giờ chiều rồi. Bởi vì Trần Văn nổi tiếng nên công ty chế tác đặc biệt để riêng một phòng nghỉ ngơi cho cô, nhưng cô nàng lại lần đầu tiên muốn gần gũi với mọi người, cùng ăn com với mọi người trong phòng nghỉ chung, còn vô cùng rộng rãi để trợ lý chia đồ bồi bổ của mình cho mọi người.

Mấy người cùng nhau nói chuyện phiếm, nhà sản xuất bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, chỉ Tư Niệm nói: “Một mình Miss kiêm mấy việc, cũng là biên kịch nữa, nói không chừng sau này mọi người còn có cơ hội hợp tác phim điện ảnh hoặc là phim truyền hình ấy.”

Thôi xong...

Trong lòng Tư Niệm nhỏ máu, ngẩng đầu lên cười cười.

Ngày tháng giờ vờ cảm giác thật khó sống, may mà chu kì quay quảng cáo ngắn, chỉ cần quay một ngày là kết thúc rồi.

Chỉ cần qua ngày hôm nay là giải thoát rồi.

Cô dùng đũa cẩn thận lột da gà và lột da cá, tay nghề đã luyện hai mươi mấy năm vô cùng thành thạo. Người khác nhìn vào thì thấy cô quả thực kén ăn quá, nhưng đối với cô mà nói, chuyện này quả thực là cách tốt khiến bản thân tập trung. Thực sự hận không thể làm cả tiếng đồng hồ lúc đó tất cả mọi người đều đã làm việc rồi, cũng không đến mức như ngồi trên bàn công ở đây nữa.

Trần Văn xuất thân là ca sĩ, lúc nào cũng nhịn không được mà nhắc đến đề tài âm nhạc.

Trình Thần tuy rằng chỉ thỉnh thoảng mới tiếp lời nhưng cũng rất có quan điểm.

“Ban nhạc hồi còn nhỏ tôi thích nhất các bài của Nirvara, đáng tiếc họ đã giải tán lâu rồi,” Trần Văn cảm thán, hỏi Trình Thần, “Đạo diễn Trình thích nhạc của ai thế?”

“Vương Phi”, Trình Thần suy nghĩ nói, “Bài ‘Em nguyện ý’”

“Em nguyện ý?”

Trong đầu Tư Niệm bật ra giai điệu quá ư là quen thuộc đó: Nhưng nhớ là một thứ treo lơ lửng như hình với bóng...

Đang uống một ngụm canh, lưỡi thuận lợi bị bóng luôn.

Tên của cô từ nhỏ đến lớn luôn bị người khác dùng để trêu chọc.

Mỗi lần có người liên lạc linh tinh cô đều vô cùng tức giận, ngoại trừ lúc trước là một đôi với anh. Mỗi lần cô buồn bực trong lòng anh đều sẽ không ngừng gửi các lời bài hát trên QQ, tất cả đều bao hàm hai từ “nhưng nhớ”. Nhìn lời bài hát trên màn hình, luôn khiến tất cả sự tức giận của cô biến mất mà cười rộ lên.

Tự mình đa tình quá rồi.

Lẽ nào là mùa mưa, tình cảm văn nghệ u sầu mùa thu phát tác?

Cô ăn sườn trong canh, ăn sạch sành sanh hết thịt rồi mới để xương xuống bàn, sau đó tiếp tục ăn miếng sườn tiếp theo.

Miền Nam vừa mới vào mùa mưa dầm, lúc nào cũng mưa lác đác, đến hơn bốn giờ không biết ai nhắc đến trời mưa rồi, lúc ấy cô cũng không quá để ý. Không ngờ đến lúc kết thúc công việc, bên ngoài studio đã thành sông rồi, cho dù che ô đi ra ngoài thì cũng chắc chắn không bắt được taxi.

Người trong studio nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, người tự lái xe đến thì đã tốp năm tốp ra rồi khỏi rồi.

Từ trước đến nay cô đều đi taxi, bình thường thì rất tiện nhưng mà gặp phải trời mưa tuyết thì chỉ đành nhìn trời than thở mà thôi.

“Lái xe tới à?” Bỗng nhiên sau lưng có người hỏi, “Đỗ ở đâu?”

Cô đang buồn rầu, buột miệng nói: “Đi taxi tới, tuy nhiên theo tình hình hiện nay thì phải đợi ngót mưa mới bắt được xe.”

Cô nói xong quay đầu lại nhìn.

Thế giới hoàn toàn yên lặng.

Trong tiếng mưa rơi rất lớn, liên tục có người cởi áo che lên đầu chạy về phía bãi đỗ xe. Liên tục có người nói tạm biệt, hoặc là lớn tiếng nói về lịch sắp xếp công việc của ngày mai, mà Trình Thần lại đứng sau lưng cô, chỉ cách có hai bước chân, dường như cũng đang đợi mưa tạnh.

Anh thấy Tư Niệm quay đầu nhìn mình, cười cười: “Tôi cũng không lái xe.”

Từ ánh mắt đến vẻ mặt không có bất cứ sự khác thường nào.

Tư Niệm ừ một tiếng rồi quay đầu lại tiếp tục ngắm mưa, trong lòng lại đang đánh lố to. Hóa ra từ lâu anh đã không nhớ giọng nói của cô rồi, vui mừng nhưng cũng có chút mất mát. Có lẽ mỗi người đều có một giấc mơ như vậy, nhiều năm sau gặp lại người yêu cũ trước đây, luôn hy vọng mình là độc nhất vô nhị trong lòng anh ta, hận không thể mình là người anh ta yêu nhất trong cuộc đời này, thậm chí chỉ yêu mình mình.

Người dần dần ít đi, trong studio vắng vẻ chỉ còn hai người đứng ở cửa.

Lúc nhà sản xuất xử lý xong tất cả mọi việc đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ thì lập tức hiểu ra: “Mưa to như này không bắt được taxi hả? Hai em đợi một lát, anh tìm người lái xe đưa hai em về.” Nói xong liền lấy điện thoại ra bắt đầu gọi.

Trình Thần tháo kính xuống, dùng áo sơ mi lau đi mắt kính bị dính nước mưa: “Nhiều năm rồi mà em vẫn kén ăn như vậy.”

Tư Niệm vô thức ừ một tiếng, đợi tiêu hóa hết câu nói này xong thì lập tức kính hải.

Anh dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, đeo kính vào: “Sống tốt chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tiếng mưa rất to, còn có tiếng nói chuyện điện thoại ở sau lưng nhưng đều bị câu hỏi đơn giản này đè ép hết.

Sống tốt không?

Thực ra sống rất tốt, chẳng có ai có thể vì mỗi tình đầu không thành mà không gượng dậy nổi cả.

Nhiều năm nay cô vẫn ăn ngon ngủ ngon, lên lớp rồi làm việc...

Rất nhiều suy nghĩ mơ hồ xẹt qua, bản thân bị giám sát một năm ra sao, giường như muốn điên luôn, lúc đi tìm anh thì tài khoản trò chơi đã bị hủy, QQ mãi mãi không sáng đèn, đến tới trường đại học nào, thậm chí thành phố nào cũng không biết... Nhưng hàng vạn lời đến cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là lời nói tầm thường nhất.

“Rất tốt,” Cô nói qua loa, ngược lại lại đá câu hỏi về phía anh, “Anh thì sao?”

Bạn xem năm tháng không chỉ giết chết dung mạo mà còn cắt mất cái lưỡi nói lời thật lòng nữa.

Anh nhìn cô.

Cô vẫn không dám nhìn vào mắt anh nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của anh, nhất thời trong lòng có chút chột dạ, nghĩ bụng anh không phải ghi thù như vậy chứ? Sau đó liền nghe thấy anh lên tiếng: “Miễn cưỡng sống được.”

Miễn cưỡng sống được.. Miễn cưỡng sống được...

Gặp lại tình cũ không nên là “Anh tốt không?” “Tôi rất tốt”, “Em cũng rất tốt” những câu trả lời này sao? Nhưng sao anh lại cứ nói câu nói như này.

Cô không biết tiếp lời gì chỉ đành cười nói: “Khiêm tốn rồi đấy, mấy năm nay anh cũng coi như có thành tựu.”

Sau đó hai người lên xe, Tư Niệm ngồi bên phía cửa sổ bên trái cách anh hai ghế ngồi, Trình Thần ngồi ở đó nói chuyện phiếm với nhà sản xuất. Trong đôi ba câu nói chuyện phiếm mới phát hiện ra anh cũng thường sống ở Thượng Hải, hơn nữa đến từ năm sáu năm trước, nhà của hai người cũng cùng ở một khu, đi xe cũng không quá mười mấy phút.

Một loạt tin tức liên tiếp này cô cũng có chút vô cùng kinh ngạc.

Bạn nói xem thế giới này thật cuộc rộng lớn như thế nào, ban đầu đều ở Bắc Kinh, hiện nay đều ở Thượng Hải, nhưng cô không tìm thấy anh. Nhưng lại thật cuộc nhỏ bé như thế nào, như vậy cũng có thể đụng nhau.

Nhưng sao anh nhận ra cô chứ?

Cô khẽ liếc Trình Thần, vừa đúng lúc anh vỗ ghế phía trước, ý nói đã đến chỗ anh rồi.

Để tránh cho lại khó xử, cô hủy hết những lịch sắp xếp của quảng cáo, tất cả trình tự cắt ghép biên tập yêu cầu phải tham gia.

Tóm lại, phạm là cơ hội có thể gặp mặt Trình Thần cô đều chặn hết.

Rất cuộc sao anh nhận ra cô chứ?

Tư Niệm cảm cốc nước lên, nghĩ nát đầu cũng không ra câu trả lời, uống một ngụm nước rồi chuyển đến câu hỏi tiếp theo.

Cuối cùng nhìn thấy mặt cô, anh thất vọng? hay là vui mừng?

Tivi đang phát “Phi Thành Vật Nhiếu”, người dẫn chương trình cười tươi hơn hờ nhưng không biết đang nói cái gì. Tuy biết đại đa số là marketing nhưng cô vẫn cứ thích xem sự náo nhiệt này, đèn chiếu vừa bật lên, tất cả nam nam nữ nữ trên sân khấu đều nói những lời mà ngày thường không dám nói.

Hơn mười mấy phút định ra chuyện cả đời, nhưng làm gì có nhiều tình yêu sét đánh đến như vậy...

Cô đắm chìm trong mạch suy nghĩ xoắn xuýt về Trình Thần, đang lúc bật mạng uống nước thì nghe thấy tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, còn chưa kịp đứng lên, người bên ngoài đã vội vã lấy tay đập mạnh vào cửa.

Tư Niệm mở cửa, bên ngoài cửa chống trộm một đôi vợ chồng già quắc mắt nói: “Cô gái, nhà cô đột nước.”

“Làm gì có ạ?” Cô vừa nói xong liền nhìn thấy trên nền gạch phòng bếp dường như có một lớp nước, vòi nước của máy lọc nước quả thực bị mở to, có lẽ là lúc này rót nước quên không tắt.

Sau một màn dọn dẹp lộn xộn, Tư Niệm vẫn mặc áo ngủ liền bị đôi vợ chồng già hùng hổ kéo xuống tầng dưới.

Đình trần phòng bếp tầng dưới đã bắt đầu nhỏ nước, may mà phát hiện kịp thời nên mới chỉ vừa mới nhỏ giọt thôi.

Đối với sự tổn thất do sai sót của mình gây nên, đương nhiên phải chủ động yêu cầu bồi thường nhưng không ngờ tới người ta lại chẳng cảm kích, không ngừng nói cả phòng bếp rỉ nước, còn nói bởi vì đình phòng bếp nhỏ nước dẫn đến tất cả đồ nội thất của căn nhà đều bị ẩm, muốn thay mới toàn bộ, ngoài ra muốn sơn lại cả căn phòng, giấy dán tường đương nhiên cũng phải thay...

Trên bức tường cũ màu vàng của phòng bếp chỉ có bọt nước rất nhỏ.

Đòi bồi thường kiểu này cũng quá hại người rồi đây.

Nhưng trước mắt là một đôi vợ chồng già hơn bảy mươi tuổi, còn có một nhóm các ông các bà hàng xóm đứng chắn ở cửa xem trò hay, đến chỗ trống để cô nói cũng chẳng có... không ngờ đang lúc sứt đầu mẻ trán thì điện thoại lại reo lên.

“Sao thế ạ?” Cô cầm điện thoại, thấp giọng hỏi.

“Phim ra rồi, đến xác nhận đi.”

“... Ngày mai được không ạ?” Cô thực sự không thể tin chắc được mình có thể thoát được vòng vây nhiều người như vậy.

“Mau tới đi, quá trình ở giữa em đều đã xin nghỉ rồi, phiên bản cuối cùng còn không tới xem xét hả?” Nhà sản xuất nói chắc như đinh đóng cột, cuối cùng còn bồi thêm một câu, “Sáng sớm mai đạo diễn đi rồi, kẻo cho nhà bị cháy hay bị ngập thì đều phải tới, xin em đẩy tiểu M. À đúng rồi, mang com cho bọn anh, ở đây bọn anh có mười ba người.”

“...”

Đầu dây bên kia vô cùng ồn ào, cô bên này nào có không xoắn xuýt chứ?

Nhưng cuối cùng vẫn ma xui quỷ khiến mà nói bản thân có việc gấp, bị ép nên bất đắc dĩ phải giao chìa khóa cửa chống trộm của nhà, xông ra khỏi đám người vây quanh.

Lúc này đang là lúc đông khách nhất của quán ăn, cô do dự rất lâu giữa mua com suất hay là gọi món, cuối cùng cắn răng quyết định xếp hàng gọi món. Lúc cầm thực đơn, phục vụ nghe nói là mười ba người lập tức vui mừng ra mặt tuôn ra một chuỗi tên món ăn.

Lúc cô liếc đến món Sơn Thành Mao Huyết Vượng thì nhớ đến Trình Thần thích ăn nhất món này.

Dù sao về cơ bản các món ăn nổi tiếng đều đã gọi rồi, thêm một món cũng chẳng sao cả.

Lượng com của mười ba người, bốn túi hộp đồ ăn mang về, vừa mang lên taxi tài xế liền vui vẻ: “Chuyển tiệm com về nhà hả? Cô gái, tôi cũng đang đói đây này, chờ cô xong không chừng cũng bị thèm chết mất.”

Đợi đến lúc tất cả mọi người nhìn thấy đồ ăn, quả thực cũng kinh ngạc.

Trong tiếng “Tư Niệm em/anh yêu chị/em” liên tiếp cô vừa cố tình mà cũng vừa như vô tình mà nhìn vào phòng biên tập. Cửa đang mở hé, từ góc độ này có thể nhìn thấy hai bóng lưng bên trong đó, màn hình đối diện hai người vẫn đang phát hình ảnh quảng cáo, chỉ có điều cách nhau một cánh cửa, bên ngoài thì vô cùng náo nhiệt nhưng bên trong là quá mức yên tĩnh.

“Đạo diễn Trình,” Nhà sản xuất đồ một bát đồ ăn lớn nhất ra, “Tiểu M của chúng tôi quá đỉnh, đến bát Mao Huyết Vượng to như vậy cũng dám mua về, xem chừng cái xe taxi ấy tối nay cũng không bay hết mùi đâu.”

Trình Thần thấp giọng nói với người biên tập mấy câu, đứng dậy đi ra ngoài: “Tôi thích ăn nhất món này.”

“Khéo thế à?” Nhà sản xuất cười hi hi, “Đây là duyên phận đó nha.”

...

Mọi người khó hiểu quay đầu lại nhìn nhà sản xuất đang cười gian.

Trình Thần tiện tay đóng nắp bút lại, nhét bút vào túi quần jeans, nói với Tư Niệm: “Cũng hòm hòm rồi, em có thể xem trước.”

Tư Niệm ừ một tiếng, nghiêm trang nói: “Đạo diễn Trình vất vả rồi.”

Sau một trận càn quét cô mới nhớ đến trong nhà còn có chuyện rối rắm, chìa khóa cửa chống trộm còn ở trong tay đôi vợ chồng già đó. Tuy rằng để cho an toàn cô còn cố tình làm hai lớp cửa nhưng mà chìa khóa cửa ngoài trong tay người ta, cũng không biết phải đồng ý bao nhiêu điều kiện thiệt thòi mới

có thể vào được nhà nữa.

Vấn đề mấu chốt là, Coca vẫn bị nhốt trong phòng ngủ, không kịp cho ăn cũng không biết có đói đến phát cuồng hay không nữa?

Trước nay cô đều không giỏi xử lý kiểu tranh chấp nhỏ này, lần nào cũng là nhân nhượng cho khỏi phiền hà.

Lần này dường như đôi vợ chồng già ấy muốn quá nhiều, phòng chừng phải mất ba bốn tháng tiền lương. Nhưng nếu mà không đồng ý, ngày nào bọn họ cũng đến Ủy ban làm ầm lên, chẳng phải chẳng có ngày nào yên ổn sao? Nhưng nếu như đến cái kiểu điều kiện bức người này cũng đồng ý thì có lẽ sẽ bị tất cả đám bạn học đại học khinh thường mất, coi như là phí công học luật rồi.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy phiền hà, dựa vào lan can ngoài ban công suy nghĩ khổ sở.

Điều mấu chốt nhất là nếu như Coca đói quá nhất định sẽ không lưu tình mà cào rách chăn ga.

Ban công này gần với đường Thái Khang, xuyên qua khe hở của cây ngô đồng có thể nhìn thấy không ít cảnh đẹp. Cô nhìn quán bar ồn ào bên kia đường, nghĩ đến tình trạng quần bách phải đối diện tối nay, sầu càng sầu thêm.

Vài người đi ra ban công nhìn thấy Tư Niệm dựa ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào quán bar nhộn nhịp, lập tức vui vẻ: “Xem ra cuộc sống về đêm của Miss rất phong phú nha?”

Tư Niệm hậm hực ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng com no ruy sây của bọn họ thực sự là ngứa cả mắt. Nhưng mà nhìn thấy Trình Thần và một người đàn ông khác đi vào thì lập tức hết luôn khí thế.

Trình Thần không thích nói chuyện lảm, đa số thời gian đều nghe người khác nói.

Cũng không biết ai nhắc đến thú cưng, nhà sản xuất mới nói đến chú chó chăn cừu nhà Trình Thần, Trình Thần cười cười: “Mấy hôm nay ra ngoài còn không biết gửi ai nữa, nó không thích ở trong tiệm thú cưng.”

“Đương nhiên là đưa Miss rồi,” Nhà sản xuất thuận miệng, “Nhà hai người không phải rất gần sao? Đưa qua cũng tiện.”

...

Anh nói cũng thật thoải mái.

Tư Niệm và Trình Thần nhìn nhau, khách khí cười cười: “Như thế không được, nhà em nuôi mèo,” Cô cố gắng để mình nói một cách chân thành, “Còn là loại mèo rất dễ dựng lông... Anh không có bạn nào khác sao?”

Tay anh đang cầm lon bia, đang muốn đưa lên miệng thì dừng lại, lại lộ ra chút ý cười: “Đều là đàn ông, chưa đủ chu đáo.”

Đều là đàn ông? Ồ, đều là... đàn ông.

Tư Niệm ngẩng đầu nhìn trắng.

Thôi vậy, là tôi nợ anh: “Được rồi, em xem có thể đem mèo đến nhà bạn nuôi mấy ngày không.”

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Kết quả sau khi hai người trao đổi nhiều chuyện cần chú ý cô mới phát hiện anh bay chuyến bay tối nay, vậy cũng chính là, tối nay bạn chó kia nhất định phải đưa đến nhà cô.

Nhưng vấn đề là đến chìa khóa nhà cô cũng chẳng có.

Trình Thần lấy chìa khóa xe từ trong túi ra cô mới ậm ờ nói: “Đem chó qua thì không thành vấn đề nhưng phải cho em hai tiếng để giải quyết chuyện cá nhân đã.”

Không biết vì sao tiềm thức không muốn anh biết tình trạng quần bách của bản thân.

Tiếng mở khóa vang lên.

Trình Thần thay cô mở cửa xe: “Sao thế? Có phải không tiện không?”

“Cũng không phải,” Cô tiếp tục nói, “Chỉ là trong nhà có một số người, em phải giải quyết xong mới có thể để anh đến được.”

Hơn nữa còn phải về Coca thật tốt nữa.

Trình Thần ra hiệu cô lên xe: “Vậy thì tôi đưa em về, tiện đường.”

Qua đó thực sự cũng thuận đường, dù sao phải giải quyết sớm vấn đề của mình, cũng tiện để sớm đón chó của anh.

Tư Niệm nghĩ như vậy nên cũng không từ chối nữa.

Trình Thần giúp cô đóng cửa xe rồi mới vòng về phía bên kia để lên xe, xe vừa đi thì âm nhạc cũng tự động bật lên. Tiết tấu rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ghita đơn điệu, còn có một giọng nữ khẽ hát một ngôn ngữ không biết của nước nào.

Cô không nghe ra là bài hát gì, chỉ cảm thấy âm sắc dịu dàng.

Đèn neon trong xe lóe lên lướt qua cửa sổ xe.

Trình Thần vẫn không nói gì, cô thực sự nhàm chán nên cầm kịch bản ban nãy vút trên ghế phụ lên, xem từ đầu đến cuối, xem vô cùng chăm chú.

Cuối cùng lúc gấp kịch bản lại, đằng sau kịch bản còn in lên bảng biểu liên lạc.

Bảng biểu rất đơn giản, thường là vì để đề phòng lúc quay phim không tìm được người, tiện cho việc liên lạc.

Bình thường cô sẽ chẳng chú ý đến chỗ này, bây giờ giờ ra chẳng ra cũng là qua loa thôi nhưng lại bị một cái tên dọa cho sợ.

Hàng thứ ba: Tư Niệm.

Kèm theo một dãy số di động.

Hóa ra, hóa ra từ đầu anh đã nhìn thấy.

Tư Niệm nhìn chăm chăm tên của mình, người nóng bừng. Ngày đầu tiên lúc họp, anh giờ cuốn kịch bản này, dường như không biết gì nhưng liên tưởng đến các màn sau đó, chắc chắn anh đã biết từ trước.

Tôi đặt kịch bản ở đằng sau, lặng yên liếc nhìn anh.

Trình Thần đang nhìn kính chiếu hậu, lái xe xuống cầu vượt, bỗng nhiên hỏi cô: “Rẽ phải ở ngã tư phía trước à?”

Cô vô thức vâng một tiếng, đợi đến lúc xe đi qua ngã tư vừa hay có một cửa hàng tiện lợi Haode: “Em nhớ ra là phải mua chút đồ về nhà, cho em xuống ở đây là được rồi.”

Phía trước chính là cửa hàng tiện lợi, đi bộ về cũng mất năm phút.

Còn có thể mua chút đồ chứng tỏ sự ngay thật của mình.

Trình Thần đáp phanh xe: “Có phải không tiện không? Nếu như khiến em khó xử thì thôi vậy.”

Xe dừng ở trước cửa cửa hàng tiện lợi.

Cô sững sốt.

Ban đầu nói muốn về nhà giải quyết việc cá nhân giờ lại cố ý không để anh đưa đến dưới lầu... Hóa ra anh hiểu nhầm trong nhà cô có người?

“Không có gì không tiện cả,” Cô giả vờ nhìn xa ngoài cửa sổ, thực ra là nhìn bóng anh in trên cửa kính xe, “Chỉ là có chút hiểu lầm với hàng xóm, cần phải giải quyết xong trước đã.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô.

Không nhìn rõ ánh mắt nét mặt nhưng lại khiến tim cô lập tức rạo rực: “Đợi điện thoại của em, giải quyết xong em tìm anh.”

Nói xong lập tức xuống xe, cũng không dám quay đầu lại, bước từng bước dài đi vào cửa hàng tiện lợi.

Chuyện không hề đơn giản như cô tưởng tượng.

Đôi vợ chồng triệu tập ba đôi con gái con rể, tám người vây lấy cô ở cửa, mỗi lần nói năng hùng hồn đồng dục đều khiến cô có ảo giác tái hiện lại “liên quân tám nước”... Tuy cô có thể nói nhưng cũng không địch nổi tám người luân phiên ra trận, trong lòng liên tục ca thán, sớm biết thì đã gọi mấy đứa bạn đến, ít nhất về khí thế cũng không yếu như thế này.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, tám người trước mặt vẫn không ngớt miệng, cô xem giờ càng ngày càng sốt ruột.

Vốn nghĩ là hàng xóm, đưa chìa khóa cho người ta giữ có thể bày tỏ thành ý nhưng bây giờ lại thành mua dây buộc mình.

Sợ Trình Thần đợi lâu quá lỡ mất chuyến bay, cô ấn điện thoại, lẳng lặng gửi cho Trình Thần một tin nhắn: Có lẽ anh phải đợi một lát, chỗ em chưa giải quyết xong.

Tin nhắn trả lời lại rất nhanh: Tôi đang ở dưới lầu, em ở tầng mấy?

Cô do dự một lát, trả lời lại: Em ở tầng mười ba, bây giờ ở tầng mười hai, hay là anh đem chó lên trước đi.

Vốn tưởng rằng anh lên chỉ giao đồ mà thôi, nhưng khi bạn chó chặn cừu dừng mãin chui ra khỏi thang máy thì cục diện đã hoàn toàn không nằm trong tay cô rồi. Trình Thần ra khỏi thang máy, bởi vì ưu thế dáng người cao nên rất nổi bật trong ánh đèn âm áp của hàng lang.

Tư Niệm bị bắt nạt suốt hai tiếng đồng hồ, nhìn thấy anh cười với mình thì cũng lập tức tự động chạy tới phía sau anh.

Bạn chó chặn cừu ngừi ngừi cô, ra sức vẫy đuôi...

Cô nhe răng cười, sờ đầu nó.

Bạn chó này không tồi, có thể phân biệt thiện ác.

Trình Thần không nói nhiều lời, trực tiếp nói muốn vào nhà xem thiệt hại.

Mọi người sớm đã chuẩn bị, lập tức để anh đi vào, đỉnh trần sớm đã không còn nhỏ nước, trên mặt đất còn khoa trương để mười mấy cái chậu nhựa, đa số đựng nửa chậu nước, thể hiện tình trạng thảm hại ban nãy.

Tư Niệm nhũn mảy, cả nhà này phù hợp tới đoàn làm phim làm đạo cụ ấy chứ, đúng là giống y như thật.

Trình Thần lại chỉ ngẩng đầu nhìn một chút: “Ngày mai cháu mời người đến giám định, đợi có báo cáo thì nói chuyện tiếp, đến lúc đó bọn cháu sẽ không thiếu một đồng bồi thường nào.”

Nói xong câu này anh tháo kính xuống, gấp gọn để vào trong túi áo sơ mi.

Một động tác đã hoàn toàn kết thúc cuộc nói chuyện.

Anh dắt chó ra ngoài cửa, Tư Niệm vẫn còn chưa phản ứng lại nhưng cũng rất thức thời mà đi theo sát anh.

Mọi người sùng sốt ba giây, lập tức hiểu ra một sự thực, có một người đàn ông thì tuyệt đối không kiếm được chút lợi nào hết, ngược lại có khả năng cuối cùng chẳng còn tiền bồi thường nữa, khí thế lập tức bị mất đi không ít. Mắt thấy hai người đã đi vào thang máy, bà bác vội vàng xông lên nhấn cửa, cười nói đều là hàng xóm, mọi thứ cũng dễ thương lượng.

Vậy là cục diện Tư Niệm cố gắng hai tiếng đồng hồ cũng không có bất cứ tiến triển nào được Trình Thần dùng hai phút xoay chuyển tình thế.

Mãi cho đến khi cô về nhà vẫn nhịn không được mà cảm thán.

“Bọn họ thấy em là một cô gái chỉ có một thân một mình nên cảm thấy có thể kiếm chút lợi,” Trình Thần ngồi xổm xuống tháo dây xích trên cổ bạn chó xuống, “có lúc phải cần một người đàn ông để giải quyết vấn đề.”

Đạo lý này sao cô không biết chứ.

Nhưng thường thấy không cần thiết vì luôn có bố mẹ giúp cô giải quyết mọi vấn đề.

Bạn chó chặn cừu có được sự tự do lập tức chạy khắp nhà. Ngừi ngừi chỗ này, hít hít chỗ kia, đúng là không sợ người lạ.

Cô đi vào bếp định rót nước cho anh, nhớ đến trong bình nước đã chẳng còn nước chỉ dành mở tủ lạnh: “Chỗ em chỉ có coca, hay là anh đợi một lát em xuống nhà mua chút nước lên?”

Ngoài cửa không lập tức đáp lời, cô vịn cửa tủ lạnh, ló đầu nhìn phòng khách.

“Không sao, coca đi, bây giờ thỉnh thoảng tôi cũng sẽ uống.”

Anh đang ngồi ở chỗ tay vịn của sofa, phía chếch anh đang bật đèn tường, kéo dài bóng của anh. Bạn chó dường như đã chạy đủ, ngoan ngoãn dựa

vào bên chân anh, một người một chó đều tùy ý như đang ở nhà mình. . .

Tư Niệm từ một tiếng, xoay người lấy coca rồi lại lấy hai cái cốc.

Trên lon vẫn còn nước lạnh khiến cho lòng bàn tay ươn ướt.

Vì sợ ga giường bị mèo cào rách nên cô đặt coca lên bàn trà rồi bế mèo vào bếp, nhìn nó ăn uống no đủ rồi mới bế nó ra phòng khách.

“Mèo nhà em tính tình không tốt, anh cẩn thận bị cào đấy.” Cô giải thích, có chút ngại ngùng.

Bạn xem chó nhà người ta ngoan ngoan bao nhiêu. . .

Lúc đang thăm hỏi thẹn bẽn lẽn không biết cách dạy bảo, Coca vốn híp hóp nép trong lòng cô bỗng nhiên kêu “meo” một tiếng sắc nhọn, lập tức dừng lòng. . . Cô bị dọa cho thả tay ra, một bóng trắng nhảy bổ vào bạn chó.

Thôi xong.

Tư Niệm vô thức đuổi theo, lúc muốn túm lấy mèo thì Trình Thần đã giơ tay nhắc gáy mèo lên, tách nó và chó ra, một cánh tay khác vững vàng đỡ lấy Tư Niệm đang ngã xuống bạn chó.

Một người một mèo đều thành công được giữ chắc.

Bóng dáng nhỏ màu trắng trong tay anh tức giận giờ móng vuốt.

Tư Niệm cảm thấy độ ấm của lòng bàn tay anh, hơi hoảng hốt, vốn tưởng rằng anh sẽ thả mình ra trước, không ngờ anh lại nhìn mèo trước, rất nghiêm túc mà nhướng nhướng mày.

Hai giây sau, mèo Coca vô địch vũ trụ đã hoàn toàn bại trận, nín nọt mà vẫy đuôi mấy cái.

...

“Hồ giấy thôi mà.” Anh cười đưa ra kết luận rồi nhìn Tư Niệm.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng đem theo chút ý cười âm áp.

Tư Niệm nhìn chăm chăm anh, vẫn luôn như thế, người này cười hay không cười hoàn toàn khác nhau. Nếu như ban nãy người ở lầu dưới cũng nhìn thấy nụ cười như này, khẳng định là sẽ không sợ anh nữa.

Anh buông tay ra, cô vội càng đứng thẳng dậy, rót coca vào trong cốc đưa cho anh.

Bọt màu trắng dâng lên từ đáy cốc kèm theo âm thanh rất nhỏ, vô cùng vui vẻ.

Ban nãy trong nháy mắt là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn anh chân thực, ngoài khuôn mặt đã quá quen thuộc ra, những thứ còn lại đều xa lạ.

Cảm giác này thực sự rất kỳ quái, người này cô đã từng thích, chính là kiểu tình cảm đời này không thể yêu được người thứ hai, hiện tại vẫn ghi nhớ từng câu nói đã từng nói với anh.

Nhưng cho dù là cảm giác nói chuyện, tư thế ngồi, thậm chí là động tác anh đỡ cô, đều xa lạ vô cùng.

Hai người trò chuyện không mặn không nhạt.

Không may nhắc đến chuyện xưa, từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh công việc.

Coca nép trên đùi anh ngủ say, nghiêm nhiên quên mất chủ nhân ngày ngày cho nó ăn cho nó uống.

Bạn chó chán chường kia thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên, ngửi ngửi mèo rồi nhìn Tư Niệm sau đó tiếp tục nằm xuống giả vờ ngủ.

Mãi cho đến khi tiễn Trình Thần về, cô nằm lên giường, bỗng nhớ đến một vấn đề quan trọng, lập tức gửi một tin nhắn cho anh: Quên hỏi chó của anh tên gì thế?

Mơ mơ màng màng đợi rất lâu, lòng bàn tay bỗng nhiên có tiếng rì rì.

Chỉ trả lời một chữ: Sprite.

Cô nhìn điện thoại, triệt để tắt máy.

Lúc đó cô thích nhất nằm trên ban công, mặc cho giữa hè hay trời đông giá rét đều sẽ không ngừng uống Coca, mà anh ở bên đầu dây kia nói Coca không tốt cho sức khỏe như này như kia, vô cùng nghiêm túc. Cuối cùng làm cô bức mình, dứt khoát nói sau này sẽ nuôi một con mèo tên Coca, ai bảo

anh cũng không thích mèo chứ?

Vốn muốn giận anh một chút, kết quả anh chỉ cười nói: Được, thế thì anh nuôi chó tên Sprite, vừa vặn một đôi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cô ôm chầm đầu tranh trong hồi tưởng mấy tiếng đồng hồ, lúc trời tảng sáng mới coi như ngủ được. Kết quả vừa mới ngủ liền cảm giác ngón tay của mình hơi âm ẩm, cố gắng mở mắt ra, Sprite đang vẫy đuôi bên cạnh giường, ngậm ngón tay cô, mắt sáng ngời.

Cô bị dọa cho sợ, nhìn bạn chó tầm mười mấy giây rồi cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại.

Di chuyển chân một chút thì thấy Coca vẫn còn ngủ rất say, mắt cũng chẳng buồn mở ra.

“Bạn Sprite à, muốn gì thế?” Cô hỏi.

Sprite tiếp tục vẫy đuôi, rồi vẫy đuôi.

Cầm điện thoại lên xem, mới có bảy giờ, bạn chó này không phải đói rồi chứ? Thức ăn cho chó tối qua đã đổ ra rồi mà, nước cũng chuẩn bị hết rồi. Muốn đi tiểu? Ăn bánh? Trình Thần đã nói con chó này biết đi vệ sinh, không gặp khó khăn gì đối với bồn cầu.

Trong sự mệt mỏi cuối cùng cô cũng đầu hàng, gọi điện thoại cho Trình Thần.

Trong tiếng nhạc rất chậm rãi, anh vẫn không nhận điện thoại, Tư Niệm để điện thoại ở bên má, nhắm mắt đợi, không quá mấy giây liền bắt đầu muốn ngủ, mãi cho đến khi đầu dây bên kia bỗng nhiên alo một tiếng.

Cô nhắm mắt, khàn giọng hỏi: “Chó nhà anh ngậm ngón tay em không cho em ngủ, xin hỏi là nó muốn làm gì thế?”

Giọng nói của Trình Thần rất rõ ràng, dường như đã làm việc rồi. Có người đang hỏi những lời như đạo diễn làm nọ làm kia, anh giải đáp câu hỏi bên kia trước rồi mới nói vào điện thoại: “Có lẽ là muốn ra ngoài đi dạo, sáng nào tôi cũng dẫn nó ra ngoài.”

...

Tư Niệm kiểm chế muốn ngáp: “Nếu như không ra ngoài thì nó sẽ như thế nào?”

Trước đây cô nuôi mèo chứ không nuôi chó chính là sợ ngày ngày dẫn chó đi dạo rất phiền hà.

Anh im lặng trong chốc lát rồi thản nhiên nói: “Không biết, trước đây tôi chưa từng thử.”

Cô mang theo tâm lý tin tưởng may mắn cuộn mình vào trong chăn, xoay người tiếp tục ngủ, kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, bị Sprite cắn từ đầu đến chân. Vậy là cô chỉ có thể ôm lấy mèo vẫn chưa tỉnh ngủ, dẫn Sprite xuống lầu...

Đến mười giờ trở về nhà, vừa muốn ngủ thì Thẩm Úy Giác lại gọi điện thoại đến: “Dậy chưa?”

Cô mệt tới mức sắp khóc rồi: “Chưa, tớ vừa dắt chó của tình đầu đi dạo xong, chuẩn bị ngủ đây.”

Đầu dây bên kia lặng ba giây rồi hỗn loạn: “Không phải chứ, tối qua tớ vừa làm tiết mục luật hôn nhân, đang tuyệt vọng với tình yêu đây này, chỗ cậu có biển à? Trạch đề ngọn đa hử? Tư Niệm yêu rồi hử?”

“... Nghe cho rõ đây, là người yêu đầu, đã chia tay n năm trước rồi.”

Tuy vẫn chưa từng nói hai chữ “chia tay”.

“Ặc~” Thẩm Úy Giác lập tức chuyển giọng, thái độ càng xoay một trăm tám mươi độ, “Nếu là như vậy thì không cần ảo tưởng rồi. Mấy hôm trước bạn tớ làm một vụ án theo dõi, bối cảnh chính là như vậy đây. Anh con trai thương nhớ mối tình đầu, sau khi kết hôn vẫn còn câu kết làm bậy, vẫn nói với mối tình đầu là mình độc thân nhiều năm gì gì đó, thực ra thì vợ anh ta đang ở nước ngoài...”

Thẩm Úy Giác ra sức giảng giải tình tiết vụ án, Tư Niệm nghe câu được câu chăng nhưng dường như bị một câu của cô nàng đánh thức.

Đã rất nhiều năm trôi qua rồi.

Năm đó anh học lớp mười hai, cô học lớp chín, vẫn là đứa bé vẫn chưa nhìn rõ thế giới. Từ sau khi chia tay tự mình đã đi bao nhiêu con đường, gặp bao nhiêu con người, sống cuộc sống như thế nào? Tuyệt đối không chỉ là tin tức giải trí chỉ đôi ba câu là có thể hiểu được.

Ánh mặt trời xuyên qua kính thủy tinh chiếu vào cửa sổ, Coca xoay người ngửa mặt tiếp tục ngủ tiếp.

Thẩm Úy Giác tiếp tục nói gì đó nhưng cô đã không nghe được là bao, sau khi cúp điện thoại cũng học theo Coca, cuộn chăn ngủ bù.

Tác phong làm việc và nghỉ ngơi kiên cố nhưng lại do Sprite mà sửa đổi.

Qua một tuần cô và Coca cũng bị hành hạ đến mức ám ức.

Thứ sáu công ty không có việc gì, cô đem theo hai quả bóng mắt thâm xỉa dọa người tới công ty Luru Hạ. Trước khi sách in ra, đã hẹn trước kí tên một nghìn cuốn, cô vừa nghĩ đến chữ viết “đẹp” của mình thì liền xấu hổ, sống chết không kí, vậy là cuối cùng khiến Luru Hạ bức mình, trực tiếp đến nhà bắt người.

“Con chó kia nhà cậu,” Luru Hạ ngồi đối diện Tư Niệm, sợ hãi nói, “đáng sợ quá, tớ nói này, không phải cậu vì phòng cháy phòng trộm phòng Luru Hạ mà cố ý mua nó chứ hả?”

Tư Niệm cầm bút, ra sức khởi động viết chữ trên giấy: “Xem cậu nói kìa, Coca nhà tớ không phải rất thích cậu sao? Chó cắn cừu kia là nuôi hộ, cuối tuần là trả về thôi.”

Cô nhìn sách đầy phòng họp, bắt đầu tự giác tính toán thời gian ăn uống của Coca và Sprite... Vậy là trong lời nói cần nhắc của Luru Hạ hôm qua Sprite khi thể như nào, dọa cô nằng ca đôi này cũng không dám đến gần chỗ nữa, cuối cùng bị ép đến gần nửa đêm mới làm xong hết mọi thứ.

“Tự gây nên nghiệp chương...” Cô kí xong cuốn cuối cùng, thờ dài một hơn, “Không sống nổi, vẫn là viết kịch bản tốt hơn, viết xong cũng chẳng cần quan tâm nữa, bên chế tác muốn dày vỏ như nào thì dày vỏ thế, chả liên quan gì đến tớ.”

Luru Hạ giúp cô thu dọn sách, cười hi hi nói: “Phòng vẫn vừa ra thì điều bị hỏi nhiều nhất chính là...”

Tư niệm bĩu môi: “Nguyên mẫu là ai đúng không? Nguyên vọng của tớ đã đạt rồi, cậu o ép tớ cũng chẳng uy hiếp được tớ đâu.”

“Cậu có chút tiền đồ này thôi à? Không muốn có sách best-seller à?”

“Cái đấy phải xem vận may rồi,” Tư Niệm đóng nắp bút, “Tớ viết cuốn sách này chỉ vì một người bạn tốt đã nói người viết truyện ngọt ngào và người đọc truyện ngọt ngào thì cuộc sống cũng sẽ càng ngày càng ngọt, vì thế nên đã viết rồi in, thế là đủ rồi. Cậu biết con người có tâm lý ám thị mà, hàng ngày đọc chút ngọt ngào thì cũng nhìn sự việc theo hướng tốt, cuộc sống muốn không tốt đẹp cũng khó,” Cô nhìn Luru Hạ, cũng cười hi hi, “giống như tớ, không ngừng ám thị bản thân phải gầy, nhiều năm nay chưa từng béo.”

Luru Hạ ban đầu nghe còn trầm suy nghĩ, nghe đến câu cuối liền sững sờ, lập tức nổi giận: “Không được kì thị người béo!”

“Ồi dối, tớ không lừa cậu đâu, một ngôi sao thể hình người Mỹ nói như thế đấy, anh ta chỉ cần ngày ngày trong lòng ám thị bản thân phải gầy và thực sự đã gầy rồi... mẫu chốt là phải nghĩ “Mình phải gầy” chứ không phải là “Mình gầy không nổi”...”

Một quyển sách trực tiếp bay qua kèm theo một câu gào thét: “Roi hồng cậu đền, ngày mai kí tiếp 500 quyển!”

Mất thấy sắp qua mười hai giờ rồi, cô không dám trêu chọc Luru Hạ nữa, cầm túi đi ra ngoài.

Lúc về đến nhà, Sprite đã đói đến mức mềm nhũn, nằm bò trên đất ngủ gật, Coca trực tiếp nằm trên lưng của nó, cũng ngủ mê mết. Cô nhẹ tay nhẹ chân đi vào bếp, mới cầm hộp sữa bột lên thì cả mèo cả chó đã theo đuôi chạy vào.

Từ sự cố máy nước lần trước, cả một tuần cô không dám dùng máy nước, mỗi ngày đều dùng siêu điện để đun nước.

Dù sao thì chỉ có hai tác dụng đó là: Cô pha cà phê và pha sữa cho chó mèo.

Người Sprite quá lớn, mấy hôm trước tắm cũng chỉ có thể đưa đến tiệm thú cưng, không ngờ về nhà liền bị cúm. Cô nhìn nó uống sữa xong, dùng rế bần lam pha nước, trộn vào chút nước quả cho nó uống, không ngờ đồ mãi và vẫn không chịu uống ngụm nào.

Một chú chó to lớn, ịu xiu nằm trên mặt đất càng lộ ra vẻ đáng thương.

Thực sự là nói ngọt hết nước hết cái rồi, đến mất nó cũng chẳng buồn ngược lên, chỉ không ngừng ho khê.

Ngày mai Trình Thần về rồi, giúp anh chăm sóc cả tuần đều chẳng làm sao, đến ngày cuối cùng lại bị cúm, thực sự chẳng biết ăn nói làm sao hết.

Cô nghĩ rất lâu, chẳng còn cách nào nên gọi điện thoại cho anh.

“Muộn như vậy?” Trình Thần bắt máy rất nhanh, giọng nói có thể nghe thấy sự mệt mỏi, “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Chó của anh...” Tư Niệm thở dài, “bị cúm rồi, em cảm thấy phải nói cho anh trước một tiếng, trước đây nó đã bị cúm chưa? Em cho nó uống thuốc nhưng nó chẳng thèm để ý đến em.”

Anh im lặng một lát: “Tình trạng bệnh như thế nào?”

“Mũi khô, đi khám thì nói là bị cúm,” Tư Niệm nhớ lại lời của bác sĩ, “nói không nghiêm trọng lắm, chỉ cần cho ăn rẽ bằm lam là được, tốt nhất trộn vào với nước quả cho uống. Buổi tối về nhà thì bắt đầu ho,” Cô ngừng một lát, vẫn cảm thấy phải nói thật bệnh tình, “hơn nữa ho rất dữ.”

Anh cười: “Trong nhà có cao Tỳ Bà của Niệm Từ Am không?”

Niệm Từ Am... Không cần trùng hợp thế chứ?

“Có.”

“Em đợi một lát,” sau một tiếng đưng cửa, anh nói tiếp, “Pha với nước ấm tỉ lệ một phần ba cho nó uống.”

Tư Niệm ừ một tiếng.

“Tôi đang lái xe lát nữa gọi lại cho em.”

Anh cúp điện thoại rất nhanh, lúc này Tư Niệm mới chăm chú nhìn thời gian, một rưỡi đêm rồi... Cuộc điện thoại này của cô gọi đến quả thực hơi muộn. Làm theo cách của Trình Thần, cô đặt đĩa nước trước mặt Sprite, nó quả thật sau khi ngủ liền bắt đầu liếm đĩa.

Sprite uống xong cô mới cầm đĩa vào bếp rửa, vừa mở vòi nước thì điện thoại lại reo lên.

Còn gọi lại thật?

Tư Niệm ấn nút nghe, kẹp điện thoại vào bên cổ: “Thực ra anh không cần gọi lại, đã không sao rồi.”

Ngữ khí của anh thản nhiên, hỏi: “Uống hết rồi à?”

“Uống hết rồi.”

Rửa đĩa xong, dùng khăn lau hết nước rồi đặt hong khô ở một bên.

“Thu dọn xong thì ra mở cửa, tôi đến rồi.”

“Hả?”

Tư Niệm nhắc lại mấy từ này một lần. Không phải chứ? Ở ngoài cửa?

Đợi phản ứng lại thì điện thoại đã cúp rồi. Cô vội vớt khăn mặt lên kệ, chạy nhanh ra hàng lang nhưng lại hơi do dự ở cửa.

Trên người vẫn còn mặc quần áo thể thao, có cần thay bộ khác không?

Nhưng mà nửa đêm rồi, ăn mặc nghiêm trang có phải càng cho thấy giả quá không?

Bình tĩnh.

Tư Niệm bình tĩnh.

Chỉ là bạn bình thường, tuy rằng giờ này... có chút kỳ lạ.

Cô hít sâu, vừa mở cửa sau lưng liền có một bóng trắng nhảy ra ngoài trước.

Bóng người ở cửa che đi phần lớn ánh đèn ngoài hành lang, anh thuận tay vỗ vỗ Sprite, cúi đầu nhìn cô: “Tôi vừa về tối vẫn chưa kịp thay quần áo.” Sự mệt mỏi lộ ra từ trong giọng nói, hơi thấp nhưng vẫn rõ ràng.

Cô yên lặng nhìn anh.

Quần leo núi xanh sẫm và giày cùng màu còn đeo một túi du lịch rất to. Thực sự là vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Anh vừa về đến?”

Bởi vì quá bất chợt nên cô không có chút ý thức nào để anh vào nhà.

Anh hơi xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng: “Vốn vừa tới dưới lầu nhà em, nhận được điện thoại của em nên tôi trực tiếp đến.” Nói xong, anh thấy Tư Niệm vẫn chỉ nhìn mình, hơi nâng cằm lên, ám chỉ cô có thể để anh vào nhà không...

Lúc này Tư Niệm mới bừng tỉnh, vội nhường cửa.

“Hôm kia em đưa Sprite đi tiệm thú cưng tắm, có lẽ là không sấy khô,” Nếu chủ nhân của chó tới rồi, vẫn thật thà nhận sai thì hơn, “Mấy ngày nay lại đúng lúc em bận, không ngờ hôm nay bỗng nhiên lại nặng thêm.”

Sprite rất phối hợp, đúng lúc ho mấy tiếng khiến cô càng xấu hổ.

Trình Thần ngồi xuống sô pha: “Không sao, cứ đến mùa thu là nó sẽ bị cúm, tôi đã quen rồi.”

“Thối tính?” Tư Niệm cũng nhớ đến cơ thể của Coca, “Mèo của em cũng thế, thường bị ốm, tuy nhiên là do ban đầu lúc mang về bị thương nặng, bệnh cũ chữa không dứt để lại.”

Trình Thần uống nước, nghe đến đây liền lặp lại một câu: “Thương nặng?”

Tư Niệm ừ một tiếng, ôm lấy Coca đang cọ tới cọ lui bên chân cô: “Em có một người bạn là phóng viên, mấy năm trước làm chuyên đề về ngược đãi động vật, khi em cùng cô ấy đến trung tâm thú cưng phỏng vấn, đúng lúc có người nói con mèo này khắp người có rất nhiều chỗ gãy xương, không được chữa.” Coca híp mắt, thoải mái cuộn người trong lòng cô, lông xù rất đáng yêu, làm gì còn có chút tình trạng bị thảm trước kia.

“Lúc đó bạn em đang chụp ảnh nó, em nhìn thấy mắt nó uồn ướt như đang khóc, cảm thấy rất đáng thương, liền làm thủ tục nhận nuôi đưa nó về. Sau này tiêu mất bảy tám nghìn tệ, nuôi nấng mấy tháng mới coi như giữ được mạng.”

Trình Thần yên lặng nhìn con mèo rõ ràng bị chiều sinh hư, rồi thuận theo cánh tay đang vỗ về mèo nhìn cô.

Tư Niệm vẫn còn muốn tiếp tục lên án về những động vật bị ngược đãi ở cục thu giữ thú cưng, thấy anh nhìn mình như vậy lập tức nín luôn, tổng kết: “Vì thế anh phải bỏ qua cho cái tính dưng lông của nó, có lẽ trước đây chịu quá nhiều tội, không có cảm giác an toàn. Bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, ban đầu trừ em ra ai đến gần cũng sẽ bị cào, rất dọa người.”

Khi đó không biết bị tổn thất bao nhiêu ga trải giường...

Anh đặt cốc lên bàn trà, di chuyển ánh mắt, dường như đang nói chuyện với không khí: “Có một số chỗ dường như em vẫn không thay đổi.”

Cô cười gượng, không dám tiếp lời.

Hơn một giờ đêm, cô nam quả nữ, ngay cả nói chuyện thú cưng cũng có chút mờ ám như thế đấy.

Tư Niệm không biết bao giờ anh đi, nhưng ngại không dám hỏi trực tiếp, vô thức muốn hỏi anh có muốn xem đĩa hay không nhưng lại cảm thấy một giờ đêm để người ta xem đĩa ở nhà mình... cũng sai sót không nói nổi.

Trong lúc xoắn xuýt, cô hỏi thử: “Anh mới xuống máy bay à? Có muốn ăn chút gì không?”

Trình Thần nhũn mày theo thói quen: “Hình như hơi đói.”

Tư Niệm lập tức tìm được cơ thoát thân, nói là mình nấu mì cho anh, vội vàng đi vào bếp

Ăn uống no đủ, anh dù sao cũng nên về nhà chứ?

Không ngờ tới lúc cô bê bát mì nóng hổi ra ngoài Trình Thần đã dựa vào sô pha ngủ say rồi. Áo khoác được vắt lên tay vịn sô pha, chỉ mặc áo cộc tay nằm trên đó, tóc trên trán trượt xuống, hơi che đi khuôn mặt.

Sprite rất yên lặng nằm trước người anh, một người một chó cũng thật hài hòa.

Tư Niệm dờ khóc dờ cười bê mì, mãi cho đến khi ngón tay bị bóng móng nhẹ răng trợn mắt tắt điện phòng khách, yên lặng bê mì trở lại.

Làm sao đây?

Có thể làm sao chứ. Sao thì cũng đã quen biết lâu, để người ta ngủ ở phòng khách cũng rất bình thường. Trước đây một nhóm bạn tụ tập cả nam cả nữ không phải cũng ngủ trong phòng khách sao?

Cô ăn từng miếng từng miếng mì của Trình Thần khiến cho mình ăn no luôn.

Sau đó lấy chăn từ trong phòng ngủ mang ra ngoài.

Bàn trà cách sofa rất gần, cô quan sát thân hình của Trình Thần một lát, sợ anh xoay người sẽ đụng vào bàn trà nên cẩn thận chuyển bàn trà ra một quãng.

Lúc quay người lại mới mở tấm chăn mỏng ra, nhẹ nhàng đắp lên người anh. Sprite giật mình một cái bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy cô lại ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục nép vào trước người Trình Thần yên tâm ngủ.

Hôm sau lúc cô ngủ dậy thì phòng khách đã trống không rồi.

Trên bàn trà có đặt một mẫu giấy được gấp rất ngay ngắn, vết bút mực xanh rất rõ ràng, viết: Hôm nay rất bận nên tôi đi trước, liên lạc sau nhé. Cô lại gấp tờ giấy lại, thuận tay đặt vào ngăn kéo trong kệ tivi.

Cả một ngày Coca hoàn toàn không có tinh thần.

Coca từ trước đến nay không ra ngoài, cũng không có bạn bè gì hết, Sprite bỗng nhiên đến chơi, có lẽ khiến nó nếm được vị ngọt khi có bạn, bây giờ lại trở về ngày tháng ăn chơi một mình nên rất u uất.

Cô không biết làm sao để Coca vui, dứt khoát cho nó vào túi đi tới nhà Thẩm Úy Giác ăn chực cơm.

Phòng bếp truyền tới âm thanh xào đồ xèo xèo, Thẩm Úy Giác lộ đầu ra hỏi cô trong tiếng ù ù của máy hút mùi: “Ày, cậu nói tiếp đi, cậu với mối tình đầu quay quảng cáo, sau đó thì sao?”

Tư Niệm ngồi trên sofa, khoanh chân ôm laptop: “Sau đó chó của anh ta đến nhà mình ở một tuần.”

“Ôi trời, đúng là không khách khí,” Thẩm Úy Giác lắc đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... tôi qua anh ta ngủ ở nhà tớ,” Tư Niệm nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Úy Giác lập tức bổ sung, “Ngủ sofa, anh ta đi đường dài về quá mệt nên ngủ ở sofa nhà tớ. Đồ ăn sắp cháy rồi kia...”

Thẩm Úy Giác mĩa sân gỗ: “Lát nữa tớ dạy bảo cậu.”

Nói xong lại thu người về tiếp tục xào đồ ăn.

Cô ngồi ngẩn ngơ trước máy tính một lúc mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, lại lập tức bắt đầu lướt web.

Hôm nay là liên hoan phim Thượng Hải, sáng sớm cô đã cầm vé, nhưng nơi kiểu ấy nếu bạn không là ngôi sao truyền hình vạn người mê, bước lên thảm đỏ làm tăng thêm hiệu suất tỏa sáng thì cũng chính là khán giả đơn thuần, vui tươi hơn hờ vầy xem.

Như kiểu biên kịch giả không thích trẻ không thương như cô này thì ngồi nhà xem ảnh hiện trường thì tốt hơn.

Thẩm Úy Giác bày một bàn thức ăn rồi mới tới vỗ vai cô: “Tớ dám cá cậu nhất định không nhớ hôm nay là ngày gì.” Tư Niệm ngẩng đầu nhìn cô nàng, nghi hoặc ba giây: “Hình như sẽ không phải là sinh nhật của cậu chứ?”

Thẩm Úy Giác nhe răng, tỏ ý tức giận: “Quen cậu nhiều năm như thế nhưng chưa lần nào nhớ sinh nhật của tớ cả.”

Cô lập tức nịnh nọt gấp laptop lại, ôm Coca lên: “Coca, nói chúc mừng sinh nhật đi.”

“Biến.”

“... Cậu biết số học tớ không tốt, chẳng nhớ được sinh nhật ai, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi.”

Coca chẳng hiểu gì hết, mắt tròn xoe nhìn Thẩm Úy Giác, Thẩm Úy Giác không đành lòng giận nó, xoa xoa đầu mèo: “Là vấn đề chỉ số thông minh, tớ không tin cậu không nhớ bất cứ sinh nhật nào, sinh nhật của anh chàng tình đầu kia có nhớ không?”

11 tháng 11...

Hoàn toàn là do quá dễ nhớ.

Tư Niệm liều chết không nhận: “Quên lâu rồi, không phải đã nói rồi sao? Là chuyện hồi cấp hai đều đã thành tro bụi rồi.”

Hai người cùng ăn bữa cơm kiểu Trung dưới ánh nến, Thẩm Úy Giác nhớ ra tuần lễ điện ảnh Thượng Hải.

Cô mở tivi, thuận tay chuyển đến kênh Phương Hoàng: “Nào, tiếp tục. Phụ nữ đều nhớ về người cũ lại dễ ảo tưởng, một ánh mắt, một động tác của người ta rõ ràng rất bình thường, cậu lại rất dễ coi là biểu thị ngầm. Phải bình tĩnh, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân “Mình không phải là nạn người mê”. ”

Tư Niệm dở khóc dở cười: “Tớ không phải nạn người mê, điểm này tớ rất rõ. Sao tớ cảm thấy, cái cậu làm không phải tiết mục pháp luật mà là tường thuật tình yêu và hôn nhân...”

“Hiện tại anh ta có bạn gái không? Cậu không biết chứ gì? Hoặc là người ta đã kết hôn từ lâu rồi ấy?”

Tư Niệm uống ngụm nước: “Sao cậu biết?”

Thẩm Úy Giác thờ dãi, “Nói không chừng cậu đã là người thứ ba rồi, may mà mới chỉ nhen nhóm, ghim cương trước bờ vực đi.”

“...”

Tư Niệm á khẩu.

Thẩm Úy Giác trước sau như một sống bằng lý trí, cũng chính kiểu lý trí này khiến cho sau khi bạn trai trước bị bạn tốt cướp đi liền độc thân luôn.

Cô bày ra tư thế lắng nghe dạy dỗ, kéo một đĩa tôm cay qua bắt đầu nhẩn nại lột vỏ tôm.

“Là Trình Thần kia,” Thẩm Úy Giác bỗng nhiên nhìn chằm chằm màn hình nói, “‘Tình Mê’ thực sự không tồi, khó lắm mới ra được một phim, đạo diễn còn hoành tráng hơn cả nam chính. Cậu không biết chứ cô nàng ở đài tớ sau khi phỏng vấn anh ta xong, trở về thì khắp tường kính đều là ảnh của anh ta, ngày ngày đều nói tốt như thế nào, tốt ra làm sao...”

Không hiểu sao tim cô lại đập nhanh hơn một chút, nghiêng đầu xem tivi.

Quả thật là Trình Thần và nữ diễn viên chính Vương Y Nhiên của “Tình Mê”. Hai người đang đi qua thảm đỏ, bị người dẫn chương trình mời tới nơi phỏng vấn lộ thiên. Trình Thần rất tự nhiên khoác tay của Vương Y Nhiên, đỡ cô đứng bên cạnh anh, không giống với sự mệt mỏi vất vả ngày hôm qua, hôm nay đúng thật là... đạo mạo nghiêm chỉnh.

Người dẫn chương trình bắt đầu làm việc theo thông lệ, hàn huyên, tăng bốc, hỏi kế hoạch bộ phim tiếp theo...

Tư Niệm lột một con tôm hết đúng hai phút, mãi cho đến khi máy quay chuyển đến đoàn làm phim khác, Thẩm Úy Giác còn chưa dứt đánh giá: “Cái cô Vương Y Nhiên đi giày cao gót cao thế kia làm gì, sắp dính lên người anh ta rồi.”

Cô cho thịt tôm vào miệng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng điện thoại rung, vội nhìn Coca với ánh mắt sai khiến, Coca lập tức ngâm điện thoại trên xô pha, chạy đến trước mặt cô.

Thẩm Úy Giác tấm tắc cảm thán: “Đúng là người nào thì nuôi mèo nấy, cũng chỉ có người như cậu mới có thể dạy mèo thành chó.”

Cô lau khô tay đang muốn cài lại thì nhìn thấy tên trên điện thoại...

Trình Thần?

Không phải anh mới đi hết thảm đỏ sao?

Cô chợt dạ nhìn Thẩm Úy Giác, nhận điện thoại, alo một tiếng rất bình thường.

Đầu dây bên đó hơi ồn, có người đang nói cười hàn huyên, có người thấp giọng chào hỏi dường như đã và hội trường rồi. Trình Thần thanh thanh cổ họng, cũng không biết thấp giọng nói xin lỗi với ai rồi mới nói vào điện thoại: “Cả ngày Sprite không ăn gì hết.”

...

Một người trong hội trường liên hoan phim, bên cạnh là một đám gái xinh gái đẹp, đạo diễn, nhà sản xuất danh tiếng, sau đó gọi điện thoại nói “Chó của tôi cả ngày không ăn gì”... Tư Niệm cảm thấy cô đã là đũa tùy tiện rồi không ngờ còn có người còn tùy tiện hơn cả cô.

Cô không biết nói gì chỉ đành dự đoán linh tinh: “Có phải là chưa khỏi cúm? Không có khẩu vị không?”

Anh chậm rãi bác bỏ: “Không đâu, nó mà ốm thì khẩu vị tốt nhất, có phải em đã cho nó ăn gì không, khiến nó có thói quen?”

Tư Niệm đi theo suy nghĩ của anh, cố gắng suy nghĩ.

Khẩu vị của chó mèo dễ bị nuôi thành quen nhất, nhưng đồ cô cho ăn đều là thức ăn cho chó anh đưa mà.

À, đúng rồi, là sữa.

“Là sữa, sáng tối hôm nào cũng cho Coca uống sữa, nó cũng uống theo,” Nhất thời có có cảm giác hồ thẹn làm việc xấu, nhưng mà nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, rõ ràng là tận tâm chăm sóc, ăn ngon uống tốt, có cái gì mà hồ thẹn chứ...

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, dường như Vương Y Nhiên đang nói gì đó, Trình Thần che điện thoại trả lời mấy câu mới tiếp tục nói với cô: “Chắc là không đâu, ngày nào tôi cũng cho nó uống sữa.”

Được rồi... vấn đề nằm ở chỗ này.

Tư Niệm thở dài: “Là thế này, mấy năm nay sữa trong nước không tốt, sữa Coca uống đều là sữa bột...” Đầu dây bên kia không lên tiếng, cô hăng hái nói hết, “là sữa bột Hipp sản xuất ở Đức, có men vi sinh, uống vào tuyệt đối không bị mẫn cảm hay bị nóng, cũng không bị béo giả... Em toàn nhờ bạn bè có con mua giúp, nếu anh cần em tặng anh hai hộp.”

Cô thừa nhận cô quá chiều Coca... nhưng mèo chỉ sống được mười lăm năm, uống chút sữa bột cũng không coi là quá đáng quá.

Đầu dây bên kia sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng Trình Thần mới cười bất đắc dĩ: “Đợi về thì nói tiếp nhé.”

Lấy Sprite ra làm cái cơ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Về vụ sữa bột Tư Niệm tự biết mình đuối lý nên cố ý gửi chuyển phát nhanh cho Trình Thần bốn hộp sữa và còn kèm theo địa chỉ mua hộ trên Taobao nữa.

(Taobao: Trang web bán hàng trực tuyến lớn nhất Trung Quốc)

Trình Thần chỉ nhấn một tin nhắn trả lời có bốn chữ, “Được, cảm ơn em.”

Cô cầm điện thoại, ngần ngừ trước cửa tàu điện ngầm ba giây, cảm thấy Thẩm Úy Giác nói đúng. Có thể anh đã có bạn gái từ lâu rồi hoặc có thể chính là một trong những nữ nghệ sĩ đã từng hợp tác với anh, vì thế phải tránh nghi ngờ thôi.

Bỗng nhiên lại nhảy ra một tin nhắn: “Biên kịch, chị đang ở đâu đấy?”

Là trợ lý Lưu.

Tư Niệm mò ô nhấn lại rất nhanh: Mưa to quá nên không bắt được xe, chị vừa ra khỏi tàu điện ngầm.

Mưa rơi xuống rào rào, nước bắn lên làm ướt hết chân cô.

Trợ lý Lưu trả lời tin nhắn rất nhanh: Đạo diễn và Boss đến rồi, quán cà phê dưới lầu một quảng trường Hongkong chị nhé.

Kết quả cô lượn qua lượn lại quảng trường Hongkong đúng mười phút, cũng lượn khắp một vòng trong đấy mà cũng không tìm thấy, chỉ có thể cầm ô đi vào quanh cả khu nhà cao tầng, làm gì có quán cà phê nào chứ... Đang lúc tìm đến chóng mặt văng đầu thì bỗng nhiên cô nhìn thấy một bóng người rất quen đang đứng trước cửa tiệm Apple.

Trong đám người ồn ào qua lại, anh lại yên lặng nhìn về phía đường cái, giống như đang đợi ai đó.

Chuyện này cũng quá trùng hợp ấy chứ?

Bỗng nhiên anh cử động một chút, nhìn về hướng này một cái, Tư Niệm vô thức cho ô thấp xuống. Căn nhắc quyết định né tránh.

Ai ngờ vừa xoay người thì điện thoại liền vang lên.

Cô thanh thanh cổ họng nhận điện thoại, còn chưa nói thì Trình Thần đã trực tiếp nói: “Em đang ở đâu?”

Ở gần chỗ anh...

Nhưng nhờ nói như vậy chẳng lẽ lại phải gặp nhau à?

Cô liếc nhìn vị trí của Trình Thần từ mép ô, tình bơ trớn vào bên trong cửa kính: “Em à, mới ngủ dậy,” tiếng mưa quá lớn, cô chỉ đành tiếp tục biên diễn, “Đang phơi quần áo ở ban công.”

Có rất nhiều người đứng trú mưa ở trong này, vì cô nghe điện thoại nên không kịp cúp ô vào nên bị người bên cạnh lườm nguýt.

“Anh đợi một lát,” cô xấu hổ cúp ô lại mới nói tiếp, “Có việc à?”

Vị trí vậy chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới rất nhẹ nhàng nói một câu: “Nghe nói em hẹn tôi bàn kịch bản, ban nãy trợ lý của Lý Hiểu Thanh nói em sắp tới rồi.”

Với anh? Bàn kịch bản?

Tư Niệm há miệng, lần này xong rồi.

Trình Thần dường như không để ý đến những lời nói dối ban nãy của cô, dứt khoát hỏi: “Đi đến đâu rồi?”

“... Sắp đến rồi.”

“Quảng trường Hongkong chia làm hai tòa nhà Nam và Bắc, em đang ở đường tòa Nam hay là tòa Bắc?”

Trước cửa kính đứng kín toàn người và người, cô đứng bên trong thì làm sao mà biết được đang ở đường bắc hay đường nam chứ?

Tư Niệm cố gắng phán đoán nhưng chưa có kết luận thì Trình Thần lại hỏi một câu: “Thôi vậy, nói cho tôi bên cạnh em là cửa hàng Apple hay là cửa hàng Tiffany?” Trong lời nói lần rất nhiều âm cười, dường như đoán được cô không có khái niệm về phương hướng.

“Apple.” Cô vứt bỏ sự đấu tranh cuối cùng, thành thật nói ra chỗ của mình.

Sự thực cuối cùng chứng minh, cô thực sự đã nhầm nam bắc. Lúc Trình Thần và cô ngồi xuống, Lý Hiểu Thanh mới cười cười nhìn Tư Niệm nói: “Đạo diễn Trình nói ra ngoài hút thuốc, không ngờ lại gặp được em.”

Tư Niệm cười cười rồi nhận lấy menu, nhìn từng hàng tên cà phê.

Công ty Lý Hiểu Thanh chuộng phim đô thị hiện đại, Tư Niệm lại chuyên về cổ trang, hai người đã quen biết từ lâu nhưng chưa từng hợp tác lần nào. Lần này Lý Hiểu Thanh mua kịch bản nói là muốn làm một bộ phim điện ảnh cổ trang, tìm một đạo diễn nổi tiếng đỡ đầu, nhưng lại không ngờ... đạo diễn lại là Trình Thần.

Cô ngẩng đầu lên khỏi menu, nhìn thấy Trình Thần đang dùng khăn giấy lau đi nước mưa trên người.

Ô của cô nhỏ quá, ban nãy lúc hai người qua đường anh dường như bị mưa ướt hết. Một tờ khăn giấy chẳng lau được mấy cái đã vứt lên bàn, anh lại không cảm thấy mình nhếch nhác nhiều thế nào, lại rút một tờ khăn giấy.

“Nhưng mà đạo diễn Trình này,” Lý Hiểu Thanh nhìn Trình Thần có chút thâm ý, “Cậu đứng hút thuốc ngoài cửa, sao trên người lại ướt hết thế?”

Trình Thần cười cười: “Ban nãy nhìn thấy Tư Niệm ở đối diện, đoán là cô ấy phân sai quảng trường nam bắc nên đi qua đón cô ấy.”

Nước mưa theo cảm anh chảy xuống, Lý Hiểu Thanh cũng rút khăn giấy ra giúp anh lau mặt.

Động tác rất tế nhị, Tư Niệm tình bơ dịch chuyển tầm mắt.

Lý Hiểu Thanh hình như là mới ly hôn? Sẽ không... .

Cô đang nghĩ lung tung thì nghe thấy Trình Thần thanh thanh cổ họng: “Sau khi phẫu thuật đi khôi phục ra sao rồi chứ?”

Đi?

Tư Niệm đọc một lượt, Lý Hiểu Thanh cười nói: “Mẹ chị vẫn nhắc tới cậu, nếu cậu thực sự muốn gặp bà thì tới bệnh viện thăm. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Tư Niệm quay đầu lại, nhìn thấy Trình Thần vẫn đang lau nước mưa trên người, như có như không nhìn cô một cái, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ nhậy vọt của cô.

Cô chột dạ cười cười, cũng không thể trách cô mà, ai bảo động tác ban nãy của hai người mờ ám như vậy chứ.

Ai có thể nghĩ đến Lý Hiểu Thanh là chị họ của anh...

Hai năm nay cô trốn tránh rất nhiều cơ hội hợp tác với Trình Thần nhưng vẫn luôn nghe thấy có người nói anh rất chuyên nghiệp, lời ngảm chính là anh rất dày vò người ta. Lần trước quay quảng cáo đã được diện kiến, lần này vừa bắt đầu bàn kịch bản cô liền phát hiện ra anh thực sự rất khó giải quyết.

Tài liệu này hôm kia mới gửi tới, cô cũng dở ra một lần nhưng cũng chỉ vội vàng liếc qua thôi.

Nhưng Trình Thần dường như đã xem rất nhiều lần, câu nào cũng làm cô á khẩu, đến cuối cùng Lý Hiểu Thanh cũng không xem được tiếp nữa, vừa cười vừa vỗ tay: “Được rồi được rồi, hợp đồng vẫn còn chưa kí, cậu đừng làm làm cho biên kịch của chị chạy mất.”

“Cô ấy vẫn như vậy,” Trình Thần nhìn Tư Niệm một cái, tổng kết nói: “Không ép cô ấy thì có cho cô ấy ba năm cũng không đọc xong tài liệu.”

Lần này đến ánh mắt trợ lý của Lý Hiểu Thanh cũng mờ ám.

Sau cùng đến lúc ra về, Lý Hiểu Thanh và Trình Thần đến công ty hậu kỳ, địa chỉ vừa hay gần nhà Tư Niệm. Lý Hiểu Thanh nghiêm nhiên bày ra vẻ chắc chắn Trình Thần sẽ đồng ý, trực tiếp kéo Tư Niệm đi nhờ xe Trình Thần, hai người đi tới gara, sau khi đi theo Trình Thần tới xe Lý Hiểu Thanh lập tức cười: “Đạo diễn Trình, cậu rút cuộc đã nghĩ thoáng ra rồi à? Đổi xe rồi hử?”

Tư Niệm nghiêm túc nhìn chiếc xe, thực sự đủ để khiến người ta thốt lên.

Lần trước gặp anh thì vẫn một chiếc xe rất bình thường, không phô trương, đôi xe cũng thật là nhanh.

Đạo diễn chính là đạo diễn.

Cô rất hối hận, tại sao đạo diễn và biên kịch lại kém nhau xa đến vậy?

Bởi vì là giờ tan tầm lại mưa to nên xe đi không được thuận lợi lắm.

Lý Hiểu Thanh lấy hai lon coca, đưa cho Tư Niệm một lon: “Chị nhớ lúc hơn hai mươi tuổi, chị và chồng nghèo kinh khủng, đến tiền thuê nhà cũng sắp chẳng trả nổi, nhưng anh ấy vẫn nghĩ đến sau này mua xe như này như kia. Mỗi lần đùa chị đi xe đạp thì đều sẽ giả vờ hỏi ‘Con BMW này của chồng thế nào?’ Chị chỉ đành phối hợp gào lên ‘Tăng tốc, tăng tốc, xe xịn xe xịn.’ ngốc không chịu được,” Lý Hiểu Thanh nói xong, vừa cười vừa nhìn Trình Thần: “Chẳng có người đàn ông nào không thích xe hết.”

Trình Thần khẽ cười, đánh vô lăng trực tiếp đi lên cầu vượt.

Lý Hiểu Thanh bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, rất bất quá mà quay đầu lại nhìn Tư Niệm đang ngồi phía sau: “Chị nhớ ra rồi, Thần Thần từng nói mối tình đầu của cậu ta rất thích xe.”

... Mình có à?

Cô bình tĩnh liếc Trình Thần, anh nghiêm nhiên vẫn là vẻ mặt chuyện chẳng liên quan đến mình.

“Thế à?” Tư Niệm chỉ đành cười gượng ứng phó một câu qua loa.

“Lúc đó nó mới thi đỗ vào học viện hí kịch Thượng Hải, kéo chị cùng đi xem triển lãm xe,” Lý Hiểu Thanh híp mắt lại, cười nói, “Chị liền hỏi nó, sao còn chưa kiếm tiền đã muốn hủ bại như này rồi, nó nói với chị một câu, cho đến hôm nay chị vẫn nhớ rõ.”

Trình Thần thuận tay bật nhạc, tiếp tục lái xe.

Tư Niệm bỗng nhiên rất hiếu kì, rốt cuộc anh đã nói gì, nhưng lại có một loại tâm lý kỳ lạ, không dám nghe tiếp nữa.

Lý Hiểu Thanh hiển nhiên không chú ý đến sự kì lạ của hai người, tiếp tục nói: “Nó nói nó và bạn gái có một giao ước, nhất định phải mua một chiếc xe xịn, diễn một lần phim thần tượng chặn đầu xe bus. Đáng yêu không? Lúc nó nhỏ rất đáng yêu.” Lý Hiểu Thanh cười rất vui vẻ nhưng Tư Niệm lại ngây ngốc.

Lúc đó anh luôn dùng điện thoại công cộng trước cổng trường nói chuyện phiếm với cô, sau đó nghe cô nói đang thích nhất phim thần tượng gì, những lời nói chẳng bổ béo gì mà cô cũng có thể nói vô cùng vui vẻ.

Cô nhớ cô từng chỉ vào tivi mà kích động không ngớt: “Nữ chính chạy rồi, anh kia đang lái xe chặn xe bus lại... Ôi, lãng mạn chết đi được.”

Kết quả nói mãi mà anh chỉ im lặng lắng nghe, không phát biểu bất cứ lời nào.

Làm cho cô có chút không vui: “Trình Thần, anh có đang nghe em nói không đấy hả?”

Đầu dây bên kia không ngừng có tiếng xe chạy qua, anh ở trong bối cảnh âm thanh ảm đạm như vậy chậm rãi nói: “Nghe thấy rồi. Đợi sau này anh có tiền mua được xe xịn, em nhất định phải ngồi xe bus một lần, để anh ra sức lái xe đuổi theo. Nhớ phải mặc kiểu như cô bé lọ lem, tốt nhất là mặc đồng phục, anh nhất định phải mặc quần là áo lượt, cuối cùng còn phải chặn ngang trước xe bus, mặc kệ đạo đức công cộng, quy tắc giao thông gì đó...”

Anh nói rất là nghiêm túc, nhưng cô nghe thì lại cười đến vỡ bụng, đồ cả sữa chua lên người, nhưng vẫn nói: “Đúng thế, đúng thế, anh đừng quên nhất

định phải hùng hổ xuống xe, đập cửa xe rồi kéo tay em, đưa em đi trước mắt mọi người.”

Lời đối thoại vô cùng vô tâm vô phé nhưng chẳng ngờ anh vẫn còn nhớ.

“Vật đổi sao dời mà,” Lý Hiểu Thanh cảm thán một câu, cũng chẳng biết là cảm thán mình hay là cảm thán anh, “Em xem chị trước đây ngồi xe đạp của chồng vui vẻ đến như vậy, bây giờ xe của anh ấy không biết thay bao nhiêu cái rồi nhưng ngồi ở ghế phụ lại không phải là chị. Em xem đạo diễn Trình, bây giờ cũng không biết mỗi tình đầu đang trong lòng ai nữa.”

Tư Niệm thâm xấu hổ không tiếp lời nữa.

“Tư Niệm?” Trình Thần bỗng nhiên gọi cô.

“Hả?” Thần kinh cô căng thẳng.

Anh đỗ xe bên đường: “Bây giờ đường rất tắc, thả em xuống Tĩnh An tự đi khoảng năm phút là có thể đến nhà.”

“Được,” Cô thâm thở phào, “Cảm ơn anh.”

Lúc về đến nhà thì Coca đã đói đến mức hai mắt phát sáng, cô lấy bánh nhân kem mua lúc xuống xe cho nó ăn, không ngờ nó càng ngày càng kén ăn, không thèm ăn vỏ bánh bên ngoài, không ngừng dùng móng vuốt xé rách vỏ bánh, muốn ăn kem bên trong.

Tư Niệm dờ khóc dờ cười chỉ đành tách kem bên trong bánh ra, dùng thìa xúc kem cho nó ăn.

Coca là mèo Ba Tư thuần chủng, tính tình lười biếng, lúc không dựng lông thì rất ngoan ngoãn.

Thực sự không biết chủ trước đây của nó nghĩ thế nào nữa, hẳn tâm đánh gãy chân nó... Lúc Tư Niệm đang cảm thán thì Trình Thần gửi đến một tin nhắn. Cô nhìn tên trên điện thoại, rất sợ đọc nội dung, nói không rõ là tâm lý gì nữa.

Coca vô cùng miễn cảm đối với tiếng điện thoại, không ngừng dùng móng vuốt kéo điện thoại, cuối cùng cô thực sự bất đắc dĩ chỉ có thể dưới sự bức bách của mèo mà cầm điện thoại lên xem.

Một hàng chữ: Đọc tài liệu cho kỹ, mấy ngày nữa lại tìm em.

Có người mua xe xịn vì ai đó =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vậy là vì một tin nhắn đó mà ba ngày liền Tư Niệm không xuống lầu.

Mỗi ngày đều nằm trên sofa vừa cắn hạt dưa vừa đọc tài liệu, thường thường thì là cô ăn một nắm to hạt dưa, Coca ăn một nắm nhỏ. Tròn ba ngày người và mèo cắn hạt dưa đến mức sắp nôn mất rồi.

Cũng may Trình Thần nói “lại đến tìm cô” là nói đến hẹn thời gian hợp chứ không phải là một mình đến tìm cô.

Lý Hiểu Thanh xuất thân từ ngành kỹ thuật nên vô cùng thích dùng các loại số liệu phân tích kịch bản... Vậy là Tư Niệm là một người xuất thân từ khoa văn chỉ có thể phiên muộn trong phòng họp, bị cả đồng số liệu phân tích dày vò.

Nội dung chính là: Bộ phim này cần mấy nữ diễn viên chính?

Trên màn hình màu trắng của cuộc họp, liệt kê các kiểu tính cách của phụ nữ, những cô gái mà nam thứ có quan hệ dây dưa vô tận. Tất cả đều là cô gái nam chính nhìn không được mà ăn nhầm nên không thể không chịu trách nhiệm, rồi lại cô gái có tình cảm thầm thiết không được nam chính lấy thì tự sát, cũng có cô thân thể đáng thương đợi nam chính đến cưới rồi cứu giúp... thậm chí tính toán đến tỉ lệ phần trăm mỗi cô có thể nhận được phần trăm khán giả đón nhận.

Cô nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ rồi lại vô cùng thỏa mãn từng người đàn ông tổ hạng mục.

Lẽ nào đều tưởng rằng mình là nam chính?

Ôi trời, dạo gần đây.

Còn có Liễu Hạ Huệ không chứ?

Cô nhìn Trình Thần ngồi đối diện một cái, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ từng lời của nhân viên phân tích số liệu. Cô thầm thở dài tiếp tục cảm táo không ngừng gặm, bổ sung vitamin.

Mấy ngày quá dốc sức làm việc vì e rằng vị đạo diễn nổi tiếng này không hài lòng...

“Thế nào,” bỗng nhiên Lý Hiểu Thanh mở cửa phòng họp, ló đầu vào, “Bản bạc thế nào rồi?”

Tất cả mọi người đều trở nên im lặng, bốn công ty nhỏ của công ty này mỗi ngày đều họp mười mấy bộ phim mới. Tổ này vì quan hệ của Trình Thần nên nhận được sự tán thưởng của bà chủ lớn Lý Hiểu Thanh đương nhiên càng ra sức làm việc.

Trình Thần cầm bút, không ngừng gõ vào mặt bàn: “Tur Niệm, em thấy thế nào?”

Tur Niệm đang cắn táo, nói mơ hồ không rõ: “Anh cảm thấy cần mấy nữ chính thì tốt?”

Sao cảm thấy giống như đi chợ mua rau vậy, Thập nhị kim thoa, đủ kiểu xinh đẹp, bạn vừa ý người nào?

(Thập nhị kim thoa: Mười hai cô gái trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng.)

Trình Thần cảm xúc, động tác rất bình thản lại khiến mọi người đều yên lặng.

Cuối cùng đến Lý Hiểu Thanh đang đứng ở cửa cũng chịu không nổi: “Không phải chỉ là chọn một nữ chính sao? Nhanh quyết định đi, kết thúc công việc đi ăn cơm.” Cô nói xong thì dựa vào bên cửa, thực sự đứng đó chờ.

Anh nâng cốc thủy tinh trong tay: “Mấy ngày nay đang cúm, để em uống chút nước ấm trước đã,” Anh nhấp ngụm nước ấm mới tiếp tục nói, “Thanh mai trúc mã cũng không tồi, tôi thích kiểu tình cảm này, một cái là đủ rồi. Biên kịch cảm thấy sao?”

Tur Niệm tiếp tục gặm táo, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ, vui vẻ nói: “Em cũng thích kiểu này.”

Mọi người đã thảo luận cả một ngày, kiểu tình cảm nào cũng đều đã thảo luận nhưng lại chẳng ngờ đến đạo diễn sẽ thích kiểu này. Còn có người không cam tâm, nói là kiểu tình cảm này bị diễn chán nhất, không để nổi bật nhất gì gì đó, Trình Thần cũng không quá để ý chỉ vừa uống nước ấm vừa nói: “Thế thì đó là vấn đề của biên kịch rồi.”

Tur Niệm chuyên tâm gặm táo, gặm gặm, gặm thấy vị đắng, hóa ra cô đã ăn hết hơn nửa hạt táo.

Vậy là một câu nói của đạo diễn lại khiến bộ phim này khôi phục lại chế độ một vợ một chồng, vẫn là một đôi thanh mai trúc mã vô tư lự.

“Ha ha, chị đã nói mà,” Lý Hiểu Thanh gấp cho con gái một cái bánh bao, “Đạo diễn Trình giỏi chuyện này mà.”

Bánh bao rất nóng, cô gấp mấy sợi gừng sợi cho vào miệng.

“Niệm Niệm” con gái của Lý Hiểu Thanh rất thân thiết với Tur Niệm, rõ ràng chỉ có mười mấy tuổi nhưng nghiêm nhiên lại là về chị lớn, “Cẩn thận bỏng miệng đấy.”

Tur Niệm nghe thấy, khẽ nói: “Chị lớn hơn em sáu tuổi, gọi chị đi.”

Lý Hiểu Thanh nghe thấy rõ ràng nhưng rất hiếu kỳ: “Hai đứa tốt với nhau từ bao giờ thế? Nhưng mà cũng tốt, từ khi Lâu Lâu quen Tur Niệm thì thành tích học tập cũng tăng lên.”

Tur Niệm cười ngượng ngùng, nói ra thì dài không đáng để người ngoài biết được.

“Con bị chị Tur Niệm kích thích,” Lâu Lâu nhún vai, “Chị ấy khiến con hiểu được ‘còn có người kém hơn cả mình.’”

Tur Niệm ai oán nhìn Lâu Lâu, tổ tông à em đừng có nói.

Tất cả mọi người ở đây đều đã thấy sự lợi hại của con gái bà chủ, đưa xe đi bar, ngủ gật trốn học, chưa cái nào bỏ qua hết, hôm nay lại cái tà qui chính, tất cả lấy sự nghiệp học hành làm trọng.

Nghe Lâu Lâu nói bỗng nhiên có hứng thú, nhất là Trình Thần dường như rất chăm chú mà nhìn Tur Niệm một cái.

“Giới thiệu kinh nghiệm đi,” Người đàn ông trung niên bên cạnh rất hứng thú, “Ba ngày hai bữa chú phải gặp giáo viên của con trai, cần chia sẻ kinh nghiệm giáo dục gấp.”

Lý Hiểu Thanh cũng cười: “Tur Niệm em vẫn chưa có bạn trai hả? Sao lại có kinh nghiệm giáo dục thế?”

Tur Niệm hàm hồ văng một tiếng, chột dạ không dám nhìn Trình Thần.

Mấy câu nói như vậy, cô đã ăn hết gừng sợi trong đĩa, nói với nhân viên phục vụ đứng bên muốn thêm một phần gừng gọi nữa. Lúc quay đầu lại lại nhìn thẳng vào mắt của Trình Thần.

Ánh mắt chạm nhau vậy mà anh cũng không bất ngờ, vẫn thản nhiên nhìn cô.

Nhưng Tur Niệm lại giống như bị bắt gian, né tránh trước.

Lúc cô lấy lại tinh thần tiếp tục chuẩn bị ra sức ăn bánh bao của mình thì Lâu Lâu đã bắt đầu diễn thuyết: “Thực ra ai mà chẳng có lòng tự tôn, hồi tiểu học cháu học rất được, nhưng đến cấp hai thì không theo được nữa, luôn bị thầy giáo mắng nên phản nghịch luôn. May mà Niệm Niệm lấy lịch sử đau khổ của mình ra cho cháu một bài học.”

...

Thôi xong.

Lâu Lâu cố tình thừa nước đục thả câu, ngừng lại một chút.

“Cô ấy đã nói gì?” Bỗng nhiên Trình Thần hỏi một câu.

Lâu Lâu lập tức cười: “Chị ấy nói với cháu, “Thành tích chẳng là gì cả, ngày trước đề toán 150 điểm thì chị thi được 38 điểm, môn vật lý thì đội sổ đứng thứ hai từ dưới lên, có sóng to gió lớn nào chưa trải qua chứ”

Nói xong thì tất cả mọi người đều yên lặng, không ngờ biên kịch đại nhân lại có thời học sinh thâm như vậy.

Tur Niệm sắp khóc rồi, gốc rễ đã bị phơi ra hết còn lấy uy thế nào nữa...

Trình Thần ừ một tiếng: “Sau đó thì sao?”

Lâu Lâu híp mắt cười nhìn Tur Niệm tiếp tục nói: “Sau đó cháu liền nghĩ, thành thích chán như vậy cũng đổ vào trường nổi tiếng, chẳng có thiên lý gì cả, cháu cũng không thể kém chị ấy chứ? Cuối cùng cũng phải thi Thanh Hoa ấy chứ?”

Lý Hiểu Thanh cười ngắt, ho mãi mới nói: “Sao con không học cậu con, cậu con được tuyển thẳng chưa từng phải thi cử gì.”

Lâu Lâu đành chịu: “Đó là vấn đề IQ, con từ nhỏ nghe được thành tích khủng của cậu, hiệu quả trực tiếp đó chính là bị đả kích. Chị Niệm Niệm đây mới là tài liệu học tập đầy cảm hứng.”

Vì vậy sau khi bị cô nhỏ bóc mẽ, tất cả mọi người trong phòng bao đầu từ chủ đề một chồng n vợ thành công chuyển sang chuyện sao thành tích của Tur Niệm lại thấp như thế cuối cùng lại cá chép hóa rồng.

Ăn cơm xong trên đường trở về công ty, Lâu Lâu không còn ở bên nữa Lý Hiểu Thanh mới hỏi Tur Niệm: “Sao em lại nghĩ ra cái cách này? Còn bịa lời nói dối con gái chị nữa?”

Tur Niệm liếc Trình Thần từ trong gương chiếu hậu.

Bởi vì lúc đó thành tích của anh tốt, không muốn để anh quá mất mặt.

Vì vậy chuyện yêu sớm này chỉ cần vận dụng thích đáng thực ra cũng là một sự nghiệp rất lợi nước lợi dân.

Nhất là khi bạn thích một người đẹp trai, nhân phẩm không tồi, đặc biệt lại còn học hành đỉnh nữa...

Sau đó trở về công ty bàn bạc đến rất muộn, đến cuối cùng cổ họng của Trình Thần đã hoàn toàn nói không ra tiếng mới thả cho mọi người về nhà.

Tur Niệm thấy anh không có dự định đi, do dự hơn một phút mới hỏi anh: “Ban nãy ở tiệm ăn em có lấy một gói gừng sợi, vốn là muốn về nhà đun coca uống, nếu không thì em nấu cho anh uống ở đây nhé? Chống lạnh.”

Cô thích uống coca đã đến mức điên cuồng, coca gừng người ta dùng để chống lạnh ẩm dạ dày lại là đồ uống cô yêu thích nhất vào mùa đông, hơi cay cay còn có chút mùi thơm của gừng sợi.

Vốn là cô lấy dừng khí để hỏi nhưng Trình Thần lại không lập tức trả lời cô.

Người trong phòng họp đã đi hết rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Em nhớ hình như anh nói đã bắt đầu uống coca rồi hả?” Cô nhớ hôm đó ở nhà mình Trình Thần đã từng nói câu nói này. Nếu như anh chưa từng nói thì cô chắc chắn sẽ không hỏi như vậy bởi vì trước đây anh luôn nói rất ghét coca.

“Thỉnh thoảng sẽ uống một chút.” Anh cuối cùng đã lên tiếng.

Thực ra cô thực sự rất hiếu kì lẽ nào giống như cô hồi nhỏ ghét đậu đũa, lớn lên chẳng hiểu sao lại cuồng ăn đậu đũa xào? Chẳng có lý do gì?

Cuối cùng tới phòng trà nước đun nước, cô vẫn không thôi vừa nhìn bọt nước sôi sùng sục vừa hỏi anh: “Sao bỗng nhiên anh lại uống coca thế? Không phải trước kia ghét cay ghét đắng sao?”

Yên lặng, sau lưng vẫn là sự yên lặng dị thường.

Lại không nói chuyện?

Vốn đã đủ xấu hổ rồi, cô tự tìm lời để nói anh lại vẫn chẳng thêm đề ý.

Tư Niệm đâm lao phải theo lao chỉ có thể mặt dày quay đầu lại nhìn thấy Trình Thần đang cầm nửa chai coca mà cô đun còn thừa, uống từng ngụm một, động tác rất đơn điệu chính là uống vào miệng sau đó thì nuốt xuống.

Vấn đề là uống hết nửa chai rất nhanh.

“Bây giờ anh uống coca lạnh rồi lát nữa còn có uống tiếp được coca gừng nữa không?” Cô quay đầu lại nhìn nước sắp sôi.

Còn có lời phản nản nhưng cô sợ mình giống mẹ chồng quá nên nuốt trở lại: Gừng mà không đun sẽ bị nóng.

Nếu như ngày mai anh triệt để không bò dậy được thì cô quả thực là tên đầu xỏ gây nên rồi.

“Lúc đó không tìm được em,” Anh thuận tay cầm lon ném vào thùng rác bên chân, “tôi nghĩ có phải em giận tôi không, thứ em thích tôi đều không thích. Sau này tôi thử uống coca em thích, đùa với mèo em thích cũng dần dần cảm thấy không có gì là không thể chấp nhận cả.”

Tư Niệm đang cảm ấm nước lên, tay hơi mềm yếu chút nữa không cầm được nổi.

Tại sao rõ ràng anh nói bình tĩnh như vậy, cô lại nghe đến mức khó chịu đến thế.

Cô quay đầu lại muốn nói gì đó thì điện thoại của Trình Thần bỗng nhiên reo lên.

Anh lấy ra nhìn rồi cúp máy, nhìn thấy cô nhìn chằm chằm mình mới bỗng nhiên cười nói: “Sao thế? Có phải rất hối hận đã từ bỏ một chàng trai tốt như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngữ khí của anh rất tùy ý, nhưng từng từ từng từ rơi vào tai cô lại khiến cô yên lặng rất lâu. Cô cúi đầu rót một cốc coca gừng nóng hổi đưa cho anh: “Đúng thế, rất hối hận.”

Cô không nghe ra chân tình giả ý trong lời nói của Trình Thần nhưng lại dùng ngữ khí vui đùa nói ra câu nói thật.

Nói xong lập tức quay người lại rót cho mình một cốc.

Trong tầm nhìn nhìn thấy Trình Thần vẫn còn đang nhìn mình không chớp mắt, sự bình tĩnh ban nãy đã không còn nữa. Nhiệt độ nước rất nóng, xuyên qua ly thủy tinh làm bóng đến đầu ngón tay nhưng anh vẫn không cử động... Cô sợ anh lại nói những lời nói liên quan đến quá khứ, chỉ có thể trống rỗng đầu óc, ngẩng ra nhìn chằm chằm gừng sợi lơ lửng trên bề mặt coca.

Phòng trà nước quanh năm bật đèn tường, bầu không khí lúc này đây càng lộ vẻ mờ ám.

Lúc tìm cô đang đập như trống dồn bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của cô trực ban, dường như đang hỏi xem còn ai ở công ty không, Tư Niệm giống như chết đuối vớ được cọc, lập tức lên tiếng: “Ồ đây ạ, phòng trà nước vẫn có người ạ.”

Một lát sau cô trực ban liền nhìn vào từ bên cửa, cười nói: “Đạo diễn Trình và biên kịch đang ở đây à?” Nói xong, rất tận chức mà bật đèn sáng, “Sao

vẫn còn chưa đi? May mà cô vào xem một vòng nếu không thì hai đứa bị khóa trong công ty rồi.”

Trình Thần cười rất nhạt: “Bọn cháu đang bàn kịch bản.”

Đêm đó về nhà Tư Niệm sống chết muốn tự mình bắt taxi về, Trình Thần thấy cô kiên trì như thế cũng không nói năng gì.

Đến khi bàn bạc kịch bản cũng đã hòm hòm, Lý Hiểu Thanh mới nhắc đến vấn đề diễn viên.

Thực ra rất nhiều vai diễn đều đã được quyết định trong nội bộ rồi, chỉ là nam chính vẫn đang cân nhắc. Vai diễn này là một người cuồng cố chấp, một người si tình có thể phụ hết thiên hạ nhưng lại chỉ yêu mình nữ chính, muốn tâm thương bao nhiêu thì tâm thương bấy nhiêu. Nhưng lại là kiểu cái đặt vạn năm không đổi, ai diễn thì người ấy nổi tiếng.

Lý Hiểu Thanh muốn nâng đỡ người mới của công ty nhưng bên đầu tư lại muốn dùng Thẩm Triết đang nổi tiếng mấy năm nay, Trình Thần từ đầu đến cuối vẫn không phát biểu ý kiến gì.

Buổi tối lúc ăn ở Nam Man đình, Tư Niệm cảm gan ngỗng nướng thơm phức suy nghĩ rất lâu, bày tỏ lập trường của bản thân: “Em muốn dùng Thẩm Triết, anh ta rất phù hợp với phim cổ trang. Em xem Nạp Lan Dung Nhược anh ta diễn...” Bên cạnh là một nhân viên rất giống sinh viên lập tức tiếp lời, “Đúng thế đúng thế, quả thật là kinh điển.”

Mấy cô gái khác đang cầm que xiên vừa cắn thịt nướng vừa gật đầu phụ họa.

Thẩm Triết nổi tiếng nhờ vào phim cổ trang, tạo hình tư thái ung dung, dáng người cao ráo sớm đã thành công thu phục trái tim thiếu nữ. Nếu không phải vì bà chủ kiên trì nâng đỡ người nội bộ, bọn họ đã sớm phát cờ reo hò rồi.

Trình Thần cười cười không nói gì.

Chỉ lập đi lập lại chơi trò bật tắt bật lửa nghe chị em tiếp tục đẩy lên một cao trào khác thảo luận về Thẩm Triết.

Trợ lý đạo diễn Lưu Hạ đẩy qua một đĩa ớt xanh, yên lặng nháy mắt với Tư Niệm, tỏ ý cô tiếp tục ban phúc cho đông đảo chị em.

Cái liếc mắt này trái lại khiến cho Tư Niệm chột dạ, thực ra cô thực sự cảm thấy Thẩm Triết phù hợp, hoàn toàn không giống với những cô gái lấy việc công làm việc tư này...

Cô cầm một quả ớt cắn một miếng: “Bộ phim trước em đã kiến nghị dùng anh ta nhưng đáng tiếc anh ta kiên trì không chịu...” Vẫn chưa nói xong thì vị ớt cay xông lên mũi, lập tức ép ra hai hàng nước mắt nhưng cô vẫn chuyên nghiệp nói hết sự cảm khái của bản thân, “lần này em vẫn cảm thấy nam chính không là anh ta thì không được.”

Cô nói xong, như có như không nhìn những người trước mặt.

Trình Thần đang đưa điều thuốc lên miệng thấy Tư Niệm nhìn mình liền gơ bật lửa trong tay lên tỏ ý đợi anh ta châm thuốc xong đã, mãi cho đến sau khi vang lên một tiếng cạch nhỏ anh mới lên tiếng: “Thực sự muốn anh ta?”

Cô rất không sợ chết mà gật đầu hoàn toàn vớt ý kiến của Lý Hiểu Thanh ra sau đầu.

Trình Thần hơi trầm ngâm, cầm điện thoại lên không nói năng gì gửi mqf một tin nhắn.

Rất nhanh vang lên một âm thanh nhỏ, tin nhắn được gửi lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người anh, đợi câu trả lời.

“Anh ta hẳn là có hứng thú, tuy nhiên cũng có một bộ phim đang tìm anh ta, lại còn mâu thuẫn thời gian với chúng ta. Nếu như em muốn thử thì ngày mai chuẩn bị cho tốt dàn ý kịch bản,” Anh đặt điện thoại xuống, “anh ta xem không vấn đề gì thì gặp mặt bàn bạc.”

Mọi người reo hò nhảy múa chỉ có khoe miệng Tư Niệm co giật.

Dàn ý kịch bản? Còn chưa viết chữ nào đây...

Cũng may Trình Thần không bỏ đá xuống giếng, nếu là yêu cầu của mọi người thì anh đơn giản chọn mấy nhân viên nòng cốt đưa đến nhà mình làm việc suốt đêm. Vậy là một đám người vừa kết thúc tăng ca liền vì nam chính cổ trang này mà lập tức lại không ngừng vô số mua bia và đồ ăn vặt, vội tới nhà Trình Thần tiếp tục làm suốt đêm.

Khoảnh khắc mở cửa ra Sprite ngửi thấy mùi của Tư Niệm lập tức nhanh chóng muốn bỏ nhào về phía động tác của Trình Thần, nhào vào trong lòng Tư Niệm. Tư Niệm vui vẻ đang ôm nó muốn thấp giọng nịnh mấy câu thì liền phát hiện ra năm sáu đôi mắt đều đang nhìn mình, yên lặng đến dọa người... Đặc tính của chó ai cũng biết rõ chỉ nhận người nhà mình.

Tư Niệm cười mĩa: “Nhà em ở gần đây, từng gặp đạo diễn Trình dắt chó đi dạo.”

Mọi người rất thức thời mà “ồ” một tiếng.

Trình Thần buồn cười nhìn Tư Niệm, gọi một tiếng “Sprite”

Sprite chẳng thèm để ý anh tiếp tục liếm lòng bàn tay của Tư Niệm, nghiêm nhiên là thân thiết đến mức không thể thân thiết hơn, nào có là “gặp qua” đơn giản như thế?

Tư Niệm ngoài cười nhưng trong không cười tiếp tục giải thích: “Lần trước cho nó ăn giảm bông, có lẽ nó rất thích ăn nên nhớ em”

Mọi người sáng tỏ, rất phối hợp mà “ồ” lên một tiếng.

Lời còn chưa dứt thì trợ lý biên kịch Đồng Tiểu đi sau mọi người chạy ra khỏi thang máy, anh chàng vừa nhìn thấy chó liền vô cùng hưng phấn, lập tức ngồi xuống hỏi: “Cung tên gì thế, đáng yêu quá.”

“Sprite” Có người trả lời.

“Hà?” Đồng Tiểu kinh ngạc, “Trùng hợp thế, biên kịch, mèo nhà chị không phải tên là Coca sao?”

Một câu nói mạnh mẽ có khí phách, tất cả mọi người rốt cuộc đã ngộ ra.

Thú cưng có gian tình hay không thì không biết, tin đồn gian tình của hai chủ nhân coi như là đã chứng thực rồi.

Tư Niệm hết đường chối cãi, Trình Thần lại là vẻ mặt thản nhiên chẳng liên quan gì đến mình, cô chỉ có thể tự gây tê cho mình, không phải chỉ là tin đồn sao? Làm gì có đoàn làm phim nào không có mười mấy câu chuyện mờ ám chứ, sợ cái gì?

Kết quả Sprite cũng thực sự phối hợp với sự tưởng tượng xa xôi của mọi người, cả buổi tối đều theo đuôi cô, đến Tư Niệm muốn vào nhà vệ sinh nó cũng đứng ngoài trông cửa. Cuối cùng đến bốn giờ làm xong kịch bản, Sprite vẫn nằm bên cạnh chân cô, mệt mỏi đợi cô đưa mình đi ngủ, Tư Niệm bất đắc dĩ chỉ đành dẫn Sprite vào phòng ngủ cho khách dưới con mắt của tất cả mọi người.

Nhà Trình Thần có ba phòng chính và hai phòng ngủ cho khách, bởi vì Tư Niệm và một người sản xuất nữa là nữ nên đương nhiên chiếm một phòng. Bốn người đàn ông còn lại chỉ đành ở phòng khác.

Vì suy nghĩ cho các cô nên căn phòng dành cho khách này còn là một phòng khép kín, có phòng tắm độc lập.

Tuy rằng nhìn qua không có người ở nhưng đồ tắm rửa cơ bản đều đầy đủ. Tư Niệm thấy nhà sản xuất còn đang gọi điện thoại nên đi tắm trước, vui vẻ tắm nước nóng. Vừa cầm khăn mặt lau tóc thì nghe thấy điện thoại của mình reo lên vội vàng quần khăn chạy ra ngoài, cười cười với cô gái kia: “Em xong rồi, chị tắm đi.”

Nói xong nhìn màn hình thì sững sờ.

Là Trình Thần.

Anh không phải ở phòng bên cạnh sao còn gọi điện thoại gì chứ?

Cô nhận điện thoại sợ người đang tắm nghe thấy nên ghé vào cửa sổ thấp giọng hỏi: “Sao thế, có phải là có đồ gì ở phòng cho khách cần em mang qua giúp à?”

Ngoài cái lý do này ra cô thực sự cô nghĩ không ra còn có chuyện gì quan trọng khiến anh nửa đêm tìm mình.

Hơn nữa còn lén lút gọi điện thoại.

Bên kia không hiểu sao yên lặng một lát mới nói: “Tối nay ngủ phòng tôi, bây giờ thu dọn đồ đạc sang đây.”

“Hà?” Tư Niệm ngây ngốc, tưởng rằng mình nghe lầm, “tín hiệu của em không tốt anh nói lại đi.”

Giọng nói của Trình Thần vốn hơi xấu hổ bị cô hỏi như vậy càng khó mở miệng chỉ đành ho nhẹ tiếp tục giải thích: “Người trong phòng em tương đối đặc biệt... em ngủ cùng cô ấy không tiện lắm.”

Lần này coi như là đã nghe rõ nhưng mà ngủ cùng một cô gái có thể không tiện cái gì chứ?

Cô nói quanh co: “Muộn thế này rồi đến phòng anh hình như càng không tiện...”

Đầu dây bên kia càng yên lặng, cuối cùng anh thở dài: “Mặc quần áo vào, nói là em phải thảo thuận dàn ý kịch bản suốt đêm với tôi.”

Đây không phải là bịt tai trộm chuông sao?

Ban này tất cả mọi thứ đã làm xong rồi, lừa ai chứ?

Trình Thần căn bản không chừa chỗ cho cô suy nghĩ lập tức cúp điện thoại.

Tư Niệm chỉ đành ăn mặc chỉnh tề, nói hàm hồ qua cánh cửa với chị cùng phòng rằng đạo diễn có ý kiến cô phải đi sửa kịch bản một chút, để chị ấy đừng đợi mình cứ ngủ trước. Bên trong kinh ngạc một chút rồi vừa cười vừa nói đạo diễn cũng thật là cuồng công việc. Tư Niệm làm bầm ai oán mấy câu rồi ra khỏi phòng.

Khoảng cách từ phòng cho khách đến phòng ngủ chính chỉ có mấy mét nhưng cô do dự hơn ba phút cũng không dám gõ cửa.

Tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, nửa đêm đứng ngoài cửa phòng đạo diễn...

Sao lại có loại ảo giác lấy thân báo đáp vậy?

Cô càng nghĩ càng thấy không đúng, xoay người về phòng.

Nhưng nghĩ lại vẫn không dám chọc Trình Thần, lại quay lại hai bước tiếp tục xoắn trước cửa phòng ngủ chính.

Thôi vậy, không phải là thảo luận dàn ý sao? Thì đó chính là thảo luận dàn ý.

Cô rút cuộc cắn răng gõ tay gõ cửa.

Khoảnh khắc cửa mở bay ra một mùi hương bạc hàng rất nhạt, dường như Trình Thần cũng vừa mới tắm xong tóc vẫn còn ướt sũng, một tay cầm khăn tắm, ý bảo cô vào phòng.

Hai người đều đã tắm sạch sẽ, cả người đều ẩm ướt, đứng đối mặt nhau ngược lại lại càng xấu hổ.

Im lặng một lúc lâu Trình Thần bất đắc dĩ hất hất cằm, chỉ một căn phòng cho khách khác: “Em cứ đứng ngoài cửa phòng ngủ của tôi không sợ bọn họ thấy à?” Trong phòng dành cho khách rất phối hợp truyền đến một tràng cười.

Tư Niệm không dám do dự nữa lập tức đi vào phòng.

Cả phòng ngủ chỉ có một chiếc giường rất to, trên thảm quần áo vứt lung tung, không có bất cứ chỗ nào có thể ngồi.

Trình Thần ngồi xuống giường vừa dùng khăn mặt lau tóc vừa tỏ ý cô cứ ngồi tùy ý: “Lúc này tôi tắm bỗng nhiên nhớ ra cô ấy thích phụ nữ, em ngủ cùng cô ấy thì chẳng khác nào ngủ với đàn ông bình thường.” Nói xong ngừng một lát rồi tiếp tục nói, “Vì thế tối nay em ngủ chỗ tôi thì tốt hơn, tôi ngủ sàn nhà.”

Cô nhắc lại câu nói này ba lần, hiểu rồi, cũng sầu nào rồi.

Cho dù chị kia bên trong rất man nhưng bên ngoài vẫn là phụ nữ chứ?

Đạo diễn Trình anh lại là một người đàn ông thực sự sao nhìn thế nào thì bên này vẫn nguy hiểm hơn mới đúng chứ?

Hơn nữa cô căn bản không để ý chị ấy thích phụ nữ à nha...

Tư Niệm nhìn anh lấy chăn gối mới ra từ tủ quần áo, vẫn cảm thấy không thỏa đáng: “Hay là em ngủ phòng khách nhé?”

“Em cố tình chạy ra phòng khách ngủ thì khiến cô ấy nghĩ như nào?” Trình Thần từ chối rất tự nhiên.

Cũng đúng... cô vốn không kì thị gì nhưng người ta nhìn thấy nói không chừng sẽ nghĩ lung tung.

Thôi vậy, dù sao cô chỉ cần một mực nói bản kịch bản là được rồi.

Cô cam chịu ngồi trên giường.

Tóc vẫn còn đang nhỏ nước, ban này căn bản chưa lau cho kĩ, cô thuận tay cầm khăn mặt trên giường lên lau nước chảy xuống, lúc đang suy nghĩ xem ban này ra ngoài có khiến người ta nghi ngờ không thì Trình Thần đã quay đầu lại nhìn cô rồi bỗng nhiên ngừng tất cả mọi động tác lại.

Cô nhìn anh không hiểu, cảm thấy khăn mặt trong tay hơi ẩm lập tức hiểu ra sự khác thường của anh.

Khăn mặt mà cô cầm chính là khăn mặt ban này anh dùng để lau tóc.

“Xin lỗi,” cô vội vàng để về chỗ cũ, “Em tiện tay cầm lên, không chú ý.”

Anh không lên tiếng, lấy một cái khăn mới trong tủ quần áo ra đi tới bên giường đưa cho cô: “Không sao, tôi cũng chỉ dùng để lau tóc, không làm gì khác.”

Không làm gì khác, không làm gì khác... Tôi cũng không nghĩ rằng anh làm gì khác à nha.

Cô cúi đầu nhận lấy, lau qua loa, máu toàn thân trong nháy mắt đều dâng lên, đến cổ cũng đỏ ửng.

Mình đến chết với cả chủ và chó mất =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lúc hai người nói chuyện, Sprite chỉ thè đầu lưỡi lấy lòng, chốc chốc lại nhìn Tư Niệm rồi nhìn Trình Thần.

Tư Niệm không ngừng lau tóc, liếc nhìn Trình Thần đang bắt đầu trải giường, động tác rất nhanh, vừa làm xong thì bạn chó liền nhào vào trước, lăn một cái liền đè cho chần nệm nhẵn nhúm cả.

Bạn chó khiến người ta buồn phiền này.

Tư Niệm muốn cười nhưng không dám cười, vẫn chậm rãi lau tóc.

Nào ngờ cô còn chưa cười trên nỗi đau của người khác xong thì Sprite đã cấn dép lê của cô, húc đồn lòi luôn vào trong chần của Trình Thần.

Một chân cô đi chân đất, nhìn cái chần phồng lên, hoàn toàn ngây ngốc.

“Sprite.” Trình Thần cách lớp chần vỗ vỗ bạn chó

Sprite chẳng buồn động đậy.

Tư Niệm vô thức cho chân ra đằng sau chân còn lại, có cảm giác bị thương kì lạ.

Lần này vừa vào phòng năm phút, đầu tiên là dùng khăn mặt của người ta lau tóc, dép lê lại bị nhét vào trong chần của người ta, may mà là chó anh nuôi chứ không thì thực sự cho rằng cô chủ mưu mất rồi...

Dựa vào thân phận của mình, cô không dám lật chần của anh, chỉ có thể giương mắt nhìn theo hành động của anh.

Cũng may Trình Thần không kiêng kị gì, rất nhanh liền đuổi chó ra ngoài, cầm lấy dép lê của cô từ trong miệng nó đặt trước chân cô: “Trước đây nó không có thói quen này, có lẽ là hiếm khi gặp được em nên quá hưng phấn.”

Cô ừ một tiếng có phần không biết nói gì, cuối cùng đơn giản chẳng nói gì hết.

Trình Thần ở ngay trước người cô, cô ngại giờ chân ra chỉ đành cúi người xuống cầm dép lê. Không ngờ anh cũng đồng thời giờ tay ra, đẩy dép về phía trước.

Tự nhiên như thế, dường như theo lý thường phải làm vậy.

Đêm khuya yên tĩnh, anh lại tùy ý ngồi trước mặt cô như vậy, cô bỗng nhiên giống như bị khuấy động.

Cô yên lặng một lúc lâu mới hỏi: “Vậy em đi ngủ nhé?”

Trình Thần gạt đầu rồi tiện tay tắt đèn.

Cô leo lên giường dùng chần cuốn chặt người nhưng lại không sao ngủ được.

Cả căn phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, ngoài tia sáng mỏng manh ngoài cửa sổ ra thì không có bất kì ánh sáng nào khác.

Đây là cuộc trùng phùng kỳ lạ biết bao, trở tay không kịp, không có bất cứ chuẩn bị gì, cứ như vậy bị đẩy đi từng bước từng bước mà làm quen lại với người mình đã thích nhiều năm trước... Kỳ lạ nhất chính là, lúc này đây hai người lại cùng ngủ trong một căn phòng.

Cô cố gắng ngủ nửa tiếng đồng hồ, đến xoay người cũng không dám nhưng vẫn tỉnh táo.

“Em có thể hỏi anh một câu không?”

Giọng nói của anh vang lên: “Hỏi đi.”

“Lần đầu tiên anh nhìn thấy em,” Cô vẫn nhìn chăm chăm cửa sổ sát đất, nơi đó có bóng hình anh, “chính là nhìn thấy em chân thực anh thất vọng không? Em không có ý gì khác chỉ là hiếu kỳ thôi.”

Bóng hình trên cửa kính bỗng nhiên chuyển động một chút, lấy nước khoáng bên cạnh uống một ngụm.

“Không khác biệt so với trong tưởng tượng.” Anh nói.

Hoàn toàn... chẳng khác nào chưa nói gì.

Kết quả một lúc lâu sau cô mới mơ hồ mơ một giấc mơ, trong mơ mọi người cùng nhau ăn cơm, đồ ăn vừa lên còn chưa kịp ăn miếng nào thì Trình Thần đã nghiêm trang nhìn cô nói: “Phải dậy rồi.”

Ày? Mình phải ăn cơm à nha, liên quan gì đến chuyện ngủ dậy chứ...

Dường như có người vỗ vỗ mặt cô, cảm giác mát lạnh cuối cùng khiến cô hoàn toàn tỉnh táo.

Trong tầm nhìn mơ hồ, Trình Thần nửa ngồi bên cạnh giường: “Trời sáng rồi, nếu em không muốn để bọn họ nhìn thấy thì cùng tôi ra ngoài dắt chó đi dạo rồi ăn sáng muộn.” Bên cạnh anh còn có một đôi mắt sáng nhìn chăm chăm Tư Niệm, là Sprite ra sức vẫy đuôi...

Tư Niệm mệt tới muốn khóc, đây là khắc tinh à nha, hai người bọn anh chưa từng để cô ngủ nướng.

Nhưng anh nói cũng có lý.

Tư Niệm đi trong gió sớm, rất đau xót mà phát hiện ra, từ trước đến nay anh đều rất có lý.

Hai người đi một vòng ở khu xung quanh, ăn chút bữa sáng rồi mua mang về mấy phần đủ loại kiểu Trung kiểu Tây, lúc đem về nhà đám người đó vẫn chưa có ai ngủ dậy, Tư Niệm một là sợ đồ ăn nguội, hai là không cam tâm cô bị dày vò như vậy, lần lượt đánh thức bọn họ dậy, cười hi hi nói: “Đồ ăn sáng sắp nguội rồi.”

Vốn tưởng rằng sắp xếp không chê vào đâu được nhưng lúc mọi người chọn đồ ăn, cô nàng sản xuất kia đi ra thuận miệng hỏi một câu: “Sao cả đêm em không về ngủ?”

Yên lặng, sự yên lặng trong nháy mắt.

Chỉ có tiếng uống sữa và sữa đậu nành.

Trợ lý biên kịch Đồng Tiểu rất có ý thức, cười gượng: “Đạo diễn Trình, mùi vị sữa đậu này ngon lắm ạ, rất được...”

Đề tài quá ngốc, chẳng có ai tiếp lời.

Lòng Tư Niệm nhỏ máu thâm nghĩ, thế mà cậu lại là biên kịch, chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào hết.

Cũng may cô nàng sản xuất kia cũng giống như nghĩ đến gì đó lập tức vui đầu vào ăn, cả đám người thực sự giống như đang ăn cực phẩm mỹ vị. Ngoài tiếng ăn và uống nước ra thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Trình Thần vì tiện cho việc bàn bạc kịch bản nên đưa Tư Niệm cùng đến nhà Thẩm Triết.

Thẩm Triết đang nói chuyện điện thoại với người quản lý, sau khi mở cửa cho bọn họ chỉ nói với Tư Niệm câu “Chào em” rồi quay người trở về phòng bếp. Để lại Tư Niệm ngây ngốc còn Trình Thần thì như đã quen mà mở tủ để giày ra lấy hai đôi dép lê cho mình và Tư Niệm.

Cô theo Trình Thần đi vào, lướt mắt qua bếp phát hiện... Thẩm Triết đang đích thân nấu cơm.

Từ lúc Thẩm Triết debut, tám mươi phần trăm đều là phim cổ trang.

Tuy rằng chưa từng hợp tác nhưng anh ta đã cố định hình mẫu trong đầu Tư Niệm, tuyệt đối là mỹ nam cổ trang tóc dài bay bay, lúc này đây mỹ nam cổ trang đang mặc quần áo thể thao đứng trước bếp ga, vừa thành thực xào đồ ăn vừa nói mà chẳng ngừng đầu lên “Ngồi xuống đi, ngồi thoải mái, tớ biết Tư Niệm đến nên còn cố ý vào bếp nấu cơm.”

Tư Niệm sững sờ quay đầu nhìn Trình Thần.

Anh căn bản như không nghe thấy vậy, ngồi xuống sô pha ý bảo Tư Niệm qua đó.

Thẩm Triết vừa nhìn liền biết là cao thủ nấu ăn, nửa tiếng làm xong bảy món ăn. (Ôi mẹ ơi T.T)

Cuối cùng bê lên món gà xát hạt lựu xào cay, mỹ nam cổ trang mới vừa cười vừa ngồi xuống: “Tư Niệm, anh muốn gặp em rất lâu rồi, chào hỏi không chu đáo em đừng để ý nhé. Anh không tiện ra ngoài mua đồ ăn, đồ trợ lý mua về lại không phải là món sở trường...” Anh ta tiếp tục nói, nhưng mà do chấn động câu đầu tiên quá lớn nên não của Tư Niệm có phần không theo kịp.

Vô thức lại nhìn Trình Thần.

Trình Thần đang rót đồ uống: “Cậu ta làm com khá được, trước đây lúc ở cùng thường hay ăn com cậu ta nấu.”

“Tớ uống bia,” Thẩm Triết cười tiếp lời, “Cái gì mà khá được, mỗi lần cậu uống say không phải là tớ nấu cháo cho cậu sao? Mỗi lần còn đều phải là cùng một vị cậu mới ăn.”

Tư Niệm nghe mà muốn cười, nếu không phải biết Trình Thần thích phụ nữ còn tưởng rằng hai người yêu nhau nồng thắm ấy chứ.

Bụp bụp hai tiếng, Trình Thần nhanh nhẹn mở hai lon bia đẩy cho anh ta một lon.

Tư Niệm thấy bọn họ thân quen như vậy cũng không dễ chối từ, “Trước nay em đều viết kịch bản cổ trang, đáng tiếc vẫn không có cơ hội hợp tác với anh.”

Thẩm Triết uống ngụm bia ý bảo cô ăn đồ ăn: “Ăn com không bàn công việc,” Anh ta nói xong thì cười hi hi nhìn Tư Niệm một lát mới tiếp tục nói, “Lúc trước tại sao em đá Trình Thần thế? Anh vẫn không hiểu kiểu đàn ông thập toàn này sao cũng có người bằng lòng vứt bỏ chứ.”

...

...

Tư Niệm cảm thấy mình sắp khóc rồi, quay đầu nhìn cái người bị hại bị đá kia.

Cô cuối cùng hoàn toàn hiểu ra tại sao lúc mình nhắc tới Thẩm Triết Trình Thần lại do dự lâu như vậy.

Trình Thần ho khan: “Đủ rồi đó.”

Thẩm Triết cười ha ha, tùy tiện chuyển dịch đề tài vừa cười vừa kể lúc mới quen với Trình Thần. Lúc đó anh ta và Trình Thần vẫn còn là sinh viên, trong quán bar cũng chẳng quen nhau, nhìn đối phương cực kì không vừa mắt... “Lúc đó anh không nói gì, cậu ta uống một lon thì anh uống một lon, sau đó sắp uống đến bất tỉnh nhân sự bỗng nhiên cảm thấy rất vui, liền kéo lấy tay cậu ta ở trong phòng rồi cướp lấy điện thoại, gọi về máy mình.”

Cuộc sống của anh từ sau khi tốt nghiệp cấp ba đối với cô mà nói từ đầu đến cuối đều trắng tinh.

Tư Niệm nghe đến vui vẻ, lúc đến đoạn này không nhịn được mà thàn thán một câu, “Hừ quá...” “Sau này anh tỉnh rượu liền quên liên lạc với cậu ta mãi cho đến khi bạn cùng thuê phòng tốt nghiệp mới nghĩ đến người như cậu ta hình như rất phù hợp làm bạn cùng phòng của anh,” Thẩm Triết bói cho cô một bát xôi đậu đỏ đây, “Cậu ta hỏi anh ‘Tại sao tôi phải thuê cùng cậu’ anh liền nói ‘Tôi biết nấu ăn’ Sau đó hai người phối hợp với nhau cùng sống ba năm.”

(Ý Tư Niệm là hai anh này có gian tình với nhau =)))

Tư Niệm gật đầu cúi đầu ăn miếng com.

Sau đó liền nghe thấy giọng nói của Thẩm Triết hỏi: “Hai người làm lành lúc nào thế?”

Miếng com mắc trong cổ họng, Tư Niệm ngăn không được trận ho, ho ra cả nước mắt.

Cũng may Trình Thần kịp thời đe dọa Thẩm Triết, ba người ăn com xong, Thẩm Triết có vô số fan hâm mộ bị vứt ở đó tự mình thu dọn bàn đến khi hoàn toàn sạch sẽ mới nghiêm chỉnh cầm đàn ý kịch bản lên bắt đầu đọc, Tư Niệm thấy anh ta ban nãy nói đùa vui vẻ bây giờ lại nhìn về mặt của anh ta, cuối cùng mới lấy lại cảm giác Thẩm Triết trên màn ảnh.

Một lúc sau Thẩm Triết mới nhìn Trình Thần: “Nhân vật là cậu định hử? Sao cậu lại thích thanh mai trúc mã thế?”

Tư Niệm không nói gì cúi đầu nhìn lá trà trong cốc.

“Quyền lực khuyên đảo thiên hạ, giàu có nhất nước, xấu xa tàn khốc, đẹp trai đến mức người người cảm phần cuối cùng lại chết tha hương chỉ vì thành toàn thanh mai trúc mã?” Thẩm Triết vui vẻ triết đề, “Trình Thần, anh em tốt à nha, vai diễn nhất định hot này cuối cùng nghĩ đến tớ rồi à?”

Trình Thần nhìn Tư Niệm: “Là biên kịch nhất định muốn dùng cậu.”

Này thì hử nữ này =))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi “Hoa Trang” xác định tất cả các diễn viên thì Lý Hiểu Thanh bắt đầu không ngừng nghỉ chuẩn bị họp báo.

Lần này Lý Hiểu Thanh dốc hết tiền vốn, chỉ lời ra tởm danh sách truyền thông thôi đã đủ dọa người lắm rồi.

Chủ yếu nhất là có sự gia nhập của Thẩm Triết.

Tư Niệm cũng không quan tâm lắm đến tin đồn của nghệ sĩ, nhưng Lưu Hạ thân là biên tập báo dành cho giới trẻ lại vô cùng hứng thú tìm hiểu các tin tức bất quá mà ép hỏi cô, nước đến chân cô mới nhảy, tìm hiểu hỏi han người khác khắp nơi sau đó... thuật lại.

Vì vậy lúc Lưu Hạ nói cho cô Thẩm Triết chính là người tin đồn đẩy mình, thích hợp nhất làm nóng phim mới, bạn Tư Niệm thực sự kinh ngạc một lúc lâu. Được rồi cô thừa nhận, cô đã thầm mặc nhận Thẩm Triết yêu thầm Trình Thần.

Họp báo tổ chức ở khách sạn bốn sao, với lời mời thịnh tình của Thẩm Triết, gần đến giờ cô mới tới nhìn ngó.

Đồng Tiểu thân là trợ lý biên kịch nhưng vẫn là lần đầu tiên tham gia họp báo, vừa đến nơi thì mắt bắt đầu phát sáng, tìm thần tượng của mình ở khắp nơi. Theo như lời cậu chàng thì bốn nữ diễn viên trong phim thì đều là thần tượng của cậu ta... Vậy là Tư Niệm chỉ đành cô đơn đứng trong góc, sau khi xem xong họp báo thì bắt đầu nghĩ nhân cơ hội chạy mất.

Coca gần đây đang cấu kình.

Do Trình Thần là người cuồng công việc nên cô không thể cho Coca ăn đúng giờ, vì vậy chỉ có thể nhờ cô lao công cho Coca ăn một ngày ba bữa. Khiến người ta cảm phần chính là sau khi Trình Thần biết, rất tự nhiên mà giao luôn Sprite cho cô.

Vì thế Coca đã bực mình.

Theo như cô đoán một là cô quá thiên vị Sprite, Coca ghen; hai là sữa cô lao công pha không ngon...

Cô đi qua sảnh tiệc đứng đang đi xuyên qua một đám người xa lạ thì bỗng nhiên bị một cánh tay kéo lại.

Quay đầu lại, khuôn mặt cười hì hì của Thẩm Úy Giác đang nhìn cô: “Bạn Tư Niệm.”

Tư Niệm sững sờ: “Không phải cậu làm tường thuật hiện trường luật pháp sao? Làm phóng viên giải trí từ bao giờ thế?”

Thẩm Úy Giác lùi nửa bước, nói: “Là ‘kiếp trước’ của cậu, tớ đến cùng anh ấy.”

Đèn thủy tinh sáng ngời, khuôn mặt tươi cười sáng ngời. Đôi mắt đen nhánh sáng rực, còn có mái tóc màu đen ngắn mềm mại ôm sát, Tư Niệm mở to mắt, che miệng một lúc lâu cuối cùng mới thò dài một hơi: “Trời ơi.”

Nói xong hai từ này thì cầm chặt lấy tay của Lâm Hân cười với anh một lúc lâu, ngay người không nói ra từ thứ ba.

“Sao em chẳng thay đổi chút nào thế?” Lâm Hân mở miệng trước vẫn là giọng nói nhẹ nhàng êm dịu.

“Anh cũng không thay đổi à nha,” Tư Niệm cười nhìn anh, “quả thực là hoàn toàn y như cũ, trời ơi sao nhiều năm thế mà anh cũng không già vẫn là thanh niên đẹp trai dịu dàng thanh lịch. Bây giờ anh làm phóng viên giải trí à?”

Thẩm Úy Giác lườm cô một cái.

Đây là một cô gái sắp hai mươi lăm tuổi sao? Sao thoát một cái đã trở về mười lăm tuổi rồi...

Trái lại Lâm Hân rất bình tĩnh: “Khách mời tạm thời thôi, cấp dưới đều nhất thời có việc bên này lại là phim lớn trong năm của Trình Thần và Thẩm Triết nên anh nhất định phải đến một chuyến làm một cuộc phỏng vấn.”

Tư Niệm à một tiếng: “Anh muốn phỏng vấn ai?”

Lâm Hân cười hất cằm nhìn về phía sau cô nói: “Đạo diễn Trình.”

Vậy là tay Tư Niệm nắm chặt lấy tay Lâm Hân vô thức quay đầu lại nhìn thấy Trình Thần và Thẩm Triết đang đứng cùng nhau đồng thời cười với bên này. Chỉ có điều một người cười trên nỗi đau khổ của người khác một người lại có phần phức tạp...

Tư Niệm vốn muốn tránh phỏng vấn, đợi đến khi bọn họ làm xong thì nói chuyện cũ với Lâm Hân, nào ngờ Trình Thần lại nói chuyện rất là vui vẻ với Lâm Hân, vô cùng thuận lợi mà hẹn nhau ra ngoài ăn khuya.

Tư Niệm và Thẩm Triết, Thẩm Úy Giác đương nhiên đi theo.

Thẩm Úy Giác ngồi xuống câu đầu tiên lại nói với Thẩm Triết: “Tiểu Triết, anh còn nhớ em không?”

Thẩm Triết cười rộ lên: “Nhớ, Billboard Châu Á mấy năm trước hình như em vào trong hội trường chào hỏi anh.”

Thẩm Úy Giác lập tức nắm lấy tay Tư Niệm: “Không phải tớ đã từng nói với cậu trước đây tớ đã từng theo đuổi một anh chàng nổi tiếng sao? Chính là Tiểu Triết, lúc đó tớ cố tình tới nơi tổ chức Billboard Châu Á, lần đó mình đã nói với cậu.”

Thẩm Triết cười cười, uống một ngụm bia rồi nhìn liếc Trình Thần một cái.

Ý tứ rất rõ ràng.

Xem đi fan hâm mộ của tớ không hề phân cấp tuổi tác, nờ rộ khắp nơi.

Tư Niệm cảm thấy nhân sinh quan đều hỗn loạn.

Trong nháy mắt trong đầu gom góp vô số hình ảnh. Thẩm Úy Giác từng thích một anh chàng nổi tiếng, nghe nói là xuất thân từ cuộc thi ca hát nào đó, hình như lúc Thẩm Triết debut chính là tham gia cuộc thi hát nào ấy. Mấy năm nay Thẩm Triết đều ở Thượng Hải, năm bốn đại học Thẩm Úy Giác lại đi xem cái gì mà Billboard Châu Á... có nói là đã chào hỏi với thần tượng.

Được rồi...

Cô nhìn Thẩm Triết: “Em biết rồi, lúc đó lúc về nó kể với em. Đang uống nước trong hội trường thì bỗng nhiên có một anh chàng ngồi xuống bên cạnh nó, sau đó ngạc nhiên quay đầu lại thì lại là thần tượng... Thẩm Triết tìm kiếm khắp nơi, chính là anh, đúng chứ?”

Tư Niệm nói xong lập tức lấy máy ảnh từ túi ra: “Em làm chủ rồi” Cô vô cùng khẳng định mà nói với Thẩm Úy Giác, “Tối nay chụp cho cậu một trăm tấm ảnh chụp chung với thần tượng.”

Khóe miệng Thẩm Triết giật giật rồi lại nhìn Trình Thần, nhin không được mà nói ra tiếng lòng: “Mối tình đầu của cậu đúng là không khách khí.”

“Mối tình đầu?!” Thẩm Úy Giác vẫn còn đắm chìm trong sự vui mừng được gặp thần tượng lập tức kinh ngạc giống như nửa đêm gặp ma.

Đến Lâm Hân từ đầu đến cuối chỉ cười mà không nói cũng sùng sốt.

Trình Thần gỡ kính xuống dùng giấy ăn lau sạch, chậm rãi nói tổng kết: “Cô ấy luôn như vậy.”

Sau đó đeo kính vào.

“Cho nên...” Thẩm Úy Giác cảm thấy nhân sinh quan của mình cũng vỡ tan rồi, “Hai người đã chia tay từ lâu rồi à?”

Tư Niệm lườm cô này, phí lời.

Trình Thần không nói gì, nâng cốc cụng ly với hai anh chàng còn lại, uống một ngụm bia.

Thẩm Úy Giác không hiểu nhìn Lâm Hân một cái: “Thế thì tốt, nếu không thì em thực sự sợ ‘kiếp trước’ của anh bị truy sát.”

Đầu Tư Niệm ầm một tiếng, trực giác mách bảo không ổn.

Vẫn còn chưa kịp nói chuyện, Thẩm Úy Giác đã bắt đầu trình trọng giới thiệu Lâm Hân: “Trước đây em và Lâm Hân là bạn học đại học, cùng học truyền thông. Nhưng mà cậu ta rất kì lạ, lại vừa mất Tư Niệm, hai bên cảm thấy đối phương thực sự rất tốt. Em đã nghĩ, cảm thấy được hai người yêu nhau đi, nhưng mà hai người vẫn ngại ngại sau này cũng không thành một đôi...”

Tay Tư Niệm mềm nhũn, cái bà này xuyên tạc sự thật nghiêm trọng...

Mấu chốt là trước nay Thẩm Úy Giác nói chuyện đều là trong sự dịu dàng có pha chút chút điệu đà, trong sự điệu đà có pha chút tình ý.

Đem một lời đồn không đúng sự thật lặn qua lộn lại miêu tả sinh động như thật, khiến người ta hồi tưởng hết cái này đến cái khác.

“Vì thế hai người gọi nhau là ‘kiếp trước’, có nghĩa gì chứ? Chính là kiếp trước có tình, kiếp này vô duyên.” Cuối cùng Thẩm Úy Giác nói lời tổng kết rồi uống một ngụm nước trái cây.

...

...

Toàn bộ phòng bao đều yên lặng.

Đừng nói Tư Niệm đến Lâm Hân cũng có chút cứng nhắc.

Cái gì gọi là tam sao thất bản chứ?

Ví dụ sống động như ban ngày đây.

Tư Niệm cười gượng một lúc mới thanh thanh cổ họng nói: “Cô ấy nói đùa đấy, thực ra em cảm thấy Lâm Hân đẹp trai, thuần khiết tán thưởng nghĩ rằng đẹp trai...” Sao cảm thấy vẫn mờ ám thế nhỉ... “Chính là nhìn thấy liền cảm thấy anh chàng này thực sự không tồi, người lại tốt, lúc nói đùa mới tùy tiện gọi như vậy.”

Vẫn yên lặng như cũ...

Lâm Hân cũng thanh thanh cổ họng: “Đừng hiểu nhầm, tôi và Tư Niệm chẳng có quan hệ gì.”

Lúc này Thẩm Ủy Giác mới cảm thấy mình nói sai lời không dám hé răng nữa, lặng lẽ lấy điện thoại gửi cho Tư Niệm một tin nhắn:

Không phải là mối tình đầu đã chia tay từ lâu sao?

Tư Niệm nhìn điện thoại, khép mắt lại quyết định không tiếp tục lý luận với cô nàng này nữa.

Đến lúc giải tán Tư Niệm vốn muốn bắt taxi về nhà, Trình Thần chỉ vỗ vỗ vai cô: “Đợi tôi ở cửa, tôi đưa em về tiệm đường thăm Sprite luôn.”

Tiệm đường, sao cảm thấy không giống chó của anh...

Tư Niệm rất muốn kiểm soát bỏ chạy nhưng lại không hiểu sao cảm thấy rất đuối lý.

Hơn nữa nói thế nào thì anh cũng là mối tình đầu kiêm bạn trai duy nhất trước đây, những lời nói ban nãy... nếu khiến anh hiểu nhầm bản thân cô hình như cũng có chút không đành lòng.

Không ngờ đến nhà cô Trình Thần không nhắc một câu nào đến chuyện tối nay, ngược lại lại hỏi đến sách cô nhân rồi viết ra: “Tôi nghe Lý Hiểu Thanh nói em đã viết một cuốn sách? Có muốn lấy ra đưa tôi xem rồi cải biên thành phim điện ảnh hay truyền hình chẳng hạn.”

Tư Niệm chột dạ nhìn anh: “Không cần đâu, người đọc của em đều là phụ nữ đơn thuần.”

“Câu chuyện gì?”

“Là tiểu thuyết ngọt ngào, không có chút hiểu lầm trắc trở nào, từ lúc quen biết đến sinh con cũng chưa từng cãi nhau bao giờ,” Tư Niệm cảm thán một tiếng, “Mấy tháng viết cuốn sách này cảm thấy nhìn cái gì cũng là màu hồng, rất hạnh phúc.”

Trình Thần nhìn cô một cái: “Gần đây kịch bản cải biên dường như đều là ngược luyến tình thâm mới tương đối dễ nổi tiếng, tương đối hiện thực hóa.”

Tư Niệm vô cùng kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh biết ‘ngược luyến tình thâm’?”

“Lâu Lâu nói cho tôi.”

Tư Niệm ừ một tiếng cười nói: “Em cảm thấy mình cũng rất thực tế, góc độ nhìn mọi thứ khác nhau thì cảm giác hạnh phúc cũng khác nhau. Ví dụ một đôi trai gái, nhà rất nghèo lại còn có đủ kiểu phiền phức, tốt nghiệp đại học công việc mới khởi sắc chút chút, hai người sống cùng nhau chỉ cần thuê một căn phòng rất nhỏ, còn phải gánh vác học phí của em gái em trai. Thế này được coi là thực tế chứ? Rất hiện thực rất bắt mắt dĩ chứ?”

Trình Thần cười cười: “Đề tài hiện thực hay.”

Tư Niệm ừ một tiếng cười nghiêng đầu nhìn anh: “Nếu như là em viết thì chính là một đôi trai gái rất nghèo, tuy kiếm được rất ít tiền nhưng lại rất ngọt ngào. Bọn họ có thể đi picnic ở công viên không mất tiền, mỗi tuần có thể ra ngoại thành câu cá, sau đó về nhà nấu cá thành đủ các món, lúc ăn chàng trai có thể giúp cô gái lột da cá, săn sóc cẩn thận tỉ mỉ... Thực ra chính là một đôi giống nhau. Anh nhìn chỗ đau khổ thì đau khổ liền bị tiềm thức phóng đại, anh chỉ nhìn chỗ hạnh phúc thì hạnh phúc sẽ tăng lên cấp lũy thừa.”

Coca và Sprite đều vô cùng ngoan ngoãn nằm bên chân Tư Niệm.

Bóng đèn tường rất nhạt khiến hai người nói chuyện cũng không tự chủ được mà trở nên nhẹ nhàng.

“Tư Niệm,” Trình Thần vỗ tay với cô, “lại đây.”

Tư Niệm cảm thấy động tác này hơi kỳ lạ nhưng vẫn rất nghe lời đi qua đó, Trình Thần tò ý vỗ vỗ bên cạnh, cô liền làm theo ý anh ngồi xuống bên cạnh anh.

Coca và Sprite cũng học theo, lần lượt ngồi xuống dán vào hai người.

Cô ngồi xuống, Trình Thần lại không lên tiếng chỉ thoải mái dựa vào sofa nghỉ ngơi. Mà chủ nhân đích thực là cô đây lại ngồi nghiêm chỉnh tay đặt quy củ trên đùi, cẳng ngồi càng thấp thõm.

Bây giờ cũng đã mười hai giờ rồi, Trình Thần ngài sẽ không lại muốn ngủ lại chứ...

Có dấu hiệu ghen =>))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Trình Thần bỗng nhiên nói: “Đem tôi xem kịch bản em đã sửa xong.” Tư Niệm lập tức thở phào nhẹ nhõm, chạy vào phòng ngủ mang một tập giấy A4 đã in xong ra đưa cho anh: “Cần bật đèn thêm cho anh không?”

“Không cần.”

Cô ừ một tiếng, dùng chân dẫm lên lưng Sprite chơi cùng nó.

Sprite hiểu ý lập tức lăn một vòng, nằm ngửa trên sàn nhà. Coca meo một tiếng nhảy lên bụng Sprite.

Tư Niệm đang cảm thán sự hòa thuận của chó và mèo liền nghe thấy Trình Thần gọi mình: “Tư Niệm.”

Cô quay đầu lại nhìn anh đang chỉ vào một chỗ: “Nói cho tôi biết ‘đồng tử bỗng nhiên co lại’, em để diễn viên diễn như nào?”

“Hả?” Cô ngạc nhiên nhìn anh, “thì chính là nhìn thấy thứ đáng sợ, đồng tử đột nhiên co lại ấy.”

Trình Thần ừ một tiếng, gỡ kính xuống, hai ngón tay xoa nhẹ mũi: “Tôi biết, nói cho tôi phải diễn thế nào.”

Tư Niệm sững sờ.

Điều này thực sự là một câu hỏi nghiêm túc.

Kỹ thuật diễn của Thẩm Triết chắc vẫn chưa đạt đến mức có thể co đồng tử.

“Lần trước bạn tôi làm một bộ phim,” Trình Thần đặt kịch bản lên sofa, “Người trong đoàn phim của cậu ta nhìn thấy trên kịch bản viết ‘nhạy nhẹn như thỏ chạy’ đã thực sự đi bắt một con thỏ.”

Trình Thần cười gượng: “... Đúng là thú vị.”

“Vì vậy có lúc từ viết trực tiếp có thể khiến người ta hiểu, sẽ tương đối tiết kiệm sức hơn cũng sẽ không gây ra trò cười.”

Tư Niệm vâng một tiếng: “Thực ra em viết ý này cho thấy anh ta thực sự đang kinh hoàng”

“Nhưng diễn viên nhận được kịch bản thường sẽ hỏi tôi, ‘đạo diễn, cái này diễn như nào,’” Trình Thần dựa vào sofa, tiến sát cô, “Em cảm thấy nên diễn như thế nào?”

Đây là một vấn đề.

Tư Niệm nhìn vào mắt anh, cố gắng để anh tưởng tượng rất kinh hãi. Nhìn vào đôi mắt đó, đen nhánh còn ánh lên ánh sáng của đèn tường, nhìn mũi, khóe môi của anh... dường như, dường như không liên quan lắm đến kinh hãi.

Trong phòng rất yên lặng, có âm thanh của đồng hồ quả lắc, từng tiếng từng tiếng từ tai xâm nhập vào trái tim.

Rất lâu rất lâu trước đây.

Hai người đã từng thảo luận một chủ đề.

Khi đó chắc là trái tim thiếu nữ này nở mầm xuân nên mặt dày hỏi anh vấn đề lần đầu tiên gặp nhau có nên kiss hay không, hai người nghiêm túc nói

chuyện điện thoại rất lâu, xét thấy cũng đã gọi là ông xã bà xã rồi, tiến trình cần thiết này vẫn phải giải quyết trước... Sau đó thì sao?

Cô kiềm nén tiếng tim đập nhưng lại có thể nghe thấy được tiếng hít thở của anh.

“Em cảm thấy... em vẫn nên sửa lại kịch bản.” Cô cố gắng tìm đề tài nói chuyện.

Khóe miệng anh dường như cong lên: “Được.”

“Sửa thành vô cùng sợ hãi để Thẩm Triết tự phát huy vậy...”

“Được.”

Tiếng đồng hồ quả lắc càng ngày càng to.

Bình thường không to như vậy à nha...

Người Trình Thần tiến về phía trước, bàn tay phủ lên tay đặt trên sofa của cô, nắm nhẹ lấy.

Lòng bàn tay của anh cũng rất nóng, nóng đến mức khiến rất cả cảm quan đều mơ hồ...

Cô mím môi nhìn anh, không né tránh.

Cô nghĩ kĩ rồi, nếu anh hôn... thì em có thể coi như chúng ta đã làm lành...

Khoảng cách rất gần rất gần.

Cô nhìn thấy anh dường như đang thực sự cười, nụ cười rất đẹp.

...

Ngay trong khoảnh khắc nhắm mắt lại,

Một tiếng mèo kêu bén nhọn, kinh hãi đến mức cô mở mắt ra. Một bóng trắng đã nhào vào Trình Thần.

Thôi xong.

Tư Niệm vội túm lấy mèo nhưng chỉ túm được đuôi nó.

Coca lại bén giọng kêu lên, đôi mắt xanh lè quay lại nhìn chằm chằm Tư Niệm.

“Coca... thích ghen.”

Tư Niệm cường giọng giải thích, lập tức ôm lấy mèo thấp giọng dỗ dành, chẳng dám nhìn anh nữa.

Xem xem vào thời khắc then chốt vẫn là Sprite bình tĩnh đến mắt cũng chẳng buồn ngược lên... Đợi đến khi cuối cùng Coca đã ngoan ngoãn nép trong lòng cô, cô mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên mặt đất: “Mười hai rồi rồi...”

Trình Thần vỗ vỗ lưng Sprite, bạn chó rất ngoan ngoãn mà chạy vào bếp xì xụp uống mấy ngụm nước rồi nằm ở cửa phòng khách. Trông cửa ngủ.

“Tôi xem kịch bản em đi ngủ trước đi.”

Nói xong anh lại cầm tập giấy A4 ban nãy lên, tỉ mỉ xem kịch bản, dường như thực sự là nghiêm túc đến mức hồ đồ.

Tư Niệm đâm lao phải theo lao, chỉ có thể nhận thua: “Em đi lấy chăn gối cho anh.”

Anh ừ một tiếng, không ngẩng đầu lên.

Nếu như không có sự quấy rối của Coca...

Tư Niệm chống cằm xem email trên chiếc bàn nhỏ ngoài ban công, rõ ràng là một đồng công việc lớn nhưng căn bản khiến cô không vững tâm làm việc. Cũng may “Hoa Trang” đã bắt đầu bấm máy, Trình Thần đã đi Tân Cương, xa tít tận xa mạc Gobi, trời cao hoàng đế ở xa.

Vì vậy theo lý thường tiếp tục cố gắng phát triển tiền đề nên cô bắt đầu không ngừng bàn bạc kịch bản mới.

Đối mặt với ánh mặt trời cuối thu, lúc cô đang mệt mỏi muốn ngủ thì ava trên qq của Thẩm Úy Giác bỗng nhiên rung lên.

Thẩm Úy Giác: Ô ồ, tớ bị cậu và kiếp trước làm cho ghen chết rồi.

Tư Niệm ??

Thẩm Úy Giác: Lượn đi, lượn đi xem weibo nghìn năm chẳng động đến của cậu.

Tư Niệm ?!

Trên Weibo không phải là tên thật của cô, tất cả là những độc giả quyền tiểu thuyết trước của cô. Trừ Thẩm Úy Giác và biên tập ra căn bản không có người cô quen ngoài cuộc sống, vì thế bỏ hoang lâu ngày cũng thành quen rồi.

Không ngờ tới lại có comment khiến người ta nhiệt huyết dâng trào @ cô.

“Thời đại học cuốn cuộn sức xuân của anh đã chơi với người như thế nào? @ Niệm Niệm, cô gái đặc biệt này đã dẫn dắt anh đọc cuốn sách nào là hoa rơi, nào là giấc mộng, đã mở ra nội tâm thiếu nam sôi nổi của anh, còn từng mộng lung gọi ‘kiếp trước’ nha, cái vò axit flohidric Tây Hồ này đã muối anh chẳng còn hình người nữa, nay gặp lại, độ phân giải của Flickr rốt cuộc vẫn kém mấy kiếp?”

(Đúng là người giỏi mà, mình thực sự chẳng hiểu anh này so sánh cái kiểu gì nữa T.T)

Tư Niệm lập tức không buồn ngủ nữa, vui mừng khôn xiết.

Đĩ nhiên là Lâm Hân.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì, tình trạng kệt kịch bản ban nãy cũng chẳng còn lập tức cười reply lại:

“Nhớ lúc mới gặp, lúc anh nửa đêm tới kí túc xá của em đưa đồ ăn vặt cho ai đó, em còn kinh hãi coi anh là người giỏi, sau này lại là trăm mối gút mắc càng có duyên phận, hôm nay sau n năm không gặp, bao nhiêu thay đổi thế nhưng vẫn gặp nhau trong ngày hoàng đạo này, chín kiếp oan nghiệt có tính không.”

Trong lòng cô ôm mèo, dưới chân giẫm lên chó càng đọc càng vui.

Rất nhanh có người cũng reply lại.

Trình Thần: “Kịch bản có vấn đề, tới Tân Cương bàn bạc.”

...

...

Không chỉ @ mà còn trực tiếp post trên weibo của anh.

Vì thế trong vòng ba phút, cô đã được @ 3000 tin đều là comment của fan Trình Thần.

Chỉ có ba người gửi tin nhắn mật.

Thẩm Úy Giác: Ô ồ, mối tình đầu của cậu ghen kìa.

Thẩm Triết: Tân Cương chào đón em, mang cho anh một ít bánh bao nhá.

Lâm Hân: ha ha ha ha ha ha...

Tư Niệm suyt chút nữa thì túm lông mèo, gửi lại một tin nhắn mật cho Lâm Hân: “Sao anh biết được Weibo của em hả?”

Lâm Hân: Em không để ý anh và mối tình đầu của em follow nhau sao?

...

Điều hòa nhiệt độ tỏa ra gió nóng nhưng cô lại cảm thấy lạnh.

Lần này thực sự hỏng rồi... Cô do dự rất lâu, quyết định gọi điện thoại cho Trình Thần, thăm dò ý tứ xem cô có thật sự cần đi Tân Cương không? Bây giờ sắp mùa đông rồi, diễn viên bọn họ đều có tiền ủng hộ, vì nhân dân tệ có bị lạnh cũng cho lạnh luôn nhưng cô đơn thuần chẳng liên quan gì đi làm cái gì chứ?

Điện thoại reo rất lâu đầu dây bên kia cũng không có người nhận, cô sắp cúp máy Trình Thần cuối cùng mới nhận điện thoại: “Có việc à?”

“... Việc ấy, kịch bản có vấn đề gì thế? Em muốn nghe ý kiến trước.” Tư Niệm bình tĩnh nói chuyện.

“Vấn đề không được coi là quá lớn.”

Tư Niệm thăm thò phào.

“Tốt nhất phải gặp mặt bàn bạc.”

...

Bàn bạc điều kiện giữa người và người, điều sợ nhất chính là đối phương nói hai từ “tốt nhất”. Thực ra ý tứ này rất rõ ràng chính là không cần cự tuyệt nữa. Đây là cách giải quyết tốt nhất. Vậy là cô thân là biên kịch rất không có nhân quyền, đời thái độ của Trình Thần rất bình thản mà cúp điện thoại, chỉ đành lập tức lên mạng tra vé máy bay.

Vốn là chuyến bay bốn giờ chiều nhưng lúc đến sân bay thông báo bị hủy, trực tiếp chuyển đến chuyến bay muộn hơn.

23:40 đến sân bay Urumqi rồi lại lái xe gần ba tiếng tới Jinusaer.

Tối nay là cảnh đêm nên lúc cô xuống xe thì vừa lúc kết thúc công việc, mọi người đang ăn khuya.

Thời tiết lạnh nên tất cả mọi người đều quây xung quanh một lò sưởi lớn ăn đồ ăn, lúc Tư Niệm đi tới, trợ lý Đồng Tiểu đã cười hi hi đặt một nồi Mao Huyết Vượng to mang từ Urumqi tới xuống đất: “Chị Tư Niệm xuống máy bay, cố ý tìm nơi mua đây.” Ở nơi hoang vắng hơn ba giờ đêm bỗng nhiên xuất hiện một bát Mao Huyết Vượng thơm ngào ngạt, nào còn ai quan tâm đồ ăn có phải chính tông hay không cơ chứ? Đặc biệt trong lúc mọi người đã vô cùng mệt mỏi, vô cùng lạnh.

Tư Niệm nhìn Trình Thần bên cạnh lò sưởi, ở đây nhiều ngày như vậy khó tránh khỏi bị phơi nắng đen đi một chút.

Tuy nhiên da màu tiểu mạch cũng đẹp...

“Ôi trời?” Thẩm Triết suy nghĩ, “Món này đạo diễn Trình của chúng ta thích ăn nhất à nhà, biên kịch đúng là khéo thế.”

Tư Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta một cái.

“Nhìn thơm quá,” nữ diễn viên Đồng Giai mặt quần trong khăn thuận miệng nói, “Em thích ăn cay nhất nhưng mà khí hậu ở đây không tốt, sợ trên mặt sẽ mọc mụn, mọi người ăn đi em đi ngủ trước đây.”

Cô nàng đứng lên, lần lượt ôm từng người, không ngừng nói vát vát.

Tối chỗ Thẩm Triết, Thẩm Triết vui đầu ăn hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Tối chỗ Trình Thần, vừa lúc Trình Thần bỏ đĩa xuống muốn nói với Tư Niệm gì đó thì Đồng Giai đã đi qua dịu dàng nói: “Đạo diễn vát vát rồi.” Vừa nói vừa giờ tay ra muốn ôm Trình Thần...

Đồng Tiểu đã nhìn đến ngây ngốc, Tư Niệm liếc Trình Thần một cái rồi lập tức dịch chuyển ánh mắt thấp giọng nói với Đồng Tiểu: “Phải quen đi, đoàn mà phim thân thiết như người một nhà mà, rất bình thường rất bình thường.”

“Hôm nay vát vát rồi,” Trình Thần nhàn nhạt nhìn Tư Niệm một cái, “Hôm đó tôi nói kịch bản có chỗ không rõ ràng vừa hay biên kịch đã tới rồi, bữa trưa ngày mai chúng ta bàn bạc.”

“Được, cảm ơn đạo diễn Trình.” Đồng Giai cười cười, thích hợp thu động tác về, đi mất.

Mọi người vẫn nói chuyện phiếm.

Phòng chừng việc yêu cầu ôm rồi nghỉ ngơi này mọi người đã quen rồi.

“Tư Niệm,” Thẩm Triết kéo một cái ghế đầu đặt giữa mình và Trình Thần, “đến đây, anh thảo luận kịch bản với em.”

Nửa đêm nửa hôm rồi thảo luận cái đám ấy.

Tâm tình Tư Niệm bỗng nhiên vô cùng sa sút, đi qua ngồi xuống, nhìn nồi Mao Huyết Vượng ấy thế nào cũng không vừa mắt. Nhìn ớt, màu sao đậm thế chắc chắn không phải ớt tươi, tiết ít như thế lại còn cho nhiều rau như vậy, đúng là khó chịu... tóm lại, chính là không thuận mắt.

Đoán rằng Thẩm Triết cũng phát hiện ra bầu không khí là lạ, chỉ ra sức tranh đồ ăn với người khác, yên lặng hoàn toàn.

Giọng nói của Trình Thần rất thấp; “Đồng Giai như thế mọi người cũng đã quen rồi.”

Tất cả mọi người đều ngồi ở một bên lò sưởi chỉ có ba bọn họ ngồi ở chỗ này, mọi người thấy hai người nói chuyện cũng không nghe rõ nói gì, chín mười phần trăm đều tưởng rằng đang nói về kịch bản.

Tư Niệm ừ một tiếng không nói gì.

Anh tiếp tục nói: “Tôi chưa từng ôm cô ấy, em đừng hiểu lầm.”

“Em có hiểu lắm đâu.” Tư Niệm nhìn lung tung khắp nơi.

“Anh cũng chưa từng ôm.” Thẩm Triết cảm thấy mình nên điều tiết bầu không khí một chút.

Tư Niệm và Trình Thần đồng thời nhìn anh ta.

“Coi như anh chưa nói gì.” Thẩm Triết thức thối ngâm miệng.

Trình Thần thanh thanh cổ họng: “Hiếm có tới đây, chiều mai tôi đưa em đi dạo xung quanh, gần đây có một số chỗ phong cảnh cũng không tồi.”

“Không phải ngày mai bản kịch bản với Đồng Giai sao?” Tư Niệm tiện tay cầm đôi đũa dùng một lần, gắp đồ ăn trong nồi, gắp một miếng gặm bông cho vào miệng, cay đến mức hít một hơi, lập tức bị ho.

Một bình nước được đưa qua, là bình giữ nhiệt cá nhân.

“Uống ngụm nước, ăn chậm thôi” Sự mệt mỏi trong giọng nói lộ ra ngoài, nhưng giọng nói vẫn rõ ràng dịu dàng.

Hôn hụt =))))))

Rất lạnh lùng và chuyên quyền =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tư Niệm nhận bình thủy, nhìn miệng bình một lúc lâu cũng không biết nên uống hay không.

“Uống đi uống đi,” Thẩm Triết dùng giọng nói rất thấp nói, “Sự sạch sẽ quá mức của Trình Thần người thần đều cảm thấy, cái này cũng chỉ đối với em mới không ghét như vậy thôi. Năm đó anh thực sự khát đến phát cuồng, khắp phim trường mà chẳng tìm được chai nước nào, cậu ta liền cầm bình nước uống từng ngụm từng ngụm... nhìn anh chết khát ngay trước mặt.”

Tư Niệm vừa mới nhấp được nửa ngụm suýt chút nữa bị sặc.

Vì lời của Thẩm Triết nên cô thành công bị chuyển dịch sự chú ý, thấp giọng hỏi Thẩm Triết: “Tò mò một chút, rốt cuộc có phải anh thích đàn ông không hả?” Thẩm Triết ngậy người sau đó thì vui vẻ: “Anh thực sự thích phụ nữ, một nghìn phần trăm thích phụ nữ.”

Tư Niệm hé miệng, dựa vào ánh sáng của bếp lò đánh giá anh: “Thích kiểu như nào?”

“Kiểu tuổi tác sần sần anh, nghe hiểu anh nói gì. Độc lập tốt nhất là có sự nghiệp của riêng mình,” Thẩm Triết nghiêm túc suy nghĩ, “Người có thể hiểu anh, trong lúc anh bị chỉ trích gay gắt có thể ôm lấy anh.”

...

“Anh cũng sắp 30 rồi đúng không? Thích phụ nữ tuổi này? Không nên thích những cô nàng người mẫu trẻ sao?”

Tư Niệm lập tức tôn thờ vô bờ đối với Thẩm Triết.

Nhưng nghĩ đến nửa câu sau thì lại cảm thấy không đúng: “Chỉ cần anh bằng lòng, lúc anh bị chỉ trích người muốn ôm anh chắc là phải xếp hàng lấy số ấy...”

“Không giống nhau,” Thẩm Triết mỉm cười, bỗng nhiên hơi thẹn thùng, “Anh có rất nhiều fan hâm mộ vẫn là học sinh, bình thường vì để ý đến fan nên phải làm gương. Nhưng làm bạn gái của anh thì phải nhìn thấy mặt không hoàn mỹ, tâm tình không tốt của anh, ví dụ như mắng người, đá đồ văng văng.”

Cô im lặng một lát rồi lại uống mấy ngụm nước.

Gió ở đây rất lớn, tuy có lò sưởi nhưng vẫn hơi lạnh.

Vai bỗng nhiên nặng nề, Trình Thần cởi áo khoác ra khoác lên người cô.

Tư Niệm vô thức quay đầu lại, bỗng nhiên bị chạm vào kí ức sâu nhất. Kí ức yêu sớm cách quá xa xôi, có đủ kiểu câu chuyện ngọt ngào nhưng đều đến từ giọng nói của anh và từng kí tự trên mạng. Sự tiếc nuối lớn nhất chính là chưa từng thực sự tiếp xúc... Cô nhìn Trình Thần, Trình Thần cũng nhìn cô.

Áo của anh quá to, khoác lên người cô thì vạt áo đã quệt xuống dưới đất.

Ngay lúc cô rối tinh rối mù chẳng hiểu sao bị một cái áo làm cảm động thì Trình Thần bỗng nhiên thu ánh mắt lại, thấp giọng nói: “Biết phải đến Tân Cương mà sao không mặc quần áo dày?”

Sự qua tâm bày tỏ đến nửa đường bị bị ép trở lại.

Tư niệm hít hít mũi, cảm hận mà tiếp tục uống nước, uống sạch nước của anh: “Không như vậy sao thể hiện rõ sự chăm sóc của đạo diễn dành cho biên kịch chứ?”

Trình Thần lại nhìn cô: “Em còn muốn tức giận bao lâu đây?”

“Em đâu có giận?” Tư Niệm cười khan hai tiếng.

“Anh nói này,” Thẩm Triết thực sự bất đắc dĩ, vừa cố gắng vớt nốt miếng tiết trong nồi vừa lắc đầu thở dài, “Có bản lĩnh cãi nhau thì đừng dè dặt cò hòng...”

Trình Thần và Tư Niệm đồng thời nhìn anh ta.

Thẩm Triết triệt để buông thả xuống: “Minh no rồi.”

Ngày hôm sau vẫn là cảnh đêm, ban ngày Trình Thần đưa Tư Niệm đi dạo khắp nơi.

Tư Niệm vì tránh nghi ngờ còn cố ý kéo theo mấy người bình thường tương đối nói nhiều, lúc mấy người đứng dưới lầu khách sạn đợi Trình Thần thì Đồng Giai lại xuống trước: “Ban nãy nhìn thấy đạo diễn Trình nói là muốn đi dạo. Vừa hay biên kịch cũng ở đây, em cũng đi cùng luôn vừa đi dạo vừa bàn kịch bản.”

Tư niệm không hé răng.

Một lúc sau Trình Thần mới chậm như rùa xuất hiện, bên cạnh còn có Thẩm Triết.

Mấy người vừa lên xe thì trợ lý biên kịch Đồng Tiểu liên hưng phấn, không ngừng hỏi có thể đi thành cổ Bắc Đĩnh, Thiên Phật tự vân vân và mây mây, Thẩm Triết lập tức cười: “Đừng có tin trên mạng nói, danh lam thắng cảnh đến lúc cậu thực sự nhìn thấy thì chính là cảnh tượng đổ nát, hôm nay đi xung quanh một chút, đạo diễn Trình thuận tiện tới một thôn suối nước nóng nghỉ dưỡng bàn chút chuyện.”

“Bộ phim sau của đạo diễn Trình à?” Đồng Giai tận dụng triệt để, nhìn Trình Thần đang lái xe.

Trình Thần ừ một tiếng không nói thêm gì.

“Nói đến phim mới”, Thẩm Triết lên tiếng rất nhanh, “Tôi nhớ ra mấy hôm trước một người bạn đi xin phê duyệt, tên là “Tình yêu 33 milimet”, trực tiếp bị đánh rớt luôn.”

“Tại sao?” Đồng Tiểu hỏi.

Tư Niệm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ kĩ một chút thì thấy cái tên này nghe có chút đau đớn ưu thương, nhưng không đến mức không qua phê duyệt chứ?

Một nhà sản xuất nam bên cạnh cười ha ha: “Người thẩm định phim càng ngày càng đỉnh rồi, tuyệt đối là bác học.”

“Mau nói đi,” Đồng Giai cũng hiếu kì, kéo cổ tay nhà sản xuất đó, “Tại sao?”

Trợ lý đạo diễn Lưu Khánh Khánh cuối cùng không chịu nổi nữa: “Chính là đường kính ấy ấy đó, chính là đường kính dùng của thứ dùng để phòng ngừa bệnh AIDS, tôi nhớ là kích cỡ trung bình.”

Cách nói rất mờ nhạt, tất cả mọi người đều im lặng ba giây.

Sau đó đều cười rộ lên đến khoe miệng Trình Thần cũng hơn nhếch lên.

Tư Niệm nhìn Trình Thần bắt đầu không thành thật mà suy nghĩ một vấn đề, sau cô rút cuộc anh có bao nhiêu bạn gái? Không đúng, bây giờ anh có bạn gái hay không cô cũng không biết ấy.

Vì thế trên cả quãng đường, tất cả đều vì câu chuyện này triển khai nên không ngừng nói về các loại tin tức bát quái thú vị. Đề tài nói chuyện của người trưởng thành đều không tránh khỏi mang theo chút mờ ám, thỉnh thoảng Trình Thần cũng sẽ nói chen vào. Chỉ có mình Tư Niệm giả chết.

Thẩm Triết liên tục mở rộng các loại đề tài nói chuyện, đến cuối cùng lại đã sang vấn đề mối tình đầu.

Đề tài nói chuyện này cũng quá thuần khiết rồi chứ?

Trong lúc trợ lý biên kịch Đồng Tiểu nói xong mình có quan hệ mờ ám như thế nào với cô giáo, trợ lý biên kịch Lưu Khánh Khánh kể mình chinh phục chị khóa trên ra sao, sau khi tất cả mọi người nhớ lại hồi ức thương vàng hạ cám, Thẩm Triết vui tươi hơn hờn nhìn về phía Trình Thần: “Nếu như nói tôi và đạo diễn Trình quen nhau từ đại học, nhưng chỉ biết rằng hồi cấp ba cậu ta có mối tình đầu, nhưng liên quan đến câu chuyện tình yêu thì lại chẳng biết gì hết.”

Thẩm Triết ngồi ở ghế phụ, Tư Niệm muốn đá anh ta cũng không được chỉ có thể mặc anh nói hết.

Mất tất cả mọi người long lanh sáng ngời đợi chờ, đợi được nghe bát quái.

Xe vừa hay gặp phải đèn đỏ.

Trình Thần đáp phanh, không nói năng gì.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây... cho đến khi đèn đỏ chuyển thành xanh, lúc tất cả mọi người đều đã từ bỏ hy vọng tìm hiểu đời tư thì anh bỗng nhiên mở miệng: “Là yêu qua mạng.”

Câu nói này giống như ném một quả bom nổ dưới nước, lửa tò mò bùng cháy hoàn toàn.

“Tiếp tục, tiếp tục.” Thẩm Triết vô cùng phấn khởi, chỉ có anh ta biết một đương sự khác đang ngồi ở hàng ghế thứ hai của chiếc xe này, cảm giác tất cả mọi người đều say mình mình tỉnh này quả thực quá sáng khoái.

“Lúc đó tôi đang nhàm chán luyện cấp bỗng nhiên một nhân vật mặc váy ngắn chạy tới, gào lên với tôi, ‘Mạnh quá, tên của anh mạnh quá.’ Sau đó câu thứ hai cô ấy liền nói, ‘Chúng ta kết hôn đi, treo tên của anh làm chồng thực sự quá phong cách.’ Tôi nhớ nhân vật đó trong server rất ít dùng, là tạo hình mặc váy siêu ngắn màu xanh lam, đeo nơ, trên đầu giống như gắn hai cái bát sứ Cảnh Thái Lam màu xanh.”

...

Tư Niệm thực sự muốn đung chết trên kính.

Thẩm Triết ho khan một lúc: “Rốt cuộc cậu lấy tên gì?”

“Jesus.”

...

Đồng Tiểu ồ một tiếng dài: “Vì thế danh xưng của vợ anh chắc chắn là ‘Nương tử của Jesus’... quá Trung Tây kết hợp rồi.”

Thẩm Triết thực sự chịu không nổi quay lại nhìn Tư Niệm: “Biên kịch, không ngờ à nha, đạo diễn Trình của chúng ta có mối tình đầu kỳ lạ như thế.”

Tư Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta: “Đúng thế.”

Vậy nên được rồi, cho dù là bắt đầu là cô chủ động. Cô nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ nhớ tới ban đầu của ban đầu, cô thực sự bị tên của anh làm kinh sợ, không ngờ anh lại không từ chối, vậy là bái đường thành thân như vậy. Nếu đã treo tên vậy thì ngày nào cũng phải nói chuyện chứ...

“Thực ra mới bắt đầu, cô ấy nghe nói tôi là học sinh của trường cấp ba trực thuộc đại học Bắc Kinh còn là lớp 11 nữa,” Trình Thần nói không nhanh không chậm, “Vì thế đương nhiên liền đưa tất cả đề thi lớp 8 vớt cho tôi làm, trên game nói không rõ thì add qq.”

“Sau đó liền bắt đầu từ đề thi nói chuyện tới nhân sinh rồi lý tưởng, đúng không?” Đồng Giai tiếp lời.

“Cô ấy chưa bao giờ nói chuyện nhân sinh và lý tưởng với tôi, chỉ nói thầy giáo này quá ngốc, cô giáo kia bắt công vân vân,” Trình Thần đã lái vào thôn nghĩ dưỡng, “Cô ấy học rất kém, tôi thậm chí còn nghi ngờ cô ấy có thể tốt nghiệp không nữa.”

...

Tư Niệm rất chán nản mà nhìn phong cảnh, xe dừng lại.

Hóa ra anh dự đoán cô như vậy?

“Sau đó?” Không ai xuống xe, thực sự đề tài này quá thuần khiết quá hay ho.

“Không có sau đó.” Trình Thần rút chìa khóa, mở cửa xuống xe...

“Không có kết cục?” Đồng Tiểu tiếc nuối.

“Đây là mối tình đầu, mối tình đầu của ai có kết cục chứ.” Lưu Khánh Khánh tổng kết.

“Nghe nói đạo diễn Trình thi học viện hí kịch là thủ khoa môn văn hóa,” Đồng Giai thân là sư muội đồng môn, thấy tự hào sâu sắc, “Vậy thì cô gái kia cuối cùng chắc chắn là học trung cấp rồi, sẽ không có phát triển gì, nói không chừng sau nhiều năm đạo diễn Trình gặp lại người ta đã dất tay con, tìm tiền lẻ cho con ở trước cửa tiệm bán quà vặt ấy...”

Tư Niệm lườm một cái.

Nông cạn. Quầy bán quà vặt tốt bao nhiêu, trên đường Nam Kinh Tây bất cứ một hàng trà sữa nào mỗi tháng cũng kiếm hơn mười mấy vạn.

Thực ra kịch bản phim điện ảnh này đến tay diễn viên chính là tùy ý tàn phá.

Tư Niệm thực sự nghĩ không ra ý nghĩa mình tới đây.

Mãi cho đến sau bữa trưa mấy người nhện không nổi nữa, trực tiếp thuê phòng ở thôn nghỉ dưỡng để ngủ. Trình Thần gọi cô đến phòng, bắt đầu... nói chuyện phiếm.

Trong tai Tư Niệm vẫn còn lơ lửng lời nhận xét của anh dành cho mình nên không có tinh thần.

Mãi cho đến khi anh đưa cho cô một ly coca gừng nóng mới bừng tỉnh anh lại đun thứ đồ này.

“Đang nghĩ gì thế? Hồn vía lên mây.” Anh ngồi xuống.

Hai tay cô cầm cốc: “Đang nghĩ anh nói em không thể tốt nghiệp.”

“Không phải em đã tốt nghiệp rồi sao?”

“Nhưng trước đây anh nghĩ em không thể tốt nghiệp.”

“... Được, tôi thừa nhận mình đã nhìn lầm.”

Tư Niệm hả dạ nhìn anh: “Ngày mai em đặt vé, ngày kia về Thượng Hải.”

...

Trình Thần nhìn cô cúi đầu, im lặng một lúc lâu mới nói: “Tôi nhớ trước đây, mỗi ngày nếu đắc tội với em ít nhất một lần, sau đó dùng nửa tiếng đồng hồ để dỗ dành em. Nhiều năm như vậy mà em... vẫn thích giận dỗi.”

Trong lời nói của anh có ý cười, cô nghe thấy không hiểu sao tim lại đập dồn dập.

Cô căn bản không tức giận chỉ là tính toán làm sao để tiết kiệm thời gian, nhận thêm mấy kịch bản... Nhưng Trình Thần nhắc đến trước đây như thế cô lại không biết nói gì nữa.

Trình Thần bỗng nhiên rút ly thủy tinh trong tay cô ra đặt bên bàn thấp.

Tư Niệm kinh ngạc ngẩng đầu thấy anh đứng lên cúi đầu nhìn mình.

Trước đây mỗi khi cãi nhau, lúc anh vô cùng tức giận sẽ nói một câu: “Nếu như bây giờ em ở trước mặt anh...” Sau đó nuốt vào nửa câu sau, cảm điện thoại hờn dỗi.

Cho nên bây giờ đã thực sự ở trước mặt rồi.

Trình Thần anh sẽ làm thế nào?

Anh dùng mu bàn tay chạm vào mặt cô: “Còn giận à?”

Tư Niệm cảm thấy máu đang yên lặng dâng lên, hơi... không tỉnh táo.

Vào lúc anh chậm rãi cúi người xuống, cô rất tự nhiên mà nhắm mắt lại.

Cửa phía sau bỗng nhiên vang lên: “Đạo diễn Trình, công ty PR và hai công ty đầu tư...”

Giọng nói của Lưu Khánh Khánh bỗng nhiên nín bặt.

Ầm một tiếng cửa lại bị đóng lại.

Tư Niệm vội vàng từ giường đứng lên, sực chút nữa thì khóc: “Sao anh không khóa cửa...”

Lại hôn hựt =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“Quên mất,” Trình Thần cũng không biết làm sao, “Ban nãy nói đến đâu rồi?”

“... Nói em phải về Thượng Hải.”

Hình như không phải nói đến đâu mà làm đến đâu rồi ấy chứ?

Anh lại lùi về sau ngồi lên ghế sofa: “Tại sao muốn về?”

Tư Niệm còn đang yên lặng suy nghĩ hình ảnh ban nãy, thuận miệng nói: “Kịch bản phim anh cũng coi như là một người sáng tác, thực ra nếu có vấn đề, anh nói qua điện thoại với em là được rồi, cũng không phải là phim truyền hình cần phải sửa nhiều cảnh...”

Cô còn đang nói thì Trình Thần đã kéo tay cô, hơi dùng lực muốn kéo cô đến trước người anh.

Tư Niệm vô cùng kinh ngạc nhìn anh, Trình Thần rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Em cảm thấy như vậy không tốt”

Muốn hôn thì anh hôn đi, không hôn thì đừng có mà cứ động chân động tay...

Lẽ nào muốn nhập nhằng với mình sao?

Tư Niệm bỗng nhiên hơi giận muốn rút tay ra nhưng Trình Thần lại cầm rất chặt: “Lại đây.”

“Anh nói trước muốn làm gì đã.”

“Em nhìn không ra anh muốn làm gì sao?”

...

Trình Thần cũng giận đến mức huyết Thái Dương giật giật.

Hai người liên lời kéo, tôi lờ mờ nhìn anh.

Không hiểu sao lại gương cung bật kiếm...

Tư Niệm đang do dự hất tay anh ra hay là tiếp tục cãi nhau thì cơ thể bỗng nhiên bị anh kéo lại, cả người ngã vào lòng anh.

Cơ thể dùng một tư thế cực kì kì cục bị anh ôm lấy...

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, giống như cảm nhận được cô mất tự nhiên, cuối cùng anh ôm ngang người cô đặt lên chân mình.

Dáng người anh cao, người cô lại thấp vì thế đương nhiên giống như nép vào trong lòng anh vậy.

“Tư Niệm?”

Không lên tiếng, không dám cử động.

Sự tức giận ban đầu đã tiêu tan hết, hoàn toàn hết giận rồi. Tiếng tim đập của anh dường như cũng hơi hỗn loạn. Tư Niệm cắn môi lặng lẽ cười.

“Tiếp tục?” Anh cúi đầu nhìn cô.

Tư Niệm mỉm môi yên lặng rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh định làm lành à?”

Anh khẽ nhủ mày, dán vào tai cô hỏi ngược lại: “Chúng ta... đã nói chia tay à?”

Một lời thoại khéo léo ung dung hóa giải sự chia cách rất nhiều năm.

Cô nhìn vào mắt anh, hé miệng nhưng không có bất cứ câu nói phản bác nào, sau đó nhìn ánh mắt anh dần dần di chuyển xuống dưới, đôi môi bạc rất tự nhiên chặn lấy môi cô.

Rất mềm, cũng rất dịu dàng.

Sự đụng chạm rất đơn giản nhưng tim của cô có chút tê dại, nói không được là dễ chịu hay khó chịu... Trái tim đập chậm rãi rồi lại dồn dập. Ngoài cửa có tiếng người qua lại, to to nhỏ nhỏ không biết đang nói gì, bỗng nhiên cô nhớ ra cửa phòng vẫn chưa khóa, hé miệng muốn nhắc nhở anh thì Trình Thần đã hơi hé miệng hôn cô càng sâu hơn.

Đầu lưỡi trực tiếp tiến vào, mùi thuốc là đậm đặc.

Tư Niệm nhủ mày, cô không hút thuốc thậm chí còn hơi dị ứng với khói thuốc. Trước đây lúc còn đi học anh chưa từng hút thuốc, nhiều năm đã qua gặp lại anh thì thấy thuốc không rời tay, nhiều năm qua anh còn có bao nhiêu thói quen mà cô không quen thuộc?

“Có phải không thích mùi thuốc lá không?” Anh tách khỏi cô, xác nhận ngắn gọn.

Tư Niệm ừ một tiếng, lúc muốn giải thích mình dị ứng với mùi thuốc lá thì anh rất nhanh lại chặn lấy miệng cô, không chừa cho cô chỗ trống nào để trả lời. Tư Niệm chớp chớp mắt cuối cùng nhắm mắt lại, cam chịu mặc cho mùi thuốc lá lan vào miệng.

Nếu không phải Trình Thần.

Nếu không phải Trình Thần chắc chắn sẽ đẩy kiểu đàn ông hút thuốc này ra.

Nhưng sao có thể không phải anh.

Thậm chí nhiều năm trôi qua mà cô chưa từng có bất cứ liên tưởng nào đối với người khác.

Đến cuối cùng lúc anh bế cô lên thì ánh mắt đã nóng đến bỏng người.

Tư Niệm qua loa tìm lại một chút lý trí, thấp giọng lầm bầm: “Trình Thần, ban ngày ban mặt...” Trình Thần ừ một tiếng, buông cô ra xoay một tiếng kéo rèm cửa sổ lại rồi lại trở về giường. Cô sống chết dùng chân cuộn mình thành một cục, không để anh xúc chạm lên.

Trong căn phòng mờ tối không có đèn điện thế nhưng ánh mắt anh lại rất sáng, tay phải chống cằm không nói lời nào mà nhìn Tư Niệm chỉ lộ ra một khuôn mặt đỏ bừng.

Tư Niệm bị anh nhìn đến mức sắp không thể hít thở được nữa, nắm chặt lấy chăn cố gắng khuyên anh đừng háo sắc như thế: “Không phải có rất nhiều người đợi anh sao...”

Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay trái: “Không vội.”

Sau đó tiện tay mở khóa còi đồng hồ ra rồi đặt trên kệ đầu giường.

“Lúc đó anh không tìm được em,” Anh chống cằm nhìn cô, “rất khó chịu. Em thích giận dỗi, anh tưởng rằng em chỉ mất tích vài ngày để anh lo lắng thôi ai ngờ mấy tháng liền không tìm được em.”

Tư Niệm mím môi, thấy thương thương.

“Vốn muốn mua hai bình rượu uống say một lần thì không tìm em nữa, ai dè đen đủi mua phải rượu giả. Vắn may cuối cùng có người phát hiện đưa đi bệnh viện. Quảng thời gian đó rất khổ sở, sau này học lại một năm,” Anh kéo góc chăn bị cô nắm chặt ra, xốc lên ôm cô vào lòng, môi mím lại thành một đường cong đẹp đẽ, cười một lúc lâu mới tiếp tục nói, “Em nói xem anh cũng sắp ba mươi rồi, sao mỗi lần đối diện với em là anh lại có thể nhớ đến những chuyện lúc mười mấy tuổi vậy?”

“Sau đó thì sao?” Cô truy hỏi, rõ ràng đã là thì quá khứ nhưng vẫn vô cùng căng thẳng.

Từng khoảng từng khoảng trống lớn, rất rất nhiều năm. Những điều cô biết chỉ là sau khi anh có chút danh tiếng, những bài phỏng vấn theo thông lệ. Anh chưa từng nhắc đến thời đi học, dường như đó là điều cấm kỵ vô cùng lớn.

“Sau đó à?” Dường như anh đang ngó lơ.

Sau đó liền không có sau đó nữa.

Tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ nụ hôn sâu dài đằng đẳng.

Cô nhắm chặt mắt lại, mặc kệ tất cả, cuối cùng nhịn không được, nước mắt lưng tròng mở mắt ra: “Không được, đau...”

...

“Thử lại nhé?”

...

“Không được, không được, đau chết em mắt...”

Tư Niệm tổ cáo trong làn nước mắt.

Trình Thần không dám thử nữa, dùng tay lau nước mắt cho cô, cuối cùng thực sự nhiều nước mắt quá chỉ đành lôi hộp khăn giấy qua rút mấy tờ lau nước mắt cho cô. Tư Niệm hung hăng cắn lên cánh tay anh, hung hăng phát tiết xong mới hỏi anh: “Rốt cuộc là anh có biết không thể?”

...

“Trên lý thuyết thì rất có kinh nghiệm,” Trình Thần dùng giấy ăn lau nước mắt cho cô, “Anh đã chỉ đạo một số cảnh nóng.”

Tư Niệm trừng to mắt, trong lòng phì cười: “Nhiều năm qua anh không có bạn gái à?”

Trình Thần thờ dài một hơi: “Thực sự có bạn gái rồi còn có thể có chuyện gì với em chứ?”

Tư Niệm bỗng nhiên yên lặng: “Không có bạn giưòng gì gì đó?”

...

Trình Thần cẩn thận lau nước mắt cho cô, cô vui vẻ đắc ý chui vào chăn ôm chặt lấy eo anh, cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể anh và làn da mướt mồ hôi bỗng nhiên nói đùa một câu: “Đạo diễn Trình anh đáng thương quá, nhiều năm thế mà vẫn là lao động thủ công...”

Lời nói còn chưa dứt Trình Thần đã kéo cô ra khỏi chăn: “Có phải không đau nữa hả?”

“Đau...”

Mãi cho đến lúc ăn cơm mất của Tư Niệm vẫn còn sung, thỉnh thoảng lại oán hận nhìn Trình Thần.

Thứ tự chỗ ngồi quá đặc biệt, ngồi bên trái Trình Thần là cô, bên phải vốn là để dành cho một nhà sản xuất ai ngờ lại bị Đồng Giai cướp mất. Vừa ngồi xuống Đồng Giai liền tìm một chủ đề vô cùng bình thường thỉnh giáo Trình Thần, Thẩm Triết từ đầu đến cuối cười đến là khó hiểu, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Tư Niệm.

Lúc món gà xốt được đưa lên, Trình Thần gấp một miếng cho Tư Niệm trước.

Tư Niệm dùng đũa chọc chọc thịt gà: “Có da.”

Trình Thần gấp thịt gà về bát mình, lột da rồi lại để vào bát cô.

Cô ăn một miếng rồi buông xuống: “Béo quá.”

Trình Thần im lặng không lên tiếng, gấp cho cô một miếng khoai tây.

“Ngấy quá.”

Trình Thần vẫn không hé răng, chuyển bắp cải chua cay đặc sản Tân Cương qua gấp cho Tư Niệm.

Đồng Giai là người càng vấp ngã thì càng dừng cảm vẫn cười nhìn Tư Niệm, quan tâm vô cùng: “Có phải biên kịch không quen với khẩu vị của đồ ăn Tân Cương không? Món gà sốt này mùi vị chính là như vậy đấy, ăn quen rồi thì tuyệt nhất.”

“Cũng được,” Tư Niệm trả lời rất ngắn gọn, ăn một miếng cơm rồi bỗng nhiên nhìn Trình Thần: “Anh thích ăn đồ ăn Tân Cương không?”

“Không thích,” Trình Thần ngừng một chút rồi bổ xung thêm câu, “Cực kì không thích.”

Thẩm Triết vốn đang uống rượu, cuối cùng nhịn không được mà cười, bắn cả rượu ra ngoài.

Đợi đến khi từ phòng ăn ra đi vào thang máy, Thẩm Triết vẫn cười không ngừng, vỗ vai Trình Thần nói: “Đạo diễn Trình tối nay tớ không ngủ được hay là tới phòng cậu chúng ta buồn chuyện?”

Trình Thần ấn tầng ba: “Tối nay phòng tớ có người.”

...

Toàn bộ thang máy đều yên tĩnh, Đồng Giai cả đêm vo ve cuối cùng triệt để tắt đài, theo thang máy lên tầng ba, sau khi nghe thấy một tiếng tĩnh nhỏ, nhìn Trình Thần một mình ra khỏi thang máy rồi quay đầu lại: “Tur Niệm?”

Hôn được rồi nhưng lại hột cái khác =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tur Niệm vô thức lùi ra sau một bước. Sau đó rất bảo vệ mình mà nói một câu: “Đạo diễn Trình... Kịch bản ngày mai bàn nhé?”

Gì mà gọi là bịt tai trộm chuông? Là đây chứ đâu.

Trình Thần cau mày, không lên tiếng.

Dưới con mắt dõi theo của mọi người, hai người cứ cứng ngắc như vậy, sau đó vẫn là cô đầu hàng trước, mặc kệ khó khăn mà ra khỏi thang máy.

Đến lúc thang máy sắp đóng cô mới do dự nhìn anh: “Tối nay anh sẽ không để em ở chỗ anh chứ?”

Trình Thần vẫn không nói năng gì, lấy thẻ từ túi áo, đi ra khỏi thang máy.

Anh càng im lặng Tur Niệm càng sợ sệt.

Sẽ không tức giận chứ? Ban nãy thấy Đồng Giai sắp dính lên người anh mới bực mình làm nũng... Đạo diễn Trình chắc không nhỏ nhen như thế chứ? Mãi cho đến khi Trình Thần mở cửa cô mới thanh thanh cô hòng, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên vị anh ôm lên: “Tiếp tục?”

...

Trình Thần khóa cửa, ôm cô vào phòng.

Mình biết mà...

Tur Niệm ôm cổ anh, rất tốt bụng mà nhắc nhở: “Đạo diễn Trình, em nhớ ngày mai anh còn phải làm việc...”

“Không sao.”

Trình Thần hôn lên môi cô, đặt cô lên giường.

Tur Niệm nhìn về mặt anh, cam chịu số phận mà nhắm mắt lại, oai phong凛冽 nói: “Đến đi, em biết anh không thành công thì chắc chắn sẽ không ngừng.”

Trình Thần buồn cười nhìn cô: “Là ai ban nãy cứ nói “thử lại” thế.”

...

Cô thì cô chỉ muốn lấy tiền làm lui thôi nhưng mà hiển nhiên không thể dùng chiêu này với đạo diễn Trình.

Cô nhớ tới buổi chiều, cả mặt cô đều nhăn thành một nhúm, Trình Thần thực sự nhịn cười không nổi: Tur Niệm?

“Nhanh, nhanh,” Tur Niệm hít sâu một hơi, “Nhân lúc em vẫn còn đứng khí.”

Anh ngồi xuống bên giường: “Lúc này có phải ghen không?”

“Chút chút... Có phải em làm quá đáng quá không?”

“Cũng được,” Giọng nói của anh rất thấp: “Có lúc con gái làm nũng một chút rất đáng yêu, nếu như là cô gái anh không thích thì anh sẽ rất phản cảm.”

Tur Niệm mở mắt nhìn anh nằm bên cạnh, tim bỗng nhiên trở nên mềm nhũn.

Thực ra câu nói này rất nhiều năm trước anh cũng đã từng nói.

Cô nhớ lúc đó, có rất nhiều cô gái theo đuổi anh trong trò chơi, cô thường sẽ rất tức giận mà đem vứt hết trang bị của anh, sau đó bán nhà, chạy đến một góc chẳng ai để ý trong trò chơi ngồi ngây ngốc. Không biết có bao nhiêu người người nhạo cô nũng nịu nọ kia nhưng lần nào Trình Thần cũng tốt tính tìm cô khắp thế giới. Không nói lời nào mà đi khắp các góc ngách trên bản đồ để tìm thấy cô.

Cuối cùng có lần cô không nhìn được nữa, hỏi anh trong điện thoại, anh không cảm thấy em rất quá đáng sao?

Khi đó anh vẫn còn cúm nặng, vừa uống nước vừa nói, con gái làm nũng rất đáng yêu.

Cô nhất thời cảm động, nhích đến bên người anh ôm lấy eo anh, yên lặng cười cười một lúc: “Anh nói xem có phải kiếp trước anh nợ em không? Lâu như vậy rồi mà vẫn bị em gặp được?”

Trình Thần ừ một tiếng, ôm cô lại gần: “Chắc thế.”

Anh cười vô cùng dịu dàng, Tư Niệm tỉ mỉ nhìn anh, nói khẽ: “Anh có biết không lúc anh cười rất đẹp trai, đáng tiếc bình thường lúc làm việc cũng chẳng cười gì cả.”

“Thế hả?”

Anh cúi đầu, chậm chậm tiến gần cô.

Gần đến mức cô có thể nhìn thấy mình trong mắt anh.

...

“Không được không được...” Tư Niệm khóc đến nước mắt nhòe nhoẹt.

Trình Thần bị cô làm cho luống cuống tay chân, ôm cô dỗ dành một lúc lâu Tư Niệm nhớ lại chuyện vừa rồi mà vẫn còn sợ nói: “Anh nói xem có phải cấu tạo của em đặc thù không, chưa từng nghe nói đau như vậy...”

Trình Thần rất bình tĩnh mà lau nước mắt cho cô: “Lần đầu tiên nên rất bình thường.”

Tư Niệm rất xấu hổ mà nhìn anh, do dự mãi mới nói: “Nếu không... anh vào nhà vệ sinh?”

“... Ngủ đi.”

Trình Thần tắt đèn ôm cô vào lòng.

Một lát sau tiếng hít thở bên tai đã bắt đầu bình ổn, chắc là ngủ say rồi.

Tư Niệm do dự mãi mới lấy điện thoại bên gối lặng lẽ gửi cho Thẩm Úy Giác một tin nhắn, Thẩm Úy Giác trả lời lại rất nhanh: Không phải cậu đang một khắc xuân tiêu sao?

Tư Niệm suyt nửa thì cắn phải lưỡi: “Sao cậu biết?”

Thẩm Úy Giác: thần tượng của tớ nói cho tớ, ban này anh ấy đặc biệt gọi điện thoại buồn với tớ.

...

Cô dờ khóc dờ cười còn không biết trả lời cái gì thì Thẩm Úy Giác lại gửi một tin: Thành công không?

Tư Niệm: Không...

Thẩm Úy Giác: Không phải chứ? Bọn cậu đắp chăn nói chuyện phiếm à? Đều nhiều tuổi rồi còn giả vờ thuần khiết cái gì chứ?

Tư Niệm: Ai nhiều tuổi...

Thẩm Úy Giác: Nhưng mà ngực cậu hơi nhỏ, chắc người ta nhìn thấy đồ thực thì không có hứng, tớ nói mà, bình thường ăn nhiều một chút thì mạnh hơn đồng thứ.

Tư Niệm: Cút... là anh ấy không biết!

Thẩm Úy Giác: Cậu mới cút ấy... Cậu cho rằng là làm đề toán à? Với cái này thì đàn ông không có thầy dạy cũng tự biết...

Tư Niệm im lặng một lát, nhét điện thoại xuống dưới gối, xoay người lay tỉnh Trình Thần.

“Sao thế?” Giọng nói của anh mang theo giọng ngái ngủ, vẫn chưa tỉnh.

“Tiếp tục?”

...

Trình Thần không lên tiếng cũng không nhúc nhích.

Lại ngủ rồi...

Trình Thần di chuyển người một chút, lúc chuẩn bị từ bỏ triệt để thì bỗng nhiên bị ôm eo.

Tuyệt đối không giống sự nhân nhượng hai lần trước.

Trong bóng tối, cả người cô trở nên nóng bừng, căng thẳng ôm lấy anh, có phải anh giả vờ không... hai lần trước không phải đều không được sao? Trình Thần cười, anh sợ em đau, hể em nói đau là anh không dám nữa.

Bây giờ không sợ nữa rồi?

Rốt cuộc anh hơi bất đắc dĩ, vừa thử phân tán sự chú ý của cô vừa khẽ nói, anh cảm thấy không giải quyết triệt để, mấy ngày này em sẽ không để anh ngủ ngon... đầu lưỡi của anh tiến vào rất dịu dàng, không nói thêm gì nữa, tay đỡ lấy cổ Tư Niệm điều chỉnh góc độ của nụ hôn, không để cho cô có cơ hội lên tiếng nữa.

...

“Tư Niệm?”

Cô thực sự không có chút sức lực nào, tim vẫn đập cực nhanh như cũ, sắp có chút tê dại rồi. Sau khi Trình Thần lại gọi cô một tiếng cô mới nghiêng răng nghiêng lợi mà nói dạ, yếu ớt đá anh một cái.

Quá âm hiểm, vậy mà giả vờ không biết...

“Có muốn tắm không?” Anh cười vuốt vuốt tóc cô, “Anh bế em đi tắm nhé?”

“... Không muốn.” Cô chỉ muốn ngủ, hoàn toàn ngủ như chết.

“Thế anh đi tắm nhé?” Trình Thần thoải mái dỗ dành cô, “Sắp năm giờ rồi, sáu giờ anh bắt đầu làm việc, nếu em muốn về Thượng Hải thì anh sai trợ lý đặt vé máy bay ngày mai cho em.”

Tư Niệm vâng một tiếng, giờ tay ôm eo anh.

Trình Thần còn muốn nói gì đấy nhưng phát hiện ý thức của cô đã không còn tỉnh táo chỉ đành nằm như vậy, đợi cô ngủ rồi mới gỡ cánh tay cô ra, đặt gối vào chỗ mình đã ngủ để cô ôm gối ngủ tiếp.

Đến khi cô ngủ dậy thì đã là ba giờ chiều.

Mơ hồ nhìn điện thoại, có một tin nhắn chưa đọc, là tin nhắn của Trình Thần: Dậy thì gọi cho anh.

Tư Niệm ôm chăn tỉnh ngủ mười phút mới gọi điện thoại cho anh.

“Dậy rồi à?” Anh bắt máy, bình thản hỏi một câu.

Tư Niệm dịu dàng vâng một tiếng: “Bao giờ thì kết thúc công việc?”

“Ước chừng phải nửa đêm.”

“Ừm,” Tư Niệm suy nghĩ, vẫn nhìn không được mà phàn nàn một câu, “Sao anh nói chuyện chẳng dịu dàng gì... có phải là ăn sạch sành sanh rồi thì không thêm đề ý nữa phải không hả?”

Đầu dây bên kia im lặng mười mấy giây, Trình Thần bỗng nhiên che điện thoại nói, tôi đi hút thuốc sau đó dường như đi ra xa một chút mới nói: “Nếu đói rồi thì dưới lầu có tiệm ăn.”

“Cũng bình thường, không đói lắm,” Tư Niệm thuận miệng hỏi, “Hôm nay là cảnh gì thế?”

“... Cảnh nóng.”

“...”

Tư Niệm nhớ lại cảnh nóng mạnh bạo trong son động, rất buồn khổ mà phát hiện mình đã ghen, tuy anh không phải là người ôm nữ chính đóng phim nhưng lại có thể nhìn thấy Đồng Giai cười sạch, không chừng còn chỉ đạo hiện trường gì gì đó...

Cô thở dài: “Đạo diễn, em có quyền sửa cảnh không...”

Trình Thần dường như nở nụ cười: “Hôm nay khó rồi, tuy nhiên em có thể suy nghĩ thêm cảnh.”

“Thêm cảnh?” Tư Niệm kéo góc chăn, hừ hừ hai tiếng, “Thêm mấy cảnh nóng mạnh bạo nữa đúng không? Trực tiếp lộ thiên có được không? Sa mạc cát vàng? Hay là bên nguồn nước ở ốc đảo vắng vẻ?”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên có thêm tiếng người khác, phỏng chừng là tìm Trình Thần cùng hút thuốc, rất nhiều giọng nói nghe quen tai.

Trình Thần cùng hàn huyên mấy câu mới nghiêm túc nói với đầu dây bên này: “Tối nay về chúng ta lại nghiên cứu kịch bản, xem xem thêm cảnh ra sao.”

Tư Niệm còn chưa cân nhắc lại thì đầu dây bên kia Lưu Khánh Khánh liền thấy kỳ lạ mà hỏi một câu, sao còn muốn thêm cảnh? Trình Thần ừ một tiếng, biên kịch rất muốn thêm cảnh nóng. Giọng nói của Lưu Khánh Khánh trở nên yên lặng, không ngờ biên kịch bề ngoài như tiểu bạch thỏ thể mà lại thích cảnh xô thịt mạnh bạo...

Tư Niệm càng nghe càng thấy không đúng, đến cuối cùng phản ứng lại, vội ôm lấy chăn, màu đỏ trên mặt nhanh chóng lan xuống cổ... Trình Thần, cái đồ đại sắc ma...

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chuyện này trực tiếp dẫn đến hậu quả đó là, sau khi Tư Niệm trở về phòng mình, cả người khó chịu, ngủ một mạch đến khuya. Mãi cho đến khi chuông cửa reo rất lâu cô mới mơ hồ tỉnh lại, sau đó xoay người tiếp tục ôm chăn ngủ như chết.

Chuông điện thoại bàn, di động rung, chuông điện thoại bàn, di động rung... Cuối cùng Tư Niệm sờ thấy điện thoại, đặt ở bên mặt:

“Alo...”

“Mở cửa.”

“Tư Niệm?” Tư Niệm ôm điện thoại ngủ say.

Mãi cho đến khi cảm thấy phòng sáng lên và có mùi thơm của đồ

ăn thì bụng cô hơi quặn đau mà tỉnh lại nhưng mà vẫn chẳng muốn động dậy chút nào. Cho đến khi Trình Thần cùng chăn cuộn lấy cô rồi bế lên thì Tư Niệm mới dùng cảm thì lên vai anh, khịt khịt mũi: “Hối quá.” Mùi khói thuốc và mùi đất cát quện vào nhau, tóm lại là khó ngửi.

“Anh sợ em đói nên không kịp tắm rửa,” Trình Thần dùng gối chèn sau lưng cô rồi cởi áo khoác vứt lên sô pha, sau đó đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy dừng lại rất nhanh.

Anh rửa mặt và tay sạch sẽ rồi ra ngoài.

Tư Niệm cuối cùng đã tỉnh táo lại: “Anh vào bằng cách nào...”

“Đưa chứng minh thư cho khách sạn, nói anh là chồng em.”

Anh kéo một cái ghế, đem hộp com trên bàn đặt lên ghế rồi bày hết ra. Tư Niệm nhìn anh không ngừng mở nắp hộp com màu trắng, nhìn anh giúp mình tách dưa dùng một lần ra, nhìn anh đưa cho mình mới lẩm bẩm hỏi một câu: “... Người ta liền tin anh à?” Trình Thần không nói gì.

Phản tác ở thái dương của anh vẫn còn ướt, nhìn sắc mặt thì có vẻ rất mệt. Tư Niệm nhìn vào mắt anh rồi tránh rất nhanh, không dám ngẩng đầu lên giống như cô vợ mới cưới vậy, giả vờ bình tĩnh nhận lấy dưa: “Sao khách sạn lại không có trách nhiệm như vậy, tùy tiện đưa chứng minh thư... thế thì em là gì chứ?”

Anh cười cười: “Hiệu ứng người nổi tiếng.”

“Anh cũng không phải người nổi tiếng, những đạo diễn có thể được người bình thường nhận ra ước chừng chỉ có Lý An, Từ Khắc, Trương Nghệ Mưu gì đó...”

Trình Thần gỡ kính xuống đặt lên kệ đầu giường, nhắm mắt dùng hai ngón tay xoa nhẹ mũi. “Có Thẩm Triết thì về cơ bản có thể giải quyết được tất cả việc nam nữ đã kết hôn hay chưa.”

Thẩm Triết?! Từ Niệm vô cùng kinh ngạc nhìn anh, trước mặt Trình Thần anh nói những lời đó? ... vừa mới làm lành có phải nhanh quá không?

Trình Thần giống như không để ý đến phản ứng của cô, nhắm mắt lại dựa vào đầu giường nói khẽ: “Mau ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Từ Niệm vâng một tiếng, ngồi trên giường ăn đồ ăn anh mang đến cho mình.

Lãng phí quá, căn bản ăn không hết.

Cô ăn được một lúc, lúc muốn quay lại hỏi anh có muốn ăn không mới phát hiện anh đã ngủ mất rồi. Khuôn mặt anh đầy vẻ mệt mỏi dựa vào đầu giường ngủ... Cô cắn đầu gối, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của anh, bỗng nhiên cảm thấy rất cảm động, không hiểu sao lại bị hình ảnh này làm cho cảm động đến mức hỗn loạn.

Cô ăn xong rất nhanh, lặng lẽ xuống giường dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ, sau đó nhẹ nhàng bò lên giường giúp anh cởi quần áo.

Trình Thần ngủ không sâu lắm, bởi vì biết là cô nên không mở mắt ra, mặc cho Từ Niệm giúp mình cởi quần áo... Sau khi Từ Niệm để sơ mi lên sô pha, nhìn quần anh liền bắt đầu xoắn.

Cởi hay không cởi?

“Để anh tự làm.” Trình Thần khẽ nói rồi bắt đầu tháo thắt lưng.

Từ Niệm vội tắt đèn rồi chui vào chăn. Cảm thấy Trình Thần cởi quần rất nhanh, sau khi xóc chăn lên cô vô thức trở nên căng thẳng, nhưng Trình Thần rốt cuộc chỉ ôm cô từ phía sau, hôn lên lưng cô rồi lại chìm vào giấc ngủ say.

Từ Niệm đã ngủ cả ngày nên trái lại lại tỉnh táo. Hai tay ôm lấy tay anh, tiến vào trong lòng anh, trong bóng tối chậm rãi suy nghĩ đến dần ý và phân cảnh của bộ phim sau, sau đó cũng chậm chậm ngủ say.

Hôm sau anh cũng đi từ rất sớm. Trợ lý của Trình Thần giúp cô đặt vé máy bay buổi chiều, trước khi Từ Niệm rời khỏi khách sạn mới gửi cho anh một tin nhắn. Mãi cho đến khi Từ Niệm đến sân bay, lúc sắp đăng ký thì Trình Thần mới gọi điện thoại tới: “Ban này rất bận, em đến sân bay chưa?” Từ Niệm vâng một tiếng, đưa thẻ lên máy bay ra: “Em sắp lên máy bay rồi.”

“Từ Niệm?” Anh gọi tên cô.

Từ Niệm nhận thẻ lên máy bay, lúc đi vào hành lang đăng ký mới dạ một tiếng.

Sự yên tĩnh từng phút từng giây. Từ Niệm cảm thấy chắc chắn anh sẽ nói gì đó nên nhẫn nại chờ.

“Đạo diễn?” Đầu dây bên kia bỗng nhiên có tiếng của Lưu Khánh Khánh. Trình Thần ừ một tiếng.

“Ngày mai ngày kia Đồng Giai có hoạt động tuyên truyền, công ty kinh tế của cô ấy đã thay cô ấy nghỉ phép...” Bla bla ba trăm từ như vậy, Trình Thần ở đầu dây bên kia kiên nhẫn lắng nghe, Từ Niệm ở bên này nghiêng răng nghiêng lợi chờ đợi.

Lúc Từ Niệm tìm được chỗ ngồi, thuận lợi ngồi xuống, cuối cùng Lưu Khánh Khánh đã kết thúc bài phát biểu dài đằng đẳng.

Nhưng mà máy bay sắp cất cánh rồi.

“Sprite đóng phim ở Bắc Kinh,” Bỗng nhiên Trình Thần nói, “Mấy ngày nữa một người bạn của anh sẽ giúp gửi vận chuyển tới sân bay Hồng Kiều, giúp anh đón nó về nhà được không?”

Từ Niệm vâng một tiếng.

Tiếp viên hàng không đã bắt đầu đi tới nhắc nhở Từ Niệm tắt điện thoại.

Trình Thần dường như đã nghe thấy tiếng nói, dặn dò rất nhanh: “Anh sẽ gửi số chuyến bay đến di động của em.”

Từ Niệm lại vâng: “Nhớ gửi số di động của bạn anh cho em nữa.”

Dưới ánh nhìn của tiếp viên hàng không, cuối cùng Từ Niệm không chịu nổi nữa nhanh chóng cúp điện thoại.

Vì đón Sprite về nhà, tối hôm đó Từ Niệm đã hẹn Thẩm Ủy Giác để hôm sau cô nàng lái xe đưa cô đến sân bay.

Từ Niệm ngồi trên ghế phụ gãi cằm cho Coca, Coca thích ý híp mắt lại dùng đầu cọ vào lòng bàn tay Từ Niệm. Thẩm Ủy Giác vừa lái xe vừa cười tùm

tìm cảm thán: “Chó của đạo diễn đúng là khác biệt, còn có thể làm khách mời phim gì gì đó nữa.”

“Đóng phim rất khó,” Tư Niệm nhủ mày, “Người cũng mệt như chó vậy, chó còn không biết bị dày dò thành cái dạng gì nữa.”

“Như cậu nói thì người nổi tiếng thực sự là vất vả hơn chúng ta.”

“Vất vả nhiều,” Tư Niệm xoa đầu Coca, “Nếu sau này tớ có con trai hay con gái nhất định không để chúng nó làm diễn viên, đi sớm về tối, làm việc vượt thời lượng, kiếm được cũng phải nhìn sắc mặt người khác, thực sự chẳng có gì tốt cả.”

Đội đến lúc đón được Sprite thực sự đã khiến Tư Niệm xót ruột chết đi được. Một chú chó màu lông rất đẹp lại giống như Trình Thần buổi tối hôm đó, mặt đầy bụi bặm. Nhất là lúc bị người ta nhốt trong lồng sắt ra ngoài, vẻ mặt còn có phần hoảng hốt... mãi cho đến khi nhìn thấy Tư Niệm mới vội phe phẩy đuôi, mắt đầy nước.

Tư Niệm vốn muốn cùng Thẩm Ủy Giác ăn cơm trưa, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Sprite cũng chẳng còn tâm tình nữa, trực tiếp mua cơm về nhà.

Thẩm Ủy Giác ăn ngấu nghiến trong phòng khách, cô lại trong phòng tắm tắm cho Sprite. Đang lúc bọt xà phòng đầy tay thì bỗng nhiên Coca ngậm điện thoại đi vào, chữ nhấp nháy trên màn hình chính là Trình Thần.

Tư Niệm lau khô một tay, nhận điện thoại, giọng nói của Trình Thần không rõ ràng lắm: “Đón được rồi à?”

“Vâng,” Cô dùng chân đá đá Sprite, Sprite tự giác nhảy vào bồn tắm, “Anh cho công ty nào mượn thế? Thực sự là vô cùng thâm hiểm, hẳn là chẳng có ai tắm cho nó cả.”

Trình Thần cười: “Quay ngoại cảnh, người cũng không có điều kiện tắm, sao có thể có người chuyên chăm sóc chó chứ.”

“Anh nhìn thấy sẽ thấy xót ruột,” Tư Niệm dùng vòi sen xả bọt cho Sprite, thấy dáng vẻ nó cứ mãi không mở được mắt, lập tức nói:

“Sửa tắm vào mắt nó rồi, lát nữa em gọi cho anh.”

Nói xong liền cúp điện thoại, xả sạch khăn mặt, cẩn thận lau sạch khóe mắt cho Sprite.

Đang lúc xoay người chuẩn bị đổi khăn mặt liền nhìn thấy một người đang dựa bên cửa nhìn mình...

Trình Thần áo khoác còn chưa kịp cởi, đang dùng một góc áo sơ mi lau kính, chỉ cười nhìn cô mà không nói gì.

Cô tròn mắt há mồm nhìn anh cũng không biết nói gì.

“Anh nghỉ phép rồi.” Bỗng nhiên anh nói.

Tư Niệm mím môi, vâng một tiếng.

Thực ra chỉ là một tuần không gặp mà thôi.

“Một diễn viên chính trong đoàn đi tuyên truyền nên anh về.” Anh đi tới bế Tư Niệm lên, “Thời gian không nhiều, chỉ có một ngày,”

Tư Niệm ôm cổ anh, khẽ cười: “Một ngày mà còn về?”

Anh không nói gì, đặt Tư Niệm lên bệ bồn rửa, tiến gần dùng mặt chạm vào mặt cô.

Tư Niệm tránh anh, thấp giọng nhắc nhở, “Thẩm Ủy Giác đang ở phòng khách đấy, chú ý một chút.”

“Cô ấy đi rồi, mở cửa cho anh rồi đi luôn.”

Tư Niệm nhìn anh vô cùng kinh ngạc.

Quá thần kỳ rồi, tắm cho Sprite rồi cuộc nhập tâm đến thế nào mà thay một người trong phòng mà cũng không biết.

Nếu đã chỉ còn mình cô và anh thì cũng chẳng không rụt rè nữa, tiến lại khẽ ngửi ngửi anh: “Sao anh lại hôi thế, y hệt như Sprite.”

Trình Thần buồn cười nhìn cô: “Hay là anh tắm trước?”

“Không được,” Tư Niệm nhìn Sprite trong bồn tắm nhìn chăm chăm hai người bọn họ, “Em phải tắm cho chó xong trước đã, nó sẽ cúm mất, đợi mười phút nữa...” Cô lại giống như nghĩ đến gì đó, quay đầu nhìn anh, “Anh mang quần áo để thay không? Nhà em không có quần áo của anh, hay là lúc anh tắm đưa size cho em, em ra ngoài mua cho anh một bộ mặc trong nhà, giặt bộ trên người anh nhé?”

Cô vừa nói, trong đầu vừa tìm kiếm cửa hàng gần đây.

Sau đó nghe thấy anh ho khan một tiếng.

Cô nhìn anh: “Sao thế?”

“Nhớ tới một số chuyện.”

Tư Niệm vâng một tiếng, ý bảo anh nói nhanh lên.

“Nhớ đến lúc mới vào đại học, anh thuê phòng gần trường, không có hệ thống sưởi, buổi tối hề lạnh không ngủ được thì nhớ đến lời của em, nói mình thích ngày tuyết rơi dựa vào máy sưởi đọc tiểu thuyết, cứ đọc là đọc đến nửa đêm,” Anh khẽ nói chủ đề không liên quan, “Lúc đó có rất nhiều cô gái hẹn anh, tuy đều là sinh viên của học viện hí kịch nhưng dù sao cũng là con gái, ít nhiều cũng có phần rụt rè, mỗi lần anh đọc được thư của bọn họ, hoặc là nhận được điện thoại thì luôn nhớ đến em trước...”

Tư Niệm bị anh nói đến mức tim mềm nhũn, không lên tiếng.

Anh dùng ngón tay chạm vào má cô: “Mấy ngày nay nhớ đến những thứ này bỗng nhiên sẽ cảm thấy nghĩ mà sợ. Nếu như anh thực sự gặp được một cô gái kha khá rồi thành đôi, gặp lại em liệu anh có hối hận không?”

“Có thể sao? Nói không chừng anh có thể tìm được người tốt hơn.” Tư Niệm miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo, nhưng lại sợ anh thực sự đồng ý với mình.

“Có thể,” Bỗng nhiên anh nở nụ cười, “Lúc anh gặp em thì chỉ là một học sinh nghèo, không có thể tin dụng, không có di động, gọi điện thoại thì chỉ có thể dùng điện thoại công cộng. Dường như ngoại trừ thỉnh thoảng gửi đồ ăn vặt cho em thì chưa từng gửi cho em quà gì cả. Valentine cũng chỉ có thể gọi cho em ba tiếng đồng hồ, nói chuyện cùng em, trêu chọc cho em vui. Không mua được xe, không mua được nhà, đến mèo em thích cũng không mua nổi. Bây giờ nghĩ lại, ngoài thành tích tốt ra thì thực sự anh không có gì hết...”

Tư Niệm nhìn anh vô cùng kinh ngạc, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

Giọng nói của anh, mang sự mệt mỏi nhàn nhạt nhưng lại dịu dàng và rõ ràng.

Rất giống như ban đầu của ban đầu.

Cô căng thẳng nằm bò bên điện thoại, đợi giọng nói khi lần đầu tiên anh gọi tới, lúc đó anh mới hết thúc kỉ thi cuối kì, là ngày kỉ niệm bốn tháng hai người quen nhau, hẹn nhất định phải gọi điện thoại vào ngày này, nghe thấy giọng nói của đôi bên.

Đến nay cô cũng còn nhớ, lúc cô nhắc điện thoại lên tìm đập đến hoảng loạn, nghẹn họng hồi lâu mới nói alo.

Anh ở đầu dây bên kia cùng với tiếng xe cộ qua lại gọi tên của cô.

Sprite cuối cùng chịu không nổi, nhảy ra khỏi bồn tắm, nghỉ hoặc nhìn ai người đang nhìn nhau.

Kính của Trình Thần bị hơi nước của phòng tắm làm cho mờ, anh gỡ xuống. Trong đôi mắt đen nhánh kia, có quá nhiều quá nhiều cảm xúc, cuối cùng nói hết tất cả lời nói:

“Lúc đó người anh yêu, người cũng yêu anh, cả đời này cũng chỉ có mình em.”

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Mãi Không Muốn Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.